DANA RANSOM

A ta, pe viață

Colecția
LUCKY IN LOVE
Norocos în dragoste

Dana Ransom

A ta pe viaţă

Traducere de FLORENTINA HERA
EDITURA CEZARA

Coperta: VASILE SOCOLIUC
Culegere computerizată, tehnoredactare şi servicii editoriale: LOGOS © s.r.l., Bucureşti, Tel. 679 14 82

Traducerea s-a făcut după:
Dana Ransom, *Totally Yours*,
Zebra Books
Zebra Books sunt publicate de Kensington Publishing Corp.
© 1993 Nancy Guideon
PENTRU VERSIUNEA ÎN LIMBA ROMÂNĂ TOATE DREPTURILE APARŢIN EDITURII *CEZARA*

Pentru Donna şi pentru grupul de luni seara de la Parchment Weight Watchers care, chiar dacă nu-l au pe Harlan, sunt la fel de bune

şi

pentru Margie, vechea mea parteneră de croazieră

CAPITOLUL UNU

„*Nu ai destulă încredere în tine ca să ajungi o bună funcţionară şi zău că de vină nu este decât povara kilogramelor tale*”.

În clipa în care auzise acest avertisment, Lisa Reynolds îngheţase. Nu mai era de mult femeia căreia i se adresase acea observaţie devastatoare. Şi, totuşi, se mai întreba şi acum dacă va putea vreodată să treacă pragul biroului şefului ei fără să audă ecoul acelor cuvinte. Iată că o face însă şi totul e bine. În dimineaţa aceasta vechile cuvinte par a fi fost o profeţie a cât de departe va ajunge.

O nouă Lisa, despovărată de mai bine de patruzeci de kilograme, aştepta în faţa biroului cu muchii de alamă la care stătea Jason McGuire, în dimineaţa aceea posomorâtă de martie. În timp ce punea mapa pe suprafaţa lucioasă a biroului, i-a zâmbit.

— Burleigh Industrial şi cei optzeci şi şapte de salariaţi ai ei, semnat, ştampilat, asigurat.

McGuire şi-a ridicat ochelarii ale căror rame îi cădeau mereu pe nas, ca să poată privi mai cu atenţie teancul impresionant de formulare. Dădu din cap fără cuvinte. Era cel mai mare compliment din partea unui om zgârcit la vorbă ca el.

— Mi-a spus Cheryl că doreaţi să mă vedeţi înainte să plec la aeroport.

El lovi uşor dosarul închis.

— Da. Stai jos, Lisa. Şi nu-ţi fie teamă. O să am grijă să nu pierzi avionul. Nimeni nu merită această

călătorie mai mult decât tine.

Se instală într-unul din fotoliile lui rigide, amintindu-şi cum fusese detronată, cu multe luni în urmă, de pe marginea aceluiaşi scaun. Atunci nu putea să stea confortabil între braţele dure. Dar asta nu era decât una dintre diferenţele între ziua de atunci şi cea de azi. Atunci stătea la o masă, într-o nişă de unde supraveghea un şir de birouri funcţionăreşti. Acum avea propriul ei birou, iar maşina companiei o aştepta în parcare. Şi, pe lângă toate astea, Jason McGuire în persoană îi turna cafeaua.

— Eşti gata de plecare?

— Am pornit deja motoarele, zâmbi ea, acceptând ceaşca de cafea.

— Nu mai ştiu, ţi-am spus că mă bucur enorm pentru plecarea asta a ta?

— Da, şi chiar cu căldură.

Şi el zâmbea. Relaţia dintre ei era mult mai firească de când o promovase în cadrul departamentului de vânzări, cu trei săptămâni în urmă. Promovarea era prea recentă, aşa că nu se simţise în largul ei să-i ceară nişte zile libere. Dar situaţia ei era deosebită, lucru de care era conştient şi şeful când îi acceptase cererea. Nu era chiar o vacanţă, ci mai degrabă o răsplată pentru perseverenţa ei. Noul cont rotunjor o făcea să privească viaţa cu alţi ochi. Acum îşi putea dovedi greutatea – jocul de cuvinte era fără intenţie.

— Lisa, cât eşti plecată, îmi voi permite să-ţi redecorez puţin biroul.

Înainte să fi apucat să protesteze şi să-i spună

că în birou totul era perfect, el arătă spre fişetul din spatele lui:

— O să ai nevoie de spaţiu pentru asta.

Lisa se uită la dulapul metalic şi clipi, fără să înţeleagă. Acolo se găseau chiar actele companiei lui McGuire, încă de la întemeiere! Pentru ele şi-ar fi dat viaţa oricare dintre cei şapte oameni de la vânzări. Numai din comisioane şi se putea ajunge la un salariu cu şase cifre. Fuseseră unele zvonuri, chiar înainte ca ea să se fi angajat, cu trei ani în urmă, că McGuire ar avea intenţia să renunţe la rolul activ în relaţiile cu clienţii şi să le lase altora gloria realizărilor sale. Se apropia de bătrâneţe şi ar fi dorit să-şi refacă viaţa, căci era văduv. Avea nevoie de mai mult timp liber. Se discutase aprins despre modul în care se vor împărţi dolofanele afaceri între cei şase – mai nou şapte –, ca o gratificaţie îmbelşugată de Crăciun. Lisa nici nu îndrăznea să spere că anul acesta Crăciunul pentru ea va veni mai devreme.

— Ce s-a întâmplat? Te temi cumva că nu se va potrivi cu decorul tău?

Lisa închise gura, plescăi, apoi îngăimă:

— Nu… nu-i vorba de asta. Eu… mă gândeam că Fred sau Jeff…

— Te gândeai că voi lăsa laurii unuia din vechii mei cai de povară, conchise el în numele ei.

— Păi… da…

— Sunt doi ani de când aştept cu nerăbdare să mă retrag din activitate, dar nu puteam să-mi las clienţii pe mâna oricui. Ştii, suntem ca o familie. Pe unii îi cunosc de treizeci de ani. Fred are mai mulţi

clienţi decât îi trebuie, iar pe Jeff, ca să fim sinceri, nu-l interesează să se încarce cu obligaţii suplimentare. Don are grijă mai mult de meciuri decât să vină regulat la birou. Henry se gândeşte să se pensioneze în câţiva ani. Cât despre Bill, îl ştii cum e… Nimeni nu se poate înţelege cu el.

— Dar Chuck?

Simplul fapt de a fi pomenit numele chipeşului Chuck Webb o făcu să roşească. Chiar dacă îi luase postul pentru care ea şi-ar fi vândut şi sufletul cu un an în urmă, cum să-i porţi pică unui bărbat care avea nişte gene atât de lungi? Ca să nu mai vorbim de vocea lui catifelată sau de zâmbetul acela care te topea. Lui Chuck Webb nu i-ar fi putut refuza nimic.

— Chuck e un băiat grozav şi, fără îndoială, are un viitor frumos în sfera vânzărilor. Chiar îmi vine să cred că ar fi mai bine să-şi încropească propriile lui afaceri decât să se ocupe de ale mele. Acum un an n-aş fi crezut că vei fi în stare să dai lucrurilor o asemenea întorsătură şi să preiei controlul. Dar uite că ai făcut-o – şi apreciez acest lucru. Eşti o femeie hotărâtă şi vei şti să le acorzi clienţilor mei atenţia pe care o merită. Ei nu vor însemna pentru tine doar o cifră de afaceri. Asta m-a făcut să iau decizia pe care am luat-o. Îmi dau seama că eşti abia la început.

Acestea erau motivele. Dar, atunci când cântărise lucrurile pentru a lua decizia, McGuire mai avusese în vedere şi altele. Văzuse că ambiţiile lui Chuck se opreau odată cu încasarea comisioanelor. Le zâmbea clienţilor doar atât cât

era nevoie ca să semneze formularul, apoi dădea hârtiile unuia dintre subalterni să le arhiveze, iar el trecea la următorul dosar. Pentru el, clienţii nu erau decât conturi şi cecuri. Or clienţilor le place să fie băgaţi în seamă, să se simtă importanţi, nu doar nişte dosare fără nume pe care le scoţi o dată pe an pentru o verificare impersonală. Pentru Chuck Webb numai asta erau. Şi până când nu va învăţa să se poarte altfel, oricâte afaceri ar fi adus, Jason McGuire nu-l putea respecta. Dar despre toate astea nu-i spuse nimic Lisei. Lisa nu uita să le trimită clienţilor felicitări de Crăciun şi le cunoştea până şi numele soţiilor şi ale copiilor. Şi întotdeauna avea timp şi se purta drăguţ cu ei.

— Vreau să fiu sigur că oamenii mei sunt pe mâini bune, pe mâini sigure. Şi cred că acelea sunt mâinile tale. Dacă ţi se pare prea mult…

— Nu! Adică… ştiu că pot să mă descurc.

— Asta voiam să aud! spuse McGuire. Dar parcă trebuia să-ţi iei o vacanţă?! Hai, du-te! Vorbim când te întorci.

După această discuţie, nici Boeingul 747 în care se suise nu zbura atât de sus ca Lisa Reynolds.

De îndată ce şi-a pus centura de siguranţă şi urechile i s-au acomodat cu presiunea din cabină, s-a lăsat pe spate şi a închis ochii. În câteva ore va fi la Miami, acolo unde, după spusele buletinului meteo şi ale copilotului, cerul era fără nori, iar temperatura – tropicală. I se împlinea un vis, după o primăvară umedă şi rece în Michigan.

Unul din multele ei vise, pe care şi-l văzuse realizat în ultima lună. Era încă uluită de schimbări, de parcă ar fi fost vorba de viaţa altcuiva. Unele din aceste schimbări le obţinuse cu sudoare şi lacrimi, altele se datorau numai întâmplării. Totul începuse cu acele cuvinte fatidice auzite în biroul lui McGuire şi cu lungul drum pe care îl străbătuse înapoi, de la uşa lui până la masa ei de supraveghetoare. „*Nu ai destulă încredere în tine*…”

Fiecare din cele cinci subordonate ale Lisei a ghicit că dăduse greş din clipa când i-au văzut faţa. Toate o încurajaseră să candideze. Urmase cursuri serale, îşi mâncase concediul şi economiile ca să ia licenţa în statul Michigan. Toate s-au prefăcut însă că nu văd dezamăgirea care i se citea în privirea rătăcită. Reuşise să reziste până la ora cinci. Singurul lucru pe care şi-l amintea din drumul spre casă, un apartament în partea de vest a oraşului, era o reclamă pe lângă care trecuse de sute de ori, dar căreia nu-i dăduse niciodată atenţie. Neonul strălucitor desena doar două cuvinte: *Numai Tu*. Într-un anume fel, acea imagine nu o părăsise nici atunci când se aşezase pe canapea, în apartamentul ei de femeie singură, pentru a împărţi cele aproape două kilograme de iaurt îngheţat, Mackinaw Island Fudge, cu simpatica pisicuţă Chumley. Îşi cumpărase un aliment cu puţine calorii – iaurtul era 98% fără grăsime – dar şi-a dat seama că nu-şi atinsese scopul, întrucât golise cutia, până la fundul cerat, dintr-odată.

În timp ce Chumley lingea capacul pe care i-l

aruncase, Lisa privea fix în cutia goală şi în vidul din viaţa ei. Avea treizeci de ani şi fusese mereu singură, cu excepţia unei scurte perioade de două săptămâni, pe când era în clasa a patra şi se „logodise” cu George Minor. Totul a durat până când a descoperit că băiatul îi făcea curte doar fiindcă dădea bine cu şutul în minge. De când George îi zdrobise inima pe terenul de joacă, în viaţa ei nu mai existase altcineva. De atunci îşi protejase inima rănită într-un înveliş care avea din ce în ce mai multe kilograme.

„Mănâncă, o să te simţi mai bine” îi spunea mama când venea acasă plângând. Şi mamele au mereu dreptate.

Lisa i-a tot ascultat sfatul până ce cântarul de la baie a gemut sub greutatea celor aproape o sută de kilograme ale ei. Când şi-a dat seama, cu surprindere, că dimensiunile ei nu se mai încadrau în tiparele feminine normale, era prea târziu şi orice schimbare părea imposibilă. Exasperată de jocul de-a hopa Mitică al celor cinci-şase kilograme pe care le pierdea la fiecare dietă, dar care apăreau ca prin farmec în clipa când voia să-şi cumpere o măsură mai mică la rochie, Lisa a renunţat la această bătălie şi s-a concentrat asupra singurei faţete a vieţii pe care o putea controla – cariera. Îşi jurase să nu mai fie preocupată de gabaritul ei, până când acesta i-a strivit toate aspiraţiile. Până când Chuck Webb, în după-amiaza aia blestemată, a cerut şi a obţinut postul pe care ea îl dorea atâta. Chuck Webb, cu zâmbetul lui înnebunitor şi alura lui de atlet. Când îi fusese

prezentat, el i-a strâns mâna şi a privit prin ea, aşa cum se uită un bărbat chipeş la o femeie fără sex-appeal – ca la un obiect. Primea două lovituri deodată – cuvintele lui McGuire şi privirea indiferentă a lui Chuck.

Simţindu-se descurajată în timp ce se uita în fundul cutiei de iaurt şi dându-şi seama cât de multe calorii consumase, Lisa îşi aminti de provocatoarea reclamă pentru *Numai Tu* şi de textul ei mobilizator: „Ce-i mai bun vine dinăuntrul tău”. Nu-i aşa că era mobilizator? Ca la armată. Poate chiar asta îi trebuia. Armata. Marina. Un regim de tabără militară care să o urnească de pe canapeaua unde îşi plângea de milă. Cuvintele lui Jason McGuire o răniseră adânc. Gândul că fuseseră rostite cu onestitate a trezit în ea o îndârjire aprigă. Nu împotriva patronului ei sau împotriva lui Chuck, bărbatul cel atât de agresiv încrezător în el, care obţinuse postul de la vânzări, ci împotriva propriei ei persoane, singura vinovată şi tot singura care ar fi putut schimba ceva. Venise vremea ca Lisa Reynolds să treacă la acţiune pornind de la acest adevăr limpede ca lumina zilei. În timp ce Chumley îşi spăla ultimele picături de iaurt cu puţine calorii de pe mustăţi, ea luă cartea de telefon şi începu să caute cu degetul la litera T.

Chiar a doua zi s-a prezentat pentru o consultaţie – şi aşa a început bătălia. După primele douăsprezece kilograme pierdute, McGuire a întrebat-o dacă şi-a schimbat cumva pieptănătura.

O plăcuse. A mai pierdut douăsprezece kilograme şi colegele au sărit în sus văzând-o.

Când a slăbit aproape treizeci şi cinci de kilograme, Chuck Webb s-a rezemat mai bine în scaun ca să o vadă cum se îndrepta spre uşa biroului. Când a ajuns să dea jos patruzeci şi unu de kilograme, McGuire a promovat-o la vânzări, iar prietenele ei din birou i-au mutat cu multă veselie lucrurile din nişa în care stătuse până atunci într-o încăpere adevărată, care avea chiar şi uşă. Seara, Chuck a invitat-o la restaurant, pentru a sărbători evenimentul, însoţind-o cu o plăcere nedisimulată pe colega înaltă şi cochetă. Mai bine de atât nici că se putea.

Totuşi, se putea. Lisa a păşit pe cântar, iar acesta i-a arătat că dăduse jos cincizeci şi trei de kilograme şi jumătate. Julie, o brunetă fragilă, consilieră în diete, care fusese alături de ea şi se bucurase de pierderea fiecărui gram nedorit, a luat-o în braţe, exclamând emoţionată:

— Nici n-o să-ţi vină să crezi! Pe tine te-a ales! Harlan Jameson te-a ales!

Harlan Jameson, creatorul lui *Numai Tu*, cel a cărui voce avântată răzbătea de pe casetele menite să susţină moralul celor care-i urmau dieta. Ştia cine este, dar…

— M-a ales? Pentru ce m-a ales?

— Clienta anului. Grozav, nu-i aşa?

Lisa nici nu bănuia cât de grozav avea să fie.

Jameson crease o reţea de patruzeci de clinici *Numai Tu* răspândite prin tot Midwestul şi se spunea că avea să cucerească toată ţara, ca urmare a succeselor fenomenale din primul an. Ceruse ca fiecare din cele patruzeci de clinici să-i

trimită o relatare despre cel mai reuşit caz. În sud-vestul Michiganului, Lisa Reynolds avea cu cincizeci de kilograme mai puţin.

Îşi amintea vag că semnase o hârtie prin care îşi dădea acordul ca imaginea să-i fie folosită ca reclamă pentru programul *Numai Tu*. Dar nici în visele cele mai frumoase nu-şi închipuise că „reclama” va consta într-o croazieră gratuită pe Marea Caraibilor. Bilete pentru două persoane.

Lisa le privise tristă – în viaţa ei nu exista o a doua persoană. La următoarea întâlnire cu Chuck, îi pomenise în glumă despre situaţia neplăcută în care se afla şi el o liniştise spunându-i:

— Chiar voiam să-mi iau un concediu! Te-aş putea însoţi.

Când l-a văzut în faţa ei, la masă, zâmbindu-i cu gura până la urechi, i s-a tăiat respiraţia. După ce şi-a recăpătat glasul, a replicat grăbită:

— De ce nu?

Ea şi Chuck Webb vor merge împreună în Caraibe!

De fapt, nu chiar împreună. El era aşteptat la nunta unui frate, în Virginia, apoi avea să vină să o întâlnească la Miami, chiar în momentul îmbarcării. Era mai bine aşa, cugetase el. Căzuseră de acord, ca doi adulţi cu scaun la cap ce erau, că va fi o aventură fără urmări. Aveau să ocupe camere separate, păstrându-şi fiecare libertatea. Dar încearcă numai să le spui asta bârfitorilor de la birou! Din moment ce el urma să ia avionul înaintea ei, n-ar fi mai bine să nu sufle o vorbă despre întâlnirea de pe vapor? Încă buimăcită că

acceptase, Lisei nu-i mai păsa de nimic. La urma urmei, avea dreptate. Era mai bine aşa. Iar când se vor întoarce, după cele şapte zile idilice, numai bune pentru gesturi romantice, nu va mai fi nevoie să păstreze secretul. Va putea să le spună tuturor că ea şi Chuck se îndrăgostiseră nebuneşte unul de celălalt. Acesta era planul.

— Vom ateriza la Miami conform orarului. Vă rugăm puneţi tăvile la locul lor şi fixaţi-vă centurile. Ne pregătim de aterizare. Eu şi echipajul vă dorim petrecere frumoasă în staţiune şi vă mulţumim că aţi zburat cu noi, anunţă pilotul.

Lisa trase adânc aer în piept în timp ce avionul cobora lin prin stratul de nori zdrenţuiţi. Se apropia de Paradis. Cum altfel decât minunat putea să fie sejurul care o aştepta?

Totul părea în ordine. Îi sosiseră toate bagajele, reuşi să găsească un taxi, iar vaporul cu aburi *Paradise* aştepta la capătul unui chei aglomerat. Aparţinea unei flote norvegiene de vase de croazieră şi angajaţi blonzi în costume pitoreşti se strecurau printre muzicanţii negri, în bluze ţipătoare, care băteau la nişte tobe exotice în formă de broască ţestoasă. Ori încotro se uita, Lisa nu zărea decât familii care se îmbrăţişau în ultimele clipe dinaintea despărţirii. Pe ea, îmbrăţişările o aşteptau de acum înainte! Bagajele îi fuseseră controlate, i se luase biletul şi avea confirmarea că Chuck Webb se găsea deja la bord. Aproape că alerga în sus, pe rampa mochetată.

— Lisa!

Ca întotdeauna, la vederea lui i se tăie

respiraţia – ceea ce i s-ar fi întâmplat de altfel oricărei femei. Niciodată nu-l văzuse altfel decât în costumul de serviciu. Aşa cum era acum, într-o bluză pe gât de culoare crem şi în pantaloni bej cu pliuri, arăta mai zvelt şi mai frumos ca oricând. Şi era acolo, cu ea! Realitatea acestui vis care-i tulburase nopţile nesfârşite o umplea de o mândrie posesivă. În sfârşit, avea să treacă pragul pe un tărâm care promitea şi altceva decât simple priviri lacome.

— Cum a fost nunta? întrebă ea după ce i se mai potoliră palpitaţiile.

— Ei, ştii cum sunt chestiile astea… Hai să vedem unde sunt camerele şi piscina.

Dar Lisa s-a oprit la balustradă.

— Aş vrea să mai stăm şi să ne uităm cum ieşim în larg.

El dădu din umeri şi se aplecă sprijinindu-se de balustradă, lângă ea.

— Dacă aşa vrei tu…

În timp ce ea mai era încă ameţită de emoţie, el îşi plimba privirea peste femeile din jur, ca un amator de mâncăruri bune în faţa unei mese îmbelşugate, pline cu felurite bunătăţi pe care ar vrea să le guste pe-ndelete.

La un moment dat s-a produs agitaţie pe pasarelă, reporterii năvălind într-acolo – un ghemotoc fremătător de blitzuri şi cabluri de microfoane.

— Trebuie să fie binefăcătorul nostru.

Lisa se străduia să zărească ceva din Harlan Jameson, dar acesta fusese înghiţit de masa de

corpuri care-l împingeau ca o maree pe puntea principală, tot mai departe de ea. Apoi, ea şi Chuck au fost prinşi ca într-un cleşte de mulţimea pasagerilor care înţesaseră balustrada şi le făceau cu mâna celor rămaşi pe ţărm, în timp ce *Paradise* se dezlipea de dana de acostare, legănându-se încet, tras de remorcherele portuare. După ce a fost rostit şi ultimul rămas-bun şi vaporul lăsa deja în apă urme ca nişte comete căzătoare, călătorii au început să se îndrepte spre camerele lor.

Chuck a luat-o de braţ şi Lisa s-a cutremurat de plăcere.

— Să vedem dacă ne-au dus bagajele în camere, sugeră el în timp ce vaporul alb şi strălucitor sporea depărtarea dintre ei şi ţărm.

Lisa privi în jos, dar regretă imediat.

Dedesubt, apa se învolbura fără răgaz, transmiţându-i o uşoară agitaţie pe care o simţea în stomac. În vâltoarea evenimentelor, pierduse din vedere că se va afla pe mare. „*Imaginează-ţi că e doar un hotel plutitor*” îşi spuse nervoasă. În serialul *Love Boat*, în niciun episod pasagerii nu aveau rău de mare. Ce-i drept, nici nu stăteau aplecaţi peste balustradă. Asta era la televiziune, dar pe ea o cuprindea ceva neplăcut, un început de chiorăială a maţelor care nu prevestea nimic bun.

Poate că se va simţi mai bine departe de balustradă şi de spuma care îi amintea că dedesubt se întindea un hău de apă clipocitoare.

Camerele lor erau pe puntea principală, undeva pe la mijlocul celor nouă nivele ale pachebotului de 42.000 de tone. Privind de-a

lungul culoarelor acoperite cu mochete dintr-un perete în altul, aveai impresia că vezi o serie de blocuri despărţite între ele de lifturi şi scări. Camerele 6.000 şi 6.200 erau chiar la capăt. Lisa îşi recunoscu valiza de pânză uzată printre valizele din piele ale lui Chuck. Şi în timp ce se scotocea după cheie, auzi un grăbit:

— Ne vedem mai târziu.

Şi uşa lui se trânti. Ea se uită lung la plăcuţa din alamă pe care scria „6.000” şi zâmbi. Da, îl va vedea în curând. Îl va vedea şapte zile la rând, şapte zile minunate. Apoi deschise uşa şi îşi împinse bagajele înăuntru.

Pentru o clipă, rămase uluită. Se aşteptase la o cuşetă minusculă, cu un hublou miniatural, cu paturi pliante, ca în filmele cu submarine din al doilea război mondial. Ceea ce i se înfăţişa acum privirii era însă cu mult peste confortul din majoritatea hotelurilor în care stătuse.

Primul lucru care a uimit-o a fost vederea oferită de ferestrele înclinate care se întindeau pe toată lungimea peretelui. Ştia ea că imediat ce vor ieşi din port priveliştea va fi minunată! Pe o măsuţă scundă, sub fereastră, un buchet de flori de primăvară. Fetele de la birou, se gândi zâmbind. Sau poate Chuck. Se repezi să vadă cartea de vizită.

„Călătorie plăcută! Harlan”.

Surprinsă, studie scrisul apăsat. Frumos din partea lui. Dar pe lângă surpriză simţi şi o undă de dezamăgire că nu Chuck se gândise să-i trimită flori.

După ce aşează cartea de vizită pe birou, Lisa începu să studieze locul. Totul era minunat, în tonuri pastelate de roz şi crem, de verde pal cu uşoare accente maronii. Două paturi identice se găseau în faţa ferestrei. Oglinzile de la căpătâiul lor creau iluzia că încăperea este mult mai spaţioasă. Camera fiind pe colţ, de-a lungul peretelui lateral erau alte ferestre, iar sub ele, o canapea pentru două persoane, acoperită cu o husă înfloratã. Elegant şi foarte locuibil.

În timp ce se lupta să pună bagajele pe unul dintre paturi, se auziră nişte pârâituri în difuzor, urmate de vocea calmă, cu accent străin, a căpitanului, care rosti câteva cuvinte de bun-venit. În încheiere, îi îndemna pe pasageri să se prezinte pe puntea principală pentru un exerciţiu cu bărcile de salvare, înainte ca vasul să iasă din zona portului. Numai gândul o făcu pe Lisa să simtă din nou un gol în stomac. Începu să caute pe planul lipit pe uşă cel mai apropiat punct de prim-ajutor. Cu o vestă de salvare surprinzător de grea în mână, bătu la uşa lui Chuck. Ar fi putut urma o aventură, prima din lungul şir care-i aştepta. Niciun răspuns. Se încruntă uşor. Poate plecase înainte.

Pe punte, aerul era umed şi sărat. Imediat, începu să simtă din nou mişcarea acea uşoară sub picioare. Adevărul era că aglomeraţia din jur nu avea deloc darul să-i aline senzaţia *de mal de mer* care creştea în ea. Încercă să se concentreze la vorbele stewardului care le făcea instructajul. Dar Chuck pe unde o fi? Trecu în revistă şirurile de pasageri, hâţânaţi cu toţii de tangaj, dar el nu era

printre ei. Apoi stewardul filipinez, zâmbitor, se opri în faţa ei, îi controla cataramele şi încuviinţă din cap. Era întrucâtva liniştitor să ştii că, dacă vasul s-ar fi hotărât să se scufunde, nu aveai să te duci la fund odată cu el.

Gândindu-se că poate s-ar simţi mai bine dacă s-ar întinde puţin şi ar închide ochii pentru câteva minute, târî vesta înapoi în cameră şi o puse cu grijă la locul ei. Apoi păşi în baie. Ei da, baia era exact aşa cum se aşteptase să fie pe un vapor: liliputană, cu o chiuvetă micuţă lângă toaletă. Ca să intre sub duş trebuia să păşească peste scaunul toaletei. Cadă nu exista, ci doar câteva rânduri de plăci de faianţă, nu mai înalte de zece centimetri, şi o perdeluță. Nu de prea bun gust, dar funcţional. Dădu drumul la apă şi-şi spălă faţa în chiuveta metalică, observând cât era de palidă. Dar în acelaşi timp, zări îndărătul ei halatul de pluş, atârnat pe uşă, care se legăna ritmic. Îl fixă fascinată cu privirea, aşa cum s-ar fi uitat, înlemnită de groază, la dansul unei cobre. Înghiţi în sec, de mai multe ori, dar nu reuşi să scape de senzaţia de rău.

Ieşi din baie clătinându-se. Ce să-i faci, aşa era pe vapor. Probabil că echipajul erau obişnuit cu pasageri livizi care abia se mai ţin pe picioare. Se prăbuşi istovită pe scaunul de la birou, bâjbâind cu disperare prin broşurile cu informaţii utile despre croazieră. Gata, a găsit! Salvarea ei era Dramamina. Şi o putea găsi la biroul administraţiei, de pe puntea principală.

Trebuia să reuşească! Era într-o excursie cu

vaporul şi avea să-şi asume răspunderea să se descurce singură. Îi zise în gând vreo câteva lui Chuck, spulberând pe loc toate perspectivele idilei care se înfiripa.

Găsi scările, renunţând la lift. Stomacul ei se clătina ca pe o sârmă întinsă, aşa că nici gând să ia liftul, care nu i-ar fi adus decât o doză de hâţâială în plus. Erau doar câţiva paşi de la baza scărilor până la balustrada curbată de alamă. Lisa înşfăcă metalul rece, dar starea ei se înrăutăţi brusc. De-a lungul holului spaţios, cu greu se mai putea concentra asupra drumului până la locul salvator. Ghizii în bluze de culoarea ananasului şi fotografiile cu palmieri nu-i uşurau cu nimic suferinţa. Dar nici urmă de administrator!

Înăbuşindu-şi un geamăt, reuşi totuşi să apese slab pe sonerie. Aceasta scoase un scâncet patetic, în total acord cu sfârşeala ei.

— Lasă-mă pe mine. În felul ăsta n-o să reuşeşti să aduci pe nimeni.

O mână mare se întinse spre butonul soneriei şi cu câteva apăsări viguroase produse un sunet puternic, imperativ. Lisa privi în sus la alura puternică a salvatorului ei.

Nu se potrivea defel cu imaginea unui pasager într-o croazieră de lux. Arăta de parcă atunci ar fi terminat de frecat puntea. Purta nişte adidaşi voluminoşi, uzaţi, cu şireturile desfăcute. Pantalonii proletari, bleumarin îi fluturau la genunchi şi la glezne şi se mulau sugestiv pe şolduri. Pe tricoul albastru, care trecuse eroic prin multe spălări, trona, scris falnic, OKLAHOMA STATE. Câteva din

literele fosforescente se crăpaseră în locurile unde tricoul stătea prea întins pe pieptul foarte lat. O pereche de ochelari de soare cu lentile reflectorizante atârnau pe lângă gulerul inform al tricoului. Iar pe creştetul acestei apariţii gigantice era o şapcă neagră de baseball Steelers. Lisa şi-l închipui în postură de fotbalist. Era la fel de mare ca majoritatea fundaşilor, care la înălţimea lor de peste un metru şi optzeci cântăresc binişor, fără a mai pune la socoteală şi echipamentul. În ciuda dimensiunilor impresionante şi a forţei pe care i-o bănuia, Lisa s-a simţit în largul ei din momentul în care el i-a zâmbit. Dar, dincolo de zâmbetul larg, dezarmant, faţa lui, la fel ca şi a ei, părea de ceară.

— Îţi stă bine în verde, dacă-mi dai voie să ţi-o spun, zise el arătându-şi dinţii albi, puternici, pe când ochii albaştri îi luceau ironic.

Avea o voce caldă şi un accent pe care Lisa nu putea să-l localizeze. Nu era chiar sudic, dar avea ceva leneş, de băiat bun. Suna destul de atrăgător pentru urechile ei din Middle West. O fi fost chiar din Oklahoma, cum scria pe tricou.

— Nu prea sunt bună de marinar, mărturisi ea. N-ai zice că am crescut în zona Marilor Lacuri.

— Nici eu nu sunt prea obişnuit cu marea, încep să cred că n-am avut o idee prea bună.

Lisa se surprinse zâmbindu-i, lucru pe care nu l-ar fi crezut posibil cu numai câteva momente în urmă.

— Pot să vă ajut?

Îşi întoarse cu destulă neplăcere privirea de la uriaşul ei tovarăş către cel care îi pusese

întrebarea. Nu era nevoie de nicio explicaţie. Culoarea ei spunea totul.

— Nu vă simţiţi prea bine, nu-i aşa? o întrebă plin de înţelegere bărbatul în uniformă. Nu vă faceţi griji. Odată ieşiţi în larg şi după ce vor fi puse în funcţiune stabilizatoarele, o să fie bine. Marea Caraibilor este printre cele mai liniştite mări din lume.

Lisa reuşi să dea din cap, în speranţa că ceea ce auzea era adevărat.

— Dar până atunci, îl întrerupse amabil solidul ei prieten, ce-ar fi să ne dai ce ai acolo, după tejghea, pentru că altfel o să fie păcat de covoarele astea frumoase.

— Desigur, domnule. Scoase iute două pacheţele. Asta o să vă ajute până vă mai obişnuiţi cu mişcările vasului.

— Ai şi ceva de pus alături?

Bărbatul le întinse două pahare de hârtie şi Lisa toastă zâmbind cu gura până la urechi:

— Noroc!

Apoi înghiţi Dramamina şi suspină.

— Crezi că o să supravieţuieşti?

— Mă tem că da, răspunse ea, simţindu-se deja mai bine, dar din motive care nu aveau nicio legătură cu hapul oferit de ofiţerul de bord. Cum să fi rămas insensibilă la atâta farmec? Oare ce anume din fiinţa lui îi aducea alinarea? Era ceva dincolo de zâmbet, de ochi, de vorba tărăgănată. Ceva care venea din toată fiinţa lui şi o făcea să se gândească la o haină pufoasă şi bună în care te înfăşori într-o seară de iarnă din Michigan.

Comparaţia asta o făcu să tresară, dar nu roşi. Încă un lucru neobişnuit la ea, căci obrajii îi înregistrau prompt toate emoţiile, ca un barometru bine reglat.

— Eşti o adevărată luptătoare, o lăudă, apoi vocea lui coborî şi susură ca un whiskey Bourbon. Şi e bine, pentru că altfel nu te-aş putea vedea la cină.

Îi atinse bărbia cu arătătorul. Nu era un gest intim, dar o înfioră. Îi răspunse cu o privire care-i trăda vulnerabilitatea, în timp ce el adăuga:

— Ai grijă de tine, Lisa!

Se uită după el pe când se îndepărta. Păşea ca un fermier, cu paşi mari şi măsuraţi. Numai când uşile liftului s-au închis în urma lui, zâmbetul acela a izbit-o. Şi a nimerit-o în plin.

Cu siguranţă, s-ar simţi bine cu el. A lui era vocea care, din casetofon, o ajutase să-şi ţină moralul sus şi să-şi adune forţele de-a lungul celor unsprezece luni nesfârşite.

Tocmai îl cunoscuse pe Harlan Jameson.

CAPITOLUL DOI

Cu asta roşie sau cu asta albastră?

Lisa se uita la cele două rochii şi îşi muşca buza de jos. Amândouă erau din materiale moi, făcute parcă anume pentru a pune în valoare formele zvelte. Le cumpărase de la raionul pentru adolescenţi şi asta o făcuse să se amuze copilăreşte. De la doisprezece ani nu i se mai potriviseră măsurile pentru tineret. Dar a te studia

de una singură în oglinda unei cabine de probă nu e acelaşi lucru cu a te etala în public. În perioada în care slăbea şi măsurile ei deveneau din ce în ce mai mici, obişnuia să-şi ascundă formele sub taioare sobre pentru serviciu. Cu metoda asta, nu risca cine ştie ce. Dar faţă de jacheta impersonală, rochiile astea colante parcă sunt altceva.

Sătulă de atâta şovăială, se hotărî pentru rochia albastră, pe care o îmbrăcă repede, pentru că nu voia să întârzie la seria a doua a cinei, de la ora 20, 15. Tocmai se termina de rujat când auzi o bătaie în uşă. Trase aer în piept şi se duse să deschidă.

O singură privire în ochii negri ai lui Chuck i-a fost de ajuns Lisei ca să-şi dea seama cum arăta şi că rochia albastră deasupra genunchiului, cu drapaj discret, fusese o alegere bună. El purta unul din costumele pe care i le ştia şi acest aspect familiar o făcu să se simtă mai în largul ei.

— Cum e camera? întrebă puţin nervoasă, dându-şi seama că timp de şapte zile vor trăi amândoi într-o apropiere aproape intimă. Gândul ăsta o intimida, dar o şi stârnea. Apariţia în public nu era acelaşi lucru ca în limitele sigure ale biroului.

— Bună, răspunse el cu degajarea omului obişnuit cu luxul. Dar ar fi fost şi mai bine dacă avea o baie în care să te poţi învârti.

Ea oscilă între impulsul de a se scuza şi partea practică din ea, care-i şoptea: „*Nu te plânge de ceva care-ţi vine pe gratis*”. Dar zise neutru:

— Oricum, e de presupus că nu petreci prea

mult timp acolo.

— În ce mă priveşte, e clar că n-am asemenea intenţii. O luă de braţ cu o galanterie expertă. Să mergem să mâncăm. După aceea vreau să dăm o raită prin cazinouri. Atunci vom fi deja în apele internaţionale.

Vitejeşte, Lisa reuşi să-şi păstreze zâmbetul. Ea visase la plimbări pe punte sub clar de lună, nu înghesuiala din sălile de joc, unde lumea stă ca sardelele şi îndeasă bani în automatele lacome. Îşi aminti însă că trebuie să aibă răbdare. Fiecare lucru la timpul lui.

Lisa îşi dădu seama cât de multă lume era pe vapor doar în timp ce aşteptau să fie conduşi în spaţioasa sală de mese. Erau prinşi între cupluri şi grupuri înveşmântate elegant, care vorbeau toate deodată, până când un steward indonezian mic de statură îi conduse la locurile lor. Drumul era lung, trebuia să traverseze toată sala până la pâlcul de mese oficiale, fiecare pentru opt persoane, cu feţe de masă scrobite, cu porţelanuri Rosenthal şi argintărie fină, toate aflate lângă un perete de sticlă dincolo de care era doar apă.

Harlan Jameson se ridică pentru a-i întâmpina. Proprietarul lui *Numai Tu* purta o haină de seară cu revere din satin, a cărei croială sofisticată nu reuşea să-i ascundă energia. Lisa simţi imediat căldura care iradia din zâmbetul lui. La început dădu cu ochii de Chuck, apoi îşi întoarse privirea spre ea într-o învăluire de bun-venit.

De fapt, nu era chiar un bărbat frumos. Nu te şoca vizual, aşa cum se întâmpla cu Chuck, nici nu

simţeai nevoia să te uiţi a doua oară la el. Trăsăturile lui nu prea aveau nimic deosebit; înfăţişare plăcută, nici prea-prea, nici foarte-foarte. Părul lui blond închis era tuns scurt şi dădea semne că începe să se răărească. Era genul de bărbat care trece neobservat până când nu se mişcă, sau nu vorbeşte, sau nu-şi fixează albastrul stăruitor al ochilor asupra ta. Atunci, pur şi simplu te subjuga.

Lisa nu folosea cu mare uşurinţă cuvântul charismă. O făcea să se gândească la politicieni şi la minciună, dar Harlan Jameson avea într-adevăr charismă şi emana încredere şi stăpânire de sine. Părea să spună „Vino cu mine”, „Ai încredere în mine”. Şi erai tentat să o faci fără a pune prea multe întrebări. Când a dat mâna cu Chuck, a observat că la haina de seară şi cămaşa albă, plisată, purta o pereche de blugi negri. Zâmbi, întrebându-se dacă nu cumva mai avea încă în picioare pantofii sport cu şireturile dezlegate.

— Harlan Jameson, se prezentă cu vocea lui tărăgănată, cu inflexiuni dulci. Tu trebuie să fii Chuck, nu-i aşa? Îmi pare bine că eşti aici. Bună, Lisa!

Se aşteptase la asta. Apoi, mâna lui mare o înşfăcă pe a ei şi ea se simţi pierdută în strângerea aceea puternică, dar deosebit de blândă.

Continua să-i ţină mâna în mâna lui când se întoarse către ceilalţi meseni:

— Vi-i prezint pe Lisa Reynolds şi pe prietenul ei Chuck. Nu-i aşa că e suficient s-o priveşti ca să-ţi dai seama că ne vom îmbogăţi cu toţii de pe urma ei?

Cu obrajii în flăcări, simţindu-se în centrul atenţiei, zâmbetul Lisei se crispă. Nimeni nu i-ar mai fi aruncat nicio privire dacă Harlan n-ar fi continuat să o ţină strâns lângă el. Dintr-odată se simţi la adăpost, în siguranţă.

— Lisa, în următoarele zile o să petreci o groază de timp cu tipii pe care-i vezi aici. Probabil că o să ţi se facă lehamite de ei, pentru că te vor pune la muncă. Asta-mi place la ei. Toţi sunt din New York, aşa că nu ştiu ce-i aia relaxarea. Dacă ar trebui să-i plătesc cu ora m-aş ruina. Să ţi-i prezint: Teddy Streeter şi Moe Shannon sunt oamenii din spatele camerelor. Jill McDowell şi Steve Diall se ocupă de publicitate. Dacă au reuşit ei să mă facă pe mine să arăt bine, îţi dai seama că tu n-ai motive să-ţi faci griji.

În timp ce-i vorbea, degetul lui mare îi apăsă uşor încheietura încordată a mâinii, dându-i de înţeles că, din exces de nervozitate, îi strângea mâna. Gestul lui, ca şi zâmbetul pe care i l-a aruncat, au liniştit-o.

— La nevoie, Teddy şi Moe se descurcă şi cu chipuri care bat în verde. Dar se pare că nu va fi cazul. Te simţi mai bine?

Ultima întrebare fusese pusă mai încet, anume pentru urechile ei, şi deodată i se păru că toată încăperea, chiar şi Chuck, dispăruseră. Rămăseseră doar căldura întrebării şi intimitatea irezistibilă din privirea lui.

— Da. Mulţumesc. Se pare că şi tu ai traversat cu bine furtuna.

El clipi.

— E nevoie de ceva mai mult decât de un ocean care se leagănă ca să mă facă să renunţ la cină. Ia loc şi hai să mâncăm. Fără afaceri astă seară! Mai întâi trebuie să-i cunoşti pe toţi.

Chuck o prinse de cot şi, o clipă, rămase blocată între cei doi, dar Harlan îi dădu imediat drumul la mână. Lisa îşi urmă însoţitorul în jurul mesei, până la locurile care îi aşteptau. Se aşeză în celălalt capăt al mesei, chiar în faţa dinamicului întreprinzător, lucru de care şi-a dat seama pe când aluneca în scaun sub clocotul privirii lui.

Imediat stewardul scund şi zâmbitor le aduse meniurile înclinându-se curtenitor. Încântată, Lisa îl deschise pe al ei şi plonjă dintr-odată într-un rai gastronomic. Ochii i se dilatau pe măsură ce parcurgea coloana din dreapta. La gustări, somon afumat, ouă à la russe şi fructe în lichior, supă rece de căpşuni, muşchi de vacă la grătar cu sote de ciuperci, preparate din raţă, escalop de viţel „Fritty Quanty”, brânzeturi din toată lumea cu pesmeţi olandezi şi smochine. Ce să mai zică de deserturi? Savarină cu rom, aluat bacarez cu frişcă, tartă cu brânză şi ananas şi multe îngheţate. Simţea că-i lasă gura apă, dar îşi aminti unde e şi se stăpâni rapid.

— Ce serviţi, domnişoară? se interesă chelnerul înfrângându-şi tentaţia de a comanda câte o porţie din fiecare fel şi câte două din deserturi, Lisa murmură:

— Pepene, calcan fiert à la Boston, o salată verde cu sos franţuzesc şi cafea. Fără zahăr, te rog.

— Şi ca desert?

Închise hotărâtă meniul.

— Doar cafea, mulţumesc.

Întinse o mână tremurătoare după paharul cu apă, simţindu-se de parcă s-ar fi strecurat pe un teren minat. De la celălalt capăt al mesei, Harlan Jameson ridică paharul ca pentru a da noroc, iar ea se coloră la faţă.

— Nu vă ridicaţi, se auzi o voce agitată şi într-o clipă toţi bărbaţii fură în picioare.

Lisa ridică privirea şi înţelese imediat ce se întâmplase. Cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată se găsea în spatele locului gol din dreapta lui Harlan. În timp ce el îi trăgea scaunul, degetele ei cu unghii roşii îl ciupiră uşor de obraz. Apoi îl sărută în fugă.

— Îmi pare rău că am întârziat, Harley, dar mi-au dat legătura cu Milwaukee.

Luă un şervet de olandă şi şterse urmele de ruj pe care i le lăsase pe obraz.

— Aştept cifrele vânzărilor de…

— Maggie…

Îi rostise numele încet, dar a fost de-ajuns ca să o oprească. Ridică întrebător sprâncenele frumos arcuite, aşteptând să i se explice cu ce a greşit.

— Doar ne-am înţeles că astă seară nu vorbim despre afaceri. Crezi că o să reuşeşti să te gândeşti la altceva?

Buzele ei roşii se subţiară.

— Aş putea încerca.

— Lisa, Chuck, ea este Maggie Jameson, şefa

departamentului de marketing şi vicepreşedinte executiv la *Numai Tu*. Maggie, ei sunt Lisa Reynolds şi Chuck… îmi pare rău, şi mai cum?

— Webb, mormăi Chuck cu glas sugrumat. Încântat de cunoştinţă, doamnă Jameson.

— Maggie, îl corectă ea, aruncându-i o privire plină de interes. Suntem în familie. Cât despre „doamnă”, asta e de domeniul trecutului.

Lisa simţea că în preajma acestei femei interesul bărbaţilor atingea frecvenţe înalte.

Care bărbat i-ar fi rezistat? Maggie Jameson era tipul înalt şi rece de frumuseţe scandinavă. Părul fin şi blond era pieptănat cu cărare într-o parte şi dat după urechi, iar formele ei erau perfect dăltuite. Nu numai că simpla ei apariţie împietrea orice bărbat, dar te mai dădeau gata şi hainele. Un tricou alb, reiat îi accentua albeaţa feţei. Peste el strălucea o jachetă din piele roşie, gen bolero, iar fusta strâmtă se termina la jumătatea coapselor. Se aşeză cu o mişcare provocatoare. Chuck fu ultimul care-i urmă exemplul.

Odată instalată, Maggie scoase din geantă o ţigară subţire şi întrebă fals:

— Vă deranjează?

Teddy Streeter, fotograful, îi oferi imediat foc. Chiar când se apleca să-şi aprindă ţigara, Harlan i-o smulse dintre buze.

— Pe mine mă deranjează!

Ochii de un albastru închis deveniră glaciali, apoi Maggie zâmbi şi gheaţa se topi.

— Zău, Harley, dacă n-ai fi atât de dulce şi dacă n-ai face atâţia bani, că-ţi vine şi greaţă ce

mulţi sunt, te-aş fi omorât de mult.

— Cred că tot despre afaceri ar fi mai bine să vorbim.

Sugestia venise de la Jill McDowell, şefa mioapă de la reclame. Pricepând subînţelesul glumei, toţi colaboratorii de la *Numai Tu* izbucniră în râs.

— O să fiu cuminte, promise Maggie cu voce mieroasă.

— Şi când e cuminte, e foarte, foarte cuminte, remarcă Moe Shannon. Şi când e rea…

Maggie Jameson întoarse încântătorul ei cap spre el şi-i scoase limba. Tocmai atunci chelnerul se opri în spatele ei. Parcurse meniul cu privirea şi comandă răstit:

— Somon, salată, savarină şi un John Collins.

Închise cu zgomot meniul şi nu îi mai dădu nicio atenţie chelnerului. Privirea ei se opri asupra femeii tinere aflate de cealaltă parte a mesei. Lisa avea sentimentul că privirea aceea rece o măsura din ce în ce mai pătrunzător, dar nu ca pe o altă femeie, ci ca pe un obiect de marketing. Într-un târziu, capul ei blond se scutură aprobator, fără a se adresa cuiva anume:

— Foarte drăguţă.

Apoi adăugă pentru Lisa:

— Bun venit la bord, Lisa.

Cuvintele fuseseră rostite surprinzător de călduros, iar când Lisa dădu din cap, în jurul mesei se înfiripase deja o conversaţie fără pretenţii între oamenii aceia care se înţelegeau atât de bine şi în plan profesional, şi personal. Lisa şi Chuck se

distrau urmărindu-i cum se tachinează ca din întâmplare, Maggie întrecându-i pe toţi la acest capitol.

Uşa era nedumerită de propriile-i reacţii. Deşi nu avea motive să fie geloasă pe femeia aceea atât de sigură şi de încrezătoare în sex-appeal-ul ei, pe măsură ce cina avansa, era tot mai vizibilă atracţia pe care zvelta doamnă Jamèson o exercita asupra lui Chuck. Lupul păru-şi schimbă, da năravul, ba. Alături de bărbatul pe care şi-l dorise atât de mult, Lisa se simţea roasă de bănuiala că nu va renunţa la apucăturile lui vicioase. Tristeţea îi spori atunci când Teddy sugeră să se ridice cu toţii de la masa plină acum de farfurii goale şi şervete întrebuinţate pentru a se îndrepta către unul din localurile de noapte de pe Puntea Atlantic. De mâine vor începe lucrul. Noaptea asta era pentru distracţii. Chuck a aprobat imediat ideea şi n-a băgat de seamă reţinerea ei, în timp ce părăseau sala de mese îndreptându-se către lifturi.

Triunghiul Bermudelor era o fantezie strălucitoare de pardoseală roz şi tuburi de neon verzi. Lisa fu şocată de cât de tare era dată muzica şi de grosimea fumului care se ridica spre tavan. Steve îşi făcu loc cu coatele şi ocupă două mese alăturate, aşezate chiar în centrul încăperii. Cu sau fără intenţie, cert e că Chuck sfârşi prin a se aşeza cu Harlan, Maggie şi Steve, iar Lisa nu avu decât să se alăture celor doi fotografi şi lui Jill. Când Maggie îşi scoase ţigările, fostul ei soţ nu mai obiectă. În aer plutea deja destul fum, concurând cu succes oxidul de carbon din zonele cu trafic intens. În acel

vacarm care-i zvâcnea în tâmple, Lisa 0 zări pe Chuck aplecându-se spre Maggie pentru a-i spune ceva. Se străduia să fie fermecător, iar frumuseţea blondă îi ţinea isonul.

Şi ea, care acceptase o legătură fără obligaţii! Lisa îşi blestemă clipa în care stabiliseră asemenea condiţii. Oare chiar nu se simţea cu nimic obligat faţă de ea? De fapt, era oaspetele ei, lucru pe care părea să-l ignore complet, făcând pe amorezul cu fosta soţie a binefăcătorului lor. Ce dacă Maggie Jameson era ca o păpuşă şi ţi se scurgeau ochii după ea? Avea asta vreo importanţă? Lisa suspină nefericită. Sigur că avea importanţă!

Băutura curgea din belşug. Ea se mulţumea să bea apă minerală şi observă că la fel făcea şi Harlan. Toţi ceilalţi deveneau din ce în ce mai zgomotoşi. Deodată, cu un gest familiar, Jill, cu ochelarii ei cu lentile bifocale şi cu pieptul ei bogat, îl târî după sine pe Moe şi se angajară într-un shimmy sugestiv. Maggie stinse ţigara şi-i făcu semn lui Harlan să-i urmeze pe cei doi în mulţimea de corpuri mişcătoare. Râzând, el dădu din cap că nu. Chuck se repezi, nevrând să scape ocazia. Harlan îi privea cu un zâmbet distrat, vizibil indiferent. Lisa nu se putea uita la ei. Fumul înţepător îi ardea ochii. Cel puţin avea pe ce da vina pentru lacrimile care o podideau.

Acum se cânta o muzică lentă, cadenţată, şi pentru prima dată putu să audă vocile celor de la masa ei. Foarte clar, îl auzi pe Harlan, pe care aproape îl atingea cu cotul, exclamând la masa alăturată:

— Ei, da, cu muzica asta mă descurc. Ce zici, Lisa?

Îi întinse mâna. După o secundă de ezitare, mâna ei se cuibări în palma lui mare.

Cuvintele foarte tandre ale cântecului apropiau perechile pe nesimţite. Harlan o cuprinsese uşor cu braţele. Era un dansator surprinzător de bun pentru gabaritul lui, dar Lisei nu-i stătea gândul la asta. Era prea preocupată să dea de urma lui Chuck şi a lui Maggie pe ringul de dans, şi se pregătea să sufere la vederea jachetei roşii topindu-se în braţele lui Chuck. Îi descoperi însă la masă, iar Chuck nu se uita la partenera lui, ci o ţintuia cu privirea pe ea, încruntat. O undă de plăcere îşi făcu loc în deznădejdea care o copleşise. Nu cumva Chuck era gelos pe Harlan Jameson? Ce gând minunat! Da, poate era, puţin, dar asta era mai mult decât suficient ca să o facă să zâmbească.

— Hei!

Lisa roşi, fiindcă îşi dădu seama că fusese nepoliticoasă. Nu părea supărat că o preocupa altceva, dar se bucură când, în sfârşit, reuşi să-i capteze întreaga atenţie. O conduse cu paşi repezi dincolo de îngrămădeala din mijlocul ringului, în afara câmpului vizual al celorlalţi.

— Eşti foarte tăcută.

Era o remarcă, nu o întrebare, iar ei îi plăcu. Nu voia s-o preseze.

— Cred că sunt obosită. A fost o zi lungă.

— N-ai decât să-ţi laşi capul pe umărul meu şi să tragi un pui de somn. Să ştii că nu mă

deranjează. Mi s-a mai spus că sunt comod ca o canapea veche.

Şi spunând asta, sigur pe el, o strânse în braţe până când corpul ei se lipi de corpul lui mare şi puternic. Cum ea părea să ezite, mâna lui o luă uşor pe după gât şi îi culcă obrazul pe reverul lui de satin. Primii paşi au fost mai stângaci, până s-au obişnuit cu apropierea trupurilor. Apoi s-au mişcat mai siguri, în acelaşi ritm, atingându-se din cap până-n picioare. Braţele ei îi înlănţuiau mijlocul într-un cerc încă nesigur. Îl simţea cu toţi porii ei, iar asta o reconforta. Îi venea să închidă ochii şi să i se încredinţeze până la sfârşitul cântecului.

Şi când muzica s-a schimbat, trecând la ritmurile vioaie dinainte, el a continuat să o conducă tot cu paşii aceia lenţi şi legănaţi. Harlan Jameson părea să se mişte după un ritm propriu, netulburat de ceea ce se petrece în jur. Strânsă în îmbrăţişarea lui, Lisa se lăsa purtată de ritmul acela interior pe care doar el îl putea auzi. Era ritmul bătăilor inimii lui, seducătoare şi liniştitoare, şi farmecul pe care-l degaja mâna lui care-i mângâia gâtul. Restul a încetat să mai existe, realitatea s-a estompat. Lisa Reynolds plutea.

Într-un târziu, vocea lui de departe o trezi:

— Hei. Cred că suntem în contraritm cu ceilalţi.

Lisa zâmbi fără să deschidă ochii:

— Poate că ei sunt în contraritm cu noi.

Simţi o zvâcnitură în încheietura mâinii lui. Lisa îşi săltă capul şi îl privi. Albastrul ochilor întrecea în strălucire fulgerele neoanelor. Zâmbea – o uşoară arcuire a buzelor. Avea o gură frumoasă, cu o

formă senzuală şi un contur ferm, ispititor. Pierdută în strălucirea privirii lui, se întreba cât de tare puteau să înfioare acele buze. Pe neaşteptate închise ochii, mirată de această descoperire. El îşi încetini mişcarea, apoi se opri. Vag, Lisa îşi închipuia cum trebuie să fi arătat, strânşi unul într-altul ca doi îndrăgostiţi pierduţi în mijlocul dansatorilor îndrăciţi, ea cu faţa întoarsă ispititor către el şi el, deodată, imobil. Simţi atunci o prezenţă străină strecurându-se în reveria ei. Era privirea lui Chuck.

Lisa îşi reveni brusc, simţindu-se ca un somnambul trezit din transă. În timp ce el o măsura cu o expresie pe care şi-o stăpânea cu grijă, ea se dădu un pas înapoi, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui Harlan, rupând legătura emoţională dintre ei. Simţindu-i zăpăceala, Harlan o conduse fără un cuvânt la masă, unde Chuck stătea ca un stăpân îmbufnat. Înainte ca el să fi apucat să deschidă gura, ea îşi luă geanta.

— Eu mă retrag, anunţă Lisa cu un zâmbet forţat.

— Hai, Lisa, nu ne strica petrecerea, o mustră cu bunăvoinţă Jill.

— Mă tem că nu mai pot să stau.

— Te conduc, Lisa.

În orice altă împrejurare, atitudinea posesivă a lui Chuck i-ar fi plăcut. Dar astă seară era mult prea tulburată şi îl tratã ca pe un simplu însoţitor.

Liniştea de pe hol i se părea o binecuvântare. Până la puntea lor aveau doar de urcat o scară, nu era departe. Pe când îşi căuta cheia, Chuck se

postă între ea şi uşă, zâmbindu-i ademenitor:

— Eşti sigură că vrei să închei seara atât de repede?

Apoi începu să o sărute.

Uluită, Lisa nu făcu nicio mişcare. Nu atât buzele lui umede, care parcă voiau să o paralizeze, o surprindeau, cât faptul că, în fond, nu simţea nimic. Ştia bine că Chuck ar fi putut să înmoaie şi cea mai împietrită inimă cu farmecul şi cu buzele lui experimentate. Dacă ar fi fost în apele ei, probabil că ar fi cedat şi ea, ca toate celelalte dinaintea ei. Dintr-odată deveni nerăbdătoare ca îmbrăţişarea să ia sfârşit. Nu se simţea bine, nu aşa trebuia să fie începutul mult aşteptat al relaţiei dintre ei. Ce se petrecea acum semăna mai mult cu o invitaţie la pat. Dar ea nu era încă pregătită pentru asta. Îl îndepărtă, încercând să pună o distanţă între ei. El se supuse, nu fără împotrivire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă aproape gâfâind.

— Nimic... Sunt doar obosită. Ne vedem mâine dimineaţă.

— Lisa...

Dar ea deschisese uşa şi o şi închisese, înainte ca el să-şi fi terminat fraza. Se sprijini de perete, simţindu-se în siguranţă în întunericul din cabină. Singură şi tulburată. Şi nu din cauza sărutărilor lui Chuck şi a încercărilor lui de a intra în camera ei... şi aşa mai departe. Nu asta o bulversase, ci faptul că-şi dorise acea contopire fierbinte cu Harlan Jameson.

Oftă încetişor, apoi adânc, năvalnic. Ce se întâmplase cu ea? Înaintea călătoriei nu-şi dorise

să-l aducă pe Chuck exact în starea în care îl lăsase dincolo de uşă? Şi ce-a făcut când l-a adus în acea stare? A fugit. Ca o adolescentă speriată. Probabil că de vină erau emoţia, toate lucrurile noi care i se întâmplaseră, oamenii aceia necunoscuţi. Asta trebuie să fi fost! Aveau nevoie să stea mai mult timp împreună, singuri, pentru a se cunoaşte mai bine. Dar asta nu se va putea întâmpla dacă se ascunde în camera ei. Nu-şi termină bine gândul, că era deja pe hol. O să-l invite la un pahar înainte de culcare, dar nu în cabina ei, ci într-unul din holurile de jos. Zâmbea, simţindu-se deja mai bine fiindcă luase hotărârea asta. Dar la uşa de alături nu răspunse nimeni. Chuck nu era în camera lui.

Hotărâtă, se îndreptă spre scări. O punte mai jos, o întâmpinară zgomotele şi muzica. Crezând că Chuck se întorsese la Triunghiul Bermudelor, aruncă o privire înăuntru, dar mesele erau goale. După toate aparenţele, plecarea ei spărsese petrecerea. Amintindu-şi că Chuck dorise să-şi încerce norocul la mesele de jocuri, se îndreptă spre Black Jack, cazinoul plutitor al navei. Acolo, hărmălaia era şi mai puternică, fiind periodic marcată de ding-dangul jetoanelor şi de zbârnâitul jocurilor mecanice care umpleau încăperea. Îşi făcu loc înăuntru prin uşa dublă şi străbătu cu privirea figurile joviale. Îl văzu. Stătea în picioare lângă masa de ruletă. Privi spre el, dar pe când buzele ei se pregăteau zâmbitoare să-l strige, îngheţă. Chuck nu era singur.

Nu-i trebuise prea mult timp ca să o înlocuiască pe Lisa cu o brunetă suplă, într-o rochie

cu spatele gol. Şi după felul în care femeia aceea se freca de el, Lisa fu sigură că în noaptea aceea nu-şi vor spune „noapte bună” în faţa uşii.

CAPITOLUL TREI

— Sper că nu vrei să te arunci peste bord.

O voce blândă şi tărăgănată o smulse pe Lisa din mrejele apelor întunecate şi învolburate de sub ea. Privind în sus, îl recunoscu uimită pe Harlan Jameson, care se sprijinea de balustradă alături de ea. Oare în lumina palidă, putea să-i vadă urmele lacrimilor pe obraji? Sperând cu disperare că nu, mâinile ei se grăbiră să şteargă toate semnele nefericirii.

— Sper să n-o faci, continuă el domol, pentru că nu sunt un bun înotător şi, în plus, zău că nu mi-ar face nicio plăcere să mă arunc acolo după tine. Apoi, nici nu mi-ar plăcea să mă văd întins pentru identificare în costumul ăsta monden. Dacă tot trebuie să mă curăţ, prefer să fiu îmbrăcat comod.

Nu s-ar fi crezut în stare să zâmbească, dar uite că se înşelase.

— Nu te speria, nu te paşte pericolul de a deveni salvator fără voie.

Dar, de fapt, nu asta era? În apă, ce-i drept, nu se gândise să sară, dar era pe cale să plonjeze pentru a treia oară în viaţă într-o mare de nefericire. Nici nu-şi dădea seama de când stătea acolo, în aerul rece al nopţii, cu mintea rătăcind prin toate câte i se întâmplaseră. Şi uite că acum zâmbea iarăşi şi din nou era cuprinsă de o căldură

care venea din străfundul sufletului. Asta nu însemna că el era oarecum salvatorul ei? În adâncul inimii, acolo de unde simţea, acea căldură, îi plăcea să creadă că aşa este.

— Credeam că te-ai retras în camera ta.

Deşi observase că a plâns, nu zise nimic. Şi asta o făcu să-l placă şi mai mult.

— Chiar m-am dus în cameră, dar eram prea obosită ca să pot să adorm.

— Am eu un leac grozav pentru insomnie, spuse el conspirativ şi, scoţându-şi haina, o înfăşură pe Lisa cu ea, căci briza îi pişcă braţele goale.

În loc să se împotrivească, ea se strânse mai bine în haină, încă tremurând. Sacoul păstra în căptuşeala de mătase căldura lui Harlan şi parfumul lui bărbătesc. Amândouă îi învăluiau plăcut simţurile.

— Ce-ar fi să găsim un locşor drăguţ în care să te adorm cu povestea vieţii mele? Garantez că în cel mult cincisprezece minute o să sforăi.

Zâmbetul lui era irezistibil şi, în plus, avea ocazia să afle mai multe despre el. Totuşi ceva o reţinea. În niciun caz Chuck.

— Soţia ta n-o să fie îngrijorată?

— Soţia mea? Clipea total nedumerit. Apoi se lumină brusc. Te referi cumva la Maggie? Nu e soţia mea. Adică, nu mai este. Facem doar afaceri împreună. Cealaltă legătura am rupt-o cu ani în urmă.

— Ah, făcu Lisa negăsind altceva mai bun de zis. Nu voia să lase să se vadă bucuria provocată

de vorbele lui.

— Ei, ce zici? Povestea vieţii mele la un pahar cu apă minerală.

— Apă minerală… sună grozav.

Departe de haosul localurilor de noapte de pe punte, au găsit un loc plăcut lângă un bar unde cânta un pian. Melodiile gingaşe se potriveau – momentului, iar fotoliile mari, semicirculare te îmbiau să te cuibăreşti în ele. Păstrând pe ea haina lui Harlan, Lisa îşi scoase pantofii şi se ghemui într-un fotoliu în timp ce el pleca să comande apă minerală. Chuck Webb era deja departe când masivul întreprinzător se întoarse oferindu-i băutura şi un zâmbet, înainte de a se trânti pe scaunul din faţa ei. Când îşi cocoţă picioarele pe masa de cafea dintre ei, văzu că purta o pereche de cizme de cowboy moderne, cu tigheluri.

— Ce te amuză aşa?

— M-aş fi aşteptat la pantofi de tenis, zise îmbujorându-se.

— Sigur, asta ar fi trebuit să încalţ. Dar mai fac şi eu compromisuri, spuse el, şi zâmbi iarăşi, ameţind-o pur şi simplu. De vină e vârsta, probabil.

— Mă îndoiesc, chicoti ea.

— Nu prea pot să te păcălesc, nu-i aşa?

Zâmbetul i se îndulci în timp ce o privea insistent, aşa cum făcuse şi mai devreme. Apoi, cu convingere, rosti promisiunea:

— Nici n-am să încerc să o fac vreodată.

Reuşise din nou să-i deturneze emoţiile. Nu era o senzaţie neplăcută, dar îi produsese o ciudată

nelinişte interioară. Ca să-şi ascundă uşorul dezechilibru, Lisa se aruncă pe o altă pistă:

— Dar cum a ajuns un băiat aşa simplu ca tine să închirieze un vapor de croazieră?

În timpul cinei aflase că îşi adusese în croazieră, plătindu-le cheltuielile, şaizeci dintre angajaţi. Unii erau membri în conducerea clinicilor, alţii făceau parte din stafful lui personal, dar scopul croazierei nu se confunda cu distracţia. Zilele care urmau erau destinate întâlnirilor de afaceri, având ca subiect extinderea activităţilor companiei *Numai Tu*, precum şi stabilirea rolului ce avea să-i revină Lisei. Localurile exotice şi decorurile fastuoase erau o simplă recuzită.

— Chiar vrei să-ţi povestesc? întrebă el cu o undă de modestie. N-aş vrea să te plictisesc. Să te adorm e una, dar să te fac să mori de plictiseală e cu totul altceva.

Lisa era sigură că nu avea să se plictisească şi i-o spuse.

— E-n regulă, dar să nu spui că nu te-am avertizat!

Se aşează confortabil pe scaun, cu braţele pe lângă corpul curbat, ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze cu afecţiune toţi anii aceia din trecut.

— Ai pus punctul pe „i”. Chiar sunt un băiat simplu, cel mai mare dintre doi fraţi şi trei surori. Tata a muncit din greu ca distribuitor local, iar mama avea două slujbe ca să poată să ne cumpere pantofi. Zâmbi amar. Una din cele mai vechi amintiri ale mele e că îmi doream cu ardoare să fiu primul din familie care face colegiul. Aveam planuri

precise. Pentru nimic în lume nu aveam să rămân în orăşelul acela murdar. Acolo totul se petrecea prea încet şi nu ieşeai niciodată la liman. Tata îmi spunea să mă apuc de sport, dar mama susţinea că îmi ajung mintea şi zâmbetul ca să reuşesc oriunde m-aş duce. I-am dat dreptate. Era preferabil decât să asud în fiecare săptămână pe vreun teren de sport. Am obţinut o bursă în statul Oklahoma. Am urmat cursurile doi ani, primul din clasă, dar tot nu ajunsesem unde voiam. Când am împlinit douăzeci de ani, ai mei mi-au cumpărat un cufăr mare şi un bilet pentru New York, să-mi încerc norocul la universităţile de acolo. Pentru asta îi voi iubi mereu. Poate că nu m-aş fi dus niciodată în acel oraş dacă ei nu mi-ar fi adus cufărul ăla mare. Nu picoteşti încă?

— Nu. Dă-i drumul mai departe.

Vocea lui avea ceva intim, cu efect magic asupra ei. Se simţea la fel de bine ca atunci când asculta una din benzile acelea făcute pentru a ridica moralul pacienţilor. Nu avea nicicum senzaţia că se afla pe puntea unui vas, o staţiune plutitoare, în compania unui străin.

— Ca să fac economie de timp, o să-ţi spun o versiune prescurtată. New York-ul fusese visul vieţii mele. Îmi spuneam că doar acolo pot să realizez ceva. Şi am făcut-o. Aveam atunci douăzeci şi şapte de ani. Îmi încropisem propria mea firmă de relaţii cu publicul. La treizeci de ani făcusem deja avere şi mă însurasem cu Maggie. Eram în vârful piramidei. Numai că n-am fost în stare să mă menţin. M-am luat după cine nu

trebuia, uitând de bunul simţ cu care mă hărăzise Dumnezeu. Am crezut că voi putea merge pe ape. Am început să fac investiţii proaste, să arunc banii nebuneşte, mizând pe noroc, am început să pierd nopţile, să beau cât cinci, să fumez ca un turc şi să mănânc ca un spart. Atunci m-a părăsit şi Maggie. Nu pot să o condamn pentru asta. Ajunsesem în asemenea hal că nici eu nu mă mai suportam. Duceam o viaţă infernală şi arătam ca dracu', până când am clacat; la treizeci şi doi de ani m-am îmbolnăvit de inimă şi am dat faliment. Aşa că, în genunchi, m-am târât înapoi acasă, în acelaşi orăşel mizerabil de unde plecasem; şi acolo mi-aş fi sfârşit zilele, plângându-mi de milă ca ultimul neisprăvit, dacă mama nu m-ar fi forţat să mă ridic de pe divan şi să-mi pun iar mintea la contribuţie, înainte să devină un terci plin de cocoloaşe.

— Grozavă femeie, mama ta!

— Să ştii că da! Ea mi-a spus să nu mă las, să pun la bătaie tot ce ştiam şi tot ce puteam şi să nu-mi pese dacă, vrând să-mi fac loc, s-ar găsi unii care să nu mă aprecieze. Ajutat de atmosfera asta de acasă, chiar în vara aceea am reuşit să mă adun. Am descoperit că nu voiam să mă ascund în spatele unei false imagini. Şi voiam să-i fac şi pe alţii să înţeleagă cât de important este acest lucru. Mi-am propus să le arăt cum să ajungă la ei înşişi, acolo unde vor descoperi adevăratele lor bogăţii, cum să-şi pună în valoare forţa interioară, să se concentreze asupra ei pentru a se realiza. Dintotdeauna, fraţii mei, oamenii, mi-au stârnit curiozitatea şi am fost fascinat de felul în care

gândirea îi poate face să stea drepţi. Am început să învăţ tot ce se putea învăţa de la specialişti în ştiinţa comportamentului, de la psihologi, chiar şi de la neurologi, şi m-am supus pe mine însumi la tot felul de teste, folosind tot ce culesesem din toate aceste cărţi. Nici că puteam găsi un caz mai nimerit. Şi m-am gândit că, dacă voi reuşi să mă pun din nou pe mine însumi pe linia de plutire, voi face miracole şi cu alţii.

Lisa era mişcată de dinamismul cu care energia lui ieşea la suprafaţă. Odată prins în plasa lui, era imposibil să nu te laşi purtat de curent. Trecuse prin această experienţă când îi ascultase benzile. Dar faţă în faţă cu el, efectul era şi mai puternic.

Îl asculta povestind cum ajunsese mai întâi consultant în problema propriei imagini pe lângă conducerea deficitarei industrii auto din Michigan sau cum era la capătul puterilor pe când îşi scotea fişele pentru capitolul treisprezece al cursului despre motivaţie, care ajunsese să se vândă în două milioane de casete.

Dornic să ofere cât mai multor oameni programul de schimbare/îmbunătăţire a vieţii, concepuse *Numai Tu*, o teorie despre transformarea imaginii de sine şi dinamizarea naturii interioare a omului pentru a contribui la succesul individului în plan personal şi profesional. Apelase apoi la Maggie, una dintre cele mai deştepte femei pe care le întâlnise vreodată, şi împreună puseseră la punct reţeaua de filiale *Numai Tu* din Midwest. Maggie, care era un

adevărat geniu în marketing, a venit cu ideea să optimizeze metoda prin casete înregistrate cu vocea atât de convingătoare a lui Harlan. Această combinaţie unică a avut un succes răsunător încă din primul an, încurajându-l să iniţieze o campanie naţională.

— Tot Maggie a fost cu ideea să folosim pentru campania din mass media una dintre poveştile noastre de succes. Aveam nevoie de un exemplu, de o persoană frumoasă şi cinstită, care să fi reuşit fără să facă rău nimănui, într-un cuvânt, de modelul publicitar perfect şi cred că am avut mare noroc.

O privi pe Lisa, care la auzul acestor vorbe se înroşi brusc şi sorbi din apa minerală. Îşi spuse în gând, completând imaginea: „Nu doar modelul perfect, ci chiar femeia perfectă”.

O alesese el însuşi, dintr-o duzină de finaliste selecţionate de Maggie cu ochiul ei de expertă, înainte chiar de a-i citi fişa ştiuse că ea este. Îi fusese de ajuns să-i vadă fotografia. Avea în ea ceva proaspăt, de calitate, era vulnerabilă şi totuşi puternică. Adevărul este că mai întâi se simţise atras de ea ca bărbat şi doar apoi se gândise să o folosească pentru această afacere. Îi ţinuse pumnii în timp ce îi parcurgea datele personale din fişă, sperând ca faptele să-i confirme intuiţia. Aşa fusese. Mai întâi graficele arătau o pierdere în greutate considerabilă. Diferenţa dintre fotografiile dinainte şi de *după* era dramatică. Schimbarea era însă mai mult decât fizică; se vedea că dobândise mai multă încredere în sine, lucru dovedit de faptul

că reuşise să obţină promovarea profesională. Întrevăzuse în ea un imens potenţial, iar alura ei delicată, feminină era ca visul împlinit al unui fotograf. Maggie, ale cărei instincte nu se lăsau înşelate de o faţă frumoasă, fusese şi ea dezacord.

Într-un fel, şi croaziera fusese tot ideea lui Maggie. Ea se ţinuse de capul lui să-şi ia o vacanţă, să se mai relaxeze un pic, dar gândul ăsta îl speria. Lui somnul de noapte îi era de ajuns şi, de fapt, dacă ar fi putut, şi-ar fi rezolvat unele probleme chiar în somn. Lipsa de activitate îl făcea ţâfnos. I se părea o pierdere de timp şi de energie. Era genul de om care se conduce după planuri precise, nu după capricii. Odată obiectivul fixat, nimic nu-i mai deturna atenţia. Maggie spunea despre el că e ca un tren japonez care circulă fără oprire. Nu era sigur că e chiar un compliment. Maggie nu era o tandră şi avea limba ascuţită. O admira pentru asta, dar din aceleaşi motive convieţuirea lor fusese imposibilă.

Nu-şi dădea seama de ce, dar Lisa Reynolds îl făcuse să se oprească o clipă din drumul lui ambiţios. Se pomenise că stă la birou privindu-i fix fotografia, imaginea ei perfectă, întrebându-se dacă nu cumva ea era… femeia ideală pentru el.

Nu se mai gândise la asemenea lucruri de mult, practic de când se sfârşise căsătoria lui dezastruoasă. Iubirea dintre el şi Maggie fusese devastată de încleştarea orgolioasă dintre voinţele lor şi, odată cu moartea iubirii lor, nu mai rămăsese loc pentru înţelegere, iar armonia cuplului se risipise. Din fericire, îngrozitoarea lor

căsnicie se transformase într-un admirabil parteneriat de afaceri, dar asta lăsase un mare gol emoţional în viaţa lui. La început fusese mult prea ocupat ca să-şi dea seama de asta, dar, pe măsură ce succesul lui *Numai Tu* îi permitea să mai încetinească ritmul, pustiul din inima lui creştea şi el îl simţea tot mai limpede. De fiecare dată când era mai puţin solicitat profesional, apărea acel vid. Pentru că nu era omul care să admită înfrângerea, şi-a propus să dea mai multă atenţie acestui lucru şi să acopere prăpastia. Poate a fost doar o coincidenţă că luase această hotărâre chiar în ziua când a deschis fişa Lisei. Dar ei nu credea în coincidenţe, aşa cum nu credea nici în noroc. Totuşi, nu-şi putea înăbuşi presimţirea că avea să întâlnească noul model publicitar.

Ştia deja că o va plăcea. Era o luptătoare, avea un ţel precis, o interesa cariera. Şi arăta al dracului de bine. Chiar şi cu surplusul acela de kilograme. Curios că nu avea încă pe nimeni!

Când ea acceptase oferta de a reprezenta *Numai Tu*, devenise euforic. Apoi ea ceruse cabina separată pentru prietenul ei. Se putea şi mai rău decât atât. Ar fi putut sta, la urma urmelor, în aceeaşi cameră. Nu s-a descurajat. Dacă va lua taurul de coarne, deznodământul nu putea fi departe. Dacă nu, va pierde ocazia. Un bărbat adevărat ştie ce vrea.

Nu se înşelase în raţionamentul lui. Felul în care ea reacţionase pe ringul de dans era destul de grăitor. Şi faptul că acum era cu el spunea, de asemenea, foarte mult. Dacă Chuck Webb nu

fusese destul de deştept să păstreze ceea ce avea… cu atât mai rău pentru el!

— Deci cam asta ar fi povestea vieţii mele mizerabile. O perfectă ilustrare a modului în care mândria te duce la eşec.

— Dar acum totul e bine, spuse ea privindu-l blând şi calm. Fără urmă de milă sau reproşuri de genul „cum îţi aşterni aşa dormi”, ei doar cu sincer interes.

— A, era să uit. Între timp am făcut, cum spune Maggie atât de „delicat”, şi dezgustător de mulţi bani.

— Nu la bani mă refeream, se repezi ea să-l lămurească.

Se referea la ceea ce însemna el, iar asta l-a derutat pentru o clipă. Nu ştia cum să reacţioneze. Ea dăduse la o parte reuşita în afaceri şi se arăta interesată doar de fiinţa lui. Toate preţioasele lui milioane nu însemnau nimic în comparaţie cu o inimă sănătoasă.

— Da, acum sunt bine.

— Trebuie să fi fost îngrozitor să ai un atac de cord atât de tânăr.

— Cred că aşa a vrut bunul Dumnezeu să-mi aducă aminte de El. Până atunci nu mă preocupase decât munca şi uitasem complet de El. Am văzut moartea cu ochii şi nu sunt un tâmpit. Am scăpat de vreo douăzeci şi cinci de kilograme de grăsime, am renunţat la fumat, beau numai la ocazii deosebite, am învins stresul şi mi-am canalizat energiile. N-am fost niciodată într-o formă mai bună ca acum şi n-o să accept să mai fiu vreodată

ca înainte. Dar nu pot să rămân indiferent când îi văd pe alţii că repetă greşelile mele. Îmi vine să-i înşfac zdravăn şi să-i scutur până le vine mintea la cap. Probabil că unii oameni nu învaţă până nu se lovesc de pragul de sus.

— Îmi pare rău că ai trecut prin toate astea.

Vorbise cu atât de multă înţelegere, că totul s-a topit înăuntrul lui.

— E târziu, o anunţă el brusc. Moe şi Teddy nu m-ar ierta dacă mâine o să apari cu cearcăne mari şi vineţii sub ochii ăştia frumoşi. Ce-ar fi să te duc în braţe?

A văzut-o cum se încordează toată.

— Doar n-o să faci asta!

Uşurel, *Harley*, *doar nu vrei să te arunci asupra ei*. O dădu pe glumă, arborând unul din zâmbetele acelea largi, inocente:

— Mama m-a învăţat că întotdeauna o femeie trebuie condusă până la uşă. Sper că nu vrei să mă faci să n-o ascult pe mama, nu-i aşa?

Suspiciunea s-a risipit pe dată. Felul în care ea mângâia reverele de satin ale jachetei îi provoca furnicături din cap până-n picioare. Trebuia să aşeze cât mai repede o uşă între ei doi, altfel va uita promisiunea făcută mamei, că se va purta ca un gentleman cu femeile.

În timp ce mergeau în tăcere de-a lungul coridorului care ducea spre scări, Harlan a ridicat întâmplător mâna, vrând să şi-o sprijine pe spatele jachetei pe care ea încă o mai avea înfăşurată în jurul umerilor. Dar mâna lui îşi făcu drum pe sub jachetă, până la curbura dulce a şirei spinării. Dădu

să şi-o retragă. Şi poate că şi-ar fi retras-o dacă n-ar fi simţit în vârful degetelor uşoara ei tresărire. Nu se împotrivise. Câtuşi de puţin. Atunci au ajuns la uşa ei. Ştia că e acolo, căci ţinuse minte numărul. Ea se întoarse către el şi, fără voie, ajunse în semicercul braţelor lui, aşa că se treziră aproape, foarte aproape unul de celălalt. La fel ca în timpul dansului, acelaşi flux intens se stabili între ei când ea îşi ridică ochii cenuşii pentru a întâlni privirea lui. Lupta cu dorinţa de a o strânge tare, tare în braţe. A fost o încercare supremă, epuizantă.

— Poftim, ia haina, şopti ea întinzându-i-o. Îţi mulţumesc, în seara asta chiar ai fost un salvator.

— Mi-a făcut plăcere.

Îşi aruncă haina pe umeri fără să-şi desprindă mâna de pe spatele ei. Degetele lui larg desfăcute îi explorau conturul, fără a depăşi limita pe care și-o impusese.

— Îmi eşti datoare cu povestea vieţii tale şi mi-ar plăcea să o ascult într-una din serile astea.

— Povestea mea nu este nici pe departe atât de interesantă ca a ta, îl avertiză ea, fără a da încă semne că ar vrea să se retragă.

— S-ar putea să fii surprinsă de lucrurile pe care le găsesc eu interesante.

Îi luă cheia din mâna care nu părea grăbită să descuie uşa şi o deschise el. Apoi o împinse uşor, dar hotărât înăuntru.

— Noapte bună, Lisa. Somn uşor.

Somn uşor. Închise uşa şi se sprijini de ea. Nu-i venea să creadă că este cu putinţă. Era prea multă

agitaţie în sufletul ei: gânduri, emoţii, treceri neliniştitoare de la vise amăgitoare la speranţe care înmugureau. Prea mult pentru o singură zi! Pregătindu-se de culcare în faţa şirului întunecat de ferestre care dădeau către apele nevăzute, senzaţia de ireal deveni şi mai puternică.

Din situaţia de a-şi plăti cu greu chiria ajunsese la un salariu cu şase cifre, de la taioare de birou trecuse la rochii de seară, din agent comercial devenise fotomodel. Şi totul se petrecuse atât de repede! Şi mai era şi faptul supărător că, probabil, minunata idilă cu Chuck la care visase atâta nu avea să se mai petreacă. Pradă confuziei totale în care o aruncase Harlan Jameson, o aştepta o noapte de nesomn.

CAPITOLUL PATRU

Pentru un moment care îi păru nesfârşit, Lisa privi fix plăcuţa pe care scria 6.000. Ridică mâna pentru a ciocăni la uşă, dar imediat o lăsă să cadă. Şi dacă nu era în cabină? Sau, şi mai rău, dacă nu era singur? Ce stânjenită s-ar fi simţit să se trezească faţă-n faţă cu bruneta care-i ţinuse companie lui Chuck noaptea trecută! În fond, ea fusese cea care spusese „fără obligaţii”. Companionul ei era liber să-şi petreacă timpul cum voia, iar ea nu avea dreptul să se plângă.

Oftând, se îndreptă de una singură spre micul dejun. Tot ea era de vină că nu se înţeleseseră dinainte. Poate că lui Chuck îi place să doarmă până la prânz. În afara obiceiurilor de la birou, nu

ştia nimic despre el. Chiar azi va lămuri lucrurile! Imediat după micul dejun.

În loc să se aşeze în sala de mese, Lisa alese bufetul cu autoservire de sus, de pe puntea Lido. Nu era decât ora opt. Majoritatea pasagerilor preferau aerului tare al dimineţii câteva ore de odihnă suplimentară, aşa încât cafeneaua Lido era aproape numai a ei. Stătea în picioare, cu farfuria rece în mână şi privea masa lungă, acoperită cu o faţă de masă albă, înţesată cu tot ce-ţi dorea inima, cu toate dulciurile posibile, de te scotea din minţi. Într-adevăr reconfortant după toată amărăciunea pe care o resimţise în faţa uşii de la camera 6.000. Ce tentaţie, ce tortură! Ştia că trebuie să plece de acolo şi să se ducă spre celălalt capăt al mesei, unde erau lucruri mai sănătoase. Ştia, dar stomacul şi picioarele ei rebele refuzau să se urnească de lângă ispitele acelea bogate în calorii. Brânză-cremă daneză. De când nu mai mâncase? Nuci şi cremă caramel şi o ceaşcă mare de cafea neagră. Parcă le şi simţea dulceaţa. Ce diferenţă între toate astea şi orezul cu felii de fructe şi laptele degresat, pe care le mânca ea! Nu e greu să te ţii de dietă când nu ai altceva mai bun la dispoziţie. Dar acum, în faţa ei erau numai bunătăţi minunat aranjate.

— Dacă ai de gând să ataci ceva, îţi recomand gogoşi glazurate cu scorţişoară, umplute cu nuci.

Când se întoarse şi dădu cu ochii de Harlan Jameson, Lisa se simţea deja vinovată – se trădase că îi lăsa gura apă. Se sili să zâmbească. Şi să mai zici că nu era salvatorul ei!

— Mă gândeam… doar…

— Şi mie mi se întâmplă să visez aşa, cu ochii deschişi.

Şi totuşi trecu netulburat pe lângă ademenitoarele brânzeturi daneze, oprindu-se la brioşele din făină integrală şi la fructele proaspete. O porni după el fără să mai stea pe gânduri, cu atât mai mult cu cât Harlan îi stârnea grozav interesul. Nu mai rămăsese nici urmă din ţinuta lui mondenă din noaptea precedentă, trecuse iar la pantalonul de salopetă, la adidaşi şi la tricoul uzat. Era clar că nu-şi pregătise o garderobă specială pentru croazieră, cum făcuse ea. Şi părea să se simtă foarte bine, ceea ce nu se putea spune despre ea. Sandalele cele noi o strângeau şi era încă sub impresia discuţiei lor intime. El, patronul, ajunsese să-i destăinuie amănunte din viaţa lui. Oare unde avea să-i ducă dimineaţa asta?

— Bună, Lisa! Jill McDowell trecu grăbită pe lângă ea cu o farfurie plină cu felii de chec – cel puţin cinci mii de calorii. Eşti gata să te tragi în poză aşa dimineaţă?

— În dimineaţa asta?

Dar Jill se îndepărtase deja. În urma ei venea Moe. Acesta o măsură rapid pe Lisa, din cap până-n picioare, după care se încruntă:

— Trebuie să te facem să arăţi un pic mai bine!

Atât i-a zis Lisei, după care a început să strige către durdulia lui consilieră:

— Jillie, avem nevoie de ceva care să-i lase picioarele mai dezgolite. Crezi că ai ceva pe acolo, pe la tine?

— Trebuie să-i aranjăm puţin şi faţa, A zise şi Teddy după ce aruncase un „’neaţa” grăbit. În spate veneau toţi ceilalţi şi fiecare se zgâia la Lisa, cântărind-o cu ochi critic. Ea se simţea copleşită, iar când Harlan îi oferi o ceaşcă de cafea era deja de-a dreptul zăpăcită de atâtea priviri. Văzând-o atât de speriată, el îi zâmbi.

— O să te obişnuieşti, căută să o liniştească în timp ce deschidea uşa dinspre terasă, unde, în jurul piscinei goale, mesele de cafea erau aranjate în cerc.

Echipa *Numai Tu* ocupă aproape toate scaunele, alăturându-se celor doi fotografi şi lui Jill, care ţinuse două locuri libere lângă balustradă.

— Doar n-ai de gând să mănânci toate chestiile astea în faţa mea! făcu Harlan uitându-se cu durere la farfuria lui Jill.

— Ba bine că nu! răspunse ea cu o încântare răutăcioasă.

După ce muşcă zdravăn dintr-o franzelă, i-o întinse în zeflemea:

— Nu vrei şi tu o bucăţică?

El se întinse peste masă şi muşcă cu sete, apucându-i însă cu dinţii şi arătătorul.

— Au! îşi smuci Jill degetul, aruncându-i o privire furioasă lui Harlan, care mesteca vădit încântat.

— Asta să-ţi fie învăţătură de minte, o avertiză el cu un rânjet. Nu-mi place să fiu tachinat.

Arătând spre bunătăţile din farfuria ei, continuă:

— Chestiile astea cu care te-ndopi or să te

ucidă, ştii, da?

— Da, dar o să mor fericită, îl contră Jill.

După aceea se uită la felia de pepene pe care o mânca Lisa şi mormăi:

— Să nu-mi spui că ţi-a băgat în cap că tot ceea ce este gustos o să te otrăvească. Harlan, tu nu ştii să apreciezi ce e mai bun în viaţă.

— Da sunt gata să-nvăţ.

Încă mai zâmbea când îşi întoarse ochii spre Lisa. Privirea lui albastră, luminoasă se învăpăiase brusc. Apriga licărire dispăru însă repede şi în locul ei rămase o expresie prietenoasă, amuzată.

— Unde s-o trag pe Lisa în dimineaţa asta?

Harlan se întoarse către Teddy, privindu-l chiorâş:

— Cum?

Fotograful cel roşcovan râse cu poftă:

— Unde-ţi umblă mintea, Harlan?

Apoi, rânjind cu subînţeles, ridică aparatul de fotografiat:

— Nu de asta suntem aici?

— Corect.

Redevenise omul de afaceri. Schimbarea era totală. Până şi poziţia corpului dovedea că reintrase în pielea bossului:

— Cum e lumina? Ar merge câteva cadre lângă piscină?

Teddy verifică rapid fotometrul:

— În regulă. Numai că trebuie să ne grăbim, până nu avem prea mulţi spectatori. Nu-mi place să lucrez când se zgâieşte lumea la mine. Ce unghi vrei? Să fi fost Maggie aici…

— Dacă vrei să o trezeşti înainte de unsprezece, eşti invitatul meu…

Teddy ridică mâinile mimând un gest de groază:

— A, nu, mulţumesc! Ştii, aş vrea să rămân cu aparatele întregi – nu de alta, dar sunt profesionale şi personale. Hai să tragem nişte probe, să vedem cât de tare o place aparatul pe Lisa în dimineaţa asta.

— Sunt sigur că o s-o placă foarte tare, zise Harlan măsurând-o calm pe Lisa.

— Iertaţi-mă, interveni în cele din urmă Lisa. Dacă înţeleg bine, vorbiţi despre filmări în dimineaţa asta?

— Nu ţi s-a spus nimic despre asta până acum?

Când ea dădu din cap că nu, Harlan bombăni:

— Îmi pare rău. Om fi noi cam trăsniţi, aşa, în general, dar am senzaţia că unii se cred şi azi tot în vacanţă.

Ridicase tonul, ca să acopere toate conversaţiile şi să-l audă toţi, de pe la toate mesele. Într-adevăr, orice discuţie a încetat şi toată lumea era numai ochi şi urechi. Harlan părea un general care stabilea planul de bătălie.

— Jack, tu cu Teddy şi cu Moe faceţi un program pe care să-l respecte toată lumea. Rita, vorbeşti cu Maggie şi vezi ce cadre vrea. Sammy, vezi ce putem folosi de pe aici. O să avem nevoie de prize şi de un loc unde să se schimbe Lisa. Iar voi, ceilalţi, dacă aţi terminat cu nebunia mâncatului, hai, eliberaţi locul şi să începem. Dacă aveţi chef să vă bronzaţi, nu aveţi decât să vă

faceţi treaba în costum de baie. Da’ să v-o faceţi! Daţi-i drumul!

În doi timpi şi trei mişcări farfuriile dispărură şi grupul vesel de palavragii deveni o echipă serioasă de profesionişti. Privindu-i cum cărau reflectoare şi kilometri de cabluri, Lisa simţea un gol în stomac. Imediat aveau să o ia în primire! Ştiuse că ăsta era scopul călătoriei, dar nu se aştepta să fie atât de emoţionată şi nici că va fi nevoie de atâţia oameni. După cum putea să constate acum, era într-adevăr nevoie de o întreagă armată ca să instaleze cu repeziciune cadrul adecvat. Şi ea, care credea că va fi singură, sau, mă rog, aproape singură, cu fotograful… Ce naivă fusese! Simţea că, încet-încet, o spaimă de moarte îi paraliza toţi muşchii.

— Ce zici, Harley? În costum de baie, la piscină?

Costum de baie… Lisa îngheţă. Nimeni nu o mai văzuse în costum de baie de când avea opt ani şi acum trebuia să se expună atâtor priviri! Deodată, povara tuturor kilogramelor de care scăpase, cu tot cortegiul lor de vinovăţie şi inhibiţie, o apăsa din nou.

Deşi nu lăsase să se observe, Harlan o studiase tot timpul cu atenţie. Văzuse expresia ei împietrită şi ghicise spaima cuibărindu-i-se în suflet. Ca din întâmplare, puse mâna pe spătarul scaunului ei, lăsând degetele să-i atingă uşor umărul. Drace, tremura ca un căţeluş aruncat afară, sub tunete şi fulgere!

— Teddy, spuse el liniştit, de ce nu începi cu câteva poziţii normale, ca să se obişnuiască şi Lisa

să lucreze cu tine?

Teddy făcu ochii mari, surprins de această cerere. Harlan nu dădea niciodată sugestii şi nu-i plăcea să piardă vremea cu lucruri nefolositoare; cum erau, de pildă, aceste cadre pe care nu le vor putea folosi.

— Cum zici, şefu', bombăni nemulţumit.

— Zic cum ai auzit!

Sub degetele lui, tremuratul acela dispăruse. Lisa îl privi cu ochii ei mari, cenuşii, în care citea cât de mult aştepta să o apere. Zâmbi încurajată.

— Hai, Lisa, zise Teddy cât putu mai dulce, în timp ce aluneca din scaunul lui, cu cel puţin trei aparate atârnându-i de gât. Îţi promit că n-o să te doară aşa de tare ca la dentist!

— Aşa e, bolborosi şi Moe.

Harlan continua să-i zâmbească încurajator:

— Fă cum spun ei, Lisa, şi totul o să fie bine! Închipuie-ţi că Teddy e tăticul tău şi are în mână un Polaroid.

Ea se schimbă la faţă cât ai clipi din ochi. „Oare îi spusese ceva ce n-ar fi trebuit?" se întreba Harlan la vederea spasmului care o făcu să închidă ochii. Apoi Teddy o luă de braţ, ridicând-o din scaunul împletit şi conducând-o către marginea piscinei. Lisa făcea mari eforturi ca să se relaxeze. Asculta cu atenţie şi executa ceea ce i se cerea, dar se simţea caraghioasă, aşa cum stătea acolo, singură în faţa atâtor perechi de ochi.

— Lisa, nu mai sta încordată! o sfătui Teddy, ascuns după obiectivul lui.

— Încerc, dar cred că sunt puţin cam nervoasă.

N-am mai făcut aşa ceva până acum.

Luă o gură de aer şi se forţă să zâmbească, dar zâmbetul ei era tot aşa de firesc ca al unui şofer în poza de pe permisul de conducere.

Teddy făcu vreo câteva fotografii, oftă, scutură din cap. Nu era nevoie să spună că treaba nu mergea bine deloc. Lisa încercase din răsputeri să facă abstracţie de haosul din jur, să-şi controleze respiraţia şi să-şi învingă bâţâiala dip picioare. Atunci interveni din nou Harlan, salvatorul ei:

— Imaginează-ţi, veni replica lui incredibilă, că suntem cu toţii în pielea goală. Aşa fac eu când sunt nervos înaintea unui discurs pe care trebuie să-l ţin.

La început nu se putu abţine să nu râdă. Era prea caraghios să se gândească la aşa ceva. Apoi îşi îndreptă privirea către scaunul în care se lăfăia el. Nu fu nevoie decât de o singură privire şi rigiditatea îi dispăru. Vai, ce imagine avusese în minte pentru o secundă! Se simţi invadată de o căldură bruscă şi aproape că i se tăie respiraţia.

— Ei, da. Aşa da! Teddy era mulţumit. Şi acum un profil, te rog. Grozav! Trage coatele înapoi! Puţin aplecată! Aşa… Să-ţi văd puţin dinţii…

Lisa râse din nou – nervozitatea îi dispăruse complet. Încă o jumătate de oră, îl lăsă pe Teddy să o aşeze în tot felul de poziţii, după obiceiul maniac al fotografilor. Învăţase ce aştepta de la ea şi uitase de cei care o priveau. De toţi. În afară de Harlan Jameson, căruia îi simţea permanent privirea stăruitoare. Nu îndrăznea să se uite în direcţia lui. Era încă tulburată de imaginea lui în

pielea goală.

Teddy puse capacul peste obiectiv.

— Arăţi bine, Lisa. Hai să facem câteva adevărate, până mai avem lumină bună. Sherry, aranjează-i puţin faţa şi îmbrac-o în ceva mai sexy.

„Ceva mai sexy” se dovediră a fi o bluză strâmtă şi nişte pantaloni scurţi foarte răscroiţi. Lisa se simţea groaznic la gândul că avea picioarele albe şi că dacă se apleca i se vedeau coapsele. Acum, chiar că se simţea dezbrăcată. Machiajul i se părea nefiresc de gros, parcă ar fi avut un strat de clei întins pe faţă. Era iarăşi agitată şi, cu toate că Teddy căuta să o flateze, să-i descreţească fruntea, nu-i putea alunga dorinţa de a se ascunde sub o haină cât mai largă. Văzând că n-o poate scoate la capăt cu Lisa, care devenise din nou o stană de piatră, Teddy era gata să arunce prosopul, întoarse capul spre Harlan şi zise mâhnit:

— Pierdem lumina. Hai să împachetăm, Harley, până găseşti ceva…

— Nu strânge, replică el plin de încredere.

Se apropie de îndărătnicul model. În ciuda neliniştii care nu o mai părăsea, chipul Lisei rămăsese frumos, chiar dacă era marcat de urmele acelei obositoare încercări care nu-i reuşea defel, fără veşmântul sumar îi venea trăsnet.

Îi aruncă lui Harlan o privire fugară şi oftă bătând în retragere:

— Mă tem că nu sunt bună pentru chestiile astea.

— Nţţ! Nu pot să cred asta nici în ruptul

capului. Avem înaintea noastră şase zile să tot facem poze şi de plecat, n-avem unde pleca. Ai uitat că eu sunt singurul care poate să meargă pe apă? Dacă nu reuşim azi, o vom face în altă zi. Nu-i bai!

Lisa se temuse atât de tare că nu va reuşi încât abia se ţinuse să nu izbucnească în plâns, iar acum Harlan venea şi-i spunea că nu-i bai. Buzele îi tremurară şi părea că îşi va pierde complet controlul. Dar el ajunsese lângă ea şi simpla lui prezenţă fizică o ajută să depăşească momentul dificil. Mâinile lui mari i se aşezară pe umeri, iar atingerea aceea făcu să i se destindă muşchii.

— Eu cred că o să reuşeşti şi ştii şi tu că aşa este. Chestia aia cu dezbrăcatul n-a mai ţinut, nu-i aşa?

Cuvintele îi smulseră un zâmbet firav. Apoi privirea ei trecu pe lângă el, dar Harlan i-o urmări şi-l descoperi pe Chuck, care venea spre ei spilcuit ca un boboc. Îmbrăcat cu un pulover frumos şi pantaloni scurţi din material supraelastic, le făcea cu mâna în semn de salut. Harlan se simţi cuprins de un sentiment care-l făcu deodată ţâfnos:

— Gata! Am găsit! Închipuie-ţi că pozezi pentru Chuck. Cum ai face să-l dai gata… Crezi că poţi?

Tonul lui era din ce în ce mai provocator. Lisa îl privi pe fercheşul ei coleg de birou bându-şi cafeaua la una din mese. Durerile trecute o făcură să încerce un sentiment crescând de satisfacţie, mai ales când îşi aminti cum n-o băga el în seamă, preferându-le pe alte funcţionare sau pe recepţionerele frumuşele. Se chinuise, nu glumă,

să-i atragă atenţia şi nu avea de gând să-l piardă tocmai acum! Să-l dea gata? Doamne, cu câtă plăcere o s-o facă!

— Îmi pare rău că te scol de pe scaun, Teddy, dar aş mai încerca o dată, strigă ea tare.

Teddy desfăcu obiectivul:

— Sigur. Eşti gata?

Lisa era gata, gata să-şi învingă toate frustrările din dimineaţa aceea şi suferinţele din seara trecută. Şi îşi jură că, atunci când vor fi terminat, chipeşul agent comercial n-o va găsi cu nimic mai prejos decât pe bruneta lui cu picioare lungi. Aşezată lângă balustradă, luă o poză cu coatele sprijinite înapoi, cu corpul arcuit, cu capul aruncat pe spate şi îşi umezi buzele. Chuck rămase cu ceaşca undeva la jumătatea drumului spre gură. Lisei nici nu-i trebuia mai mult ca să prindă curaj. Se întoarse şi se aplecă peste bară, arătându-şi linia lungă a picioarelor şi puţin din funduleţul ei rotunjor, pe care pantalonii scurţi alunecaseră puţin cam sus, spre totala încântare a lui Teddy, care nu mai contenea cu laudele.

— Grozav, Lisa! Acum uită-te la mine, peste umăr. Poţi să-ţi ţuguiezi puţin buzele?

Sigur că putea. Harlan învârtea un şervet de masă între degete, închipuindu-şi că e gâtul lui Chuck. Deci asta era? Cu el, Lisa era numai inocenţă şi timiditate. Pentru şmecherul ăsta de agent comercial, ardea toată. O privea cum se fandoseşte, luând aproape în serios flirtul, atrăgându-i atenţia cu zâmbete înnebunitoare şi priviri aţâţătoare. Nu i-a trebuit mult ca să-şi dea

seama cam ce relaţie era între Lisa Reynolds şi Chuck Webbs. Cazul era clasat.

— Harley, s-a dus lumina, strigă Teddy din spatele aparatului, zâmbind satisfăcut, căci adunase destul material pe care să-l poată folosi. Mergem mai departe?

— Pentru dimineaţa asta am terminat. Program de voie! Fă plajă, joacă ceva… Ce dracu', e nevoie să-ţi spun eu cum să-ţi petreci timpul liber?

Glasul lui Harlan era pierit, dar se ridică brusc de la masă şi păşi ţanţoş. Toată echipa rămăsese cu gura căscată.

— Da ce l-a apucat? şopti unul dintre tehnicienii de lumini.

Teddy se încruntă ca şi cum ar fi vrut să pună aceeaşi întrebare, dar nu zise nimic. Preferă să dea liber echipei cu un gest al mâinii, atrăgându-le atenţia:

— Băieţi, nu cumva să vă aruncaţi de pe vas! Avem o groază de treabă după-masă.

Apoi se întoarse către Lisa:

— Ai făcut treabă bună. După prânz o să am câteva fotografii, dacă vrei să le vezi…

— Îţi mulţumesc, Teddy, că ai avut atâta răbdare cu mine.

— Nicio problemă.

Şi totuşi era o problemă, dar cu Harlan. Nimeni nu-şi dădea seama ce se întâmplase cu el.

După ce pozase atât de seducător, Lisa se apropie de Chuck, zâmbind acum puţin ruşinată. Fusese o prostie din partea ei să încerce să-i atragă atenţia cu trucuri din astea copilăreşti. Dar

era limpede că-şi atinsese scopul. El îi zâmbea mieros şi se grăbi să-i împingă un scaun.

— Ai fost nemaipomenită, Lisa!

Vocea asta gâtuită de emoţie nu i-o mai auzise niciodată. Dar, în loc s-o facă să se cutremure de plăcere, sunetele parcă o puneau în gardă. Poate din cauza felului în care se simţea mângâiată de privirile lui. În fond, nu ea provocase acea privire, cu atitudinea ei ostentativă? Lisa ezită să se aşeze pe scaunul pe care i-l arăta.

— Aş vrea să mă duc să mă schimb şi să-mi dau jos prostiile astea de pe faţă.

— Nu! Să nu faci asta! De-ai şti ce bine-ţi stă… Cine ar fi bănuit ce se ascundea dincolo de costumele tale de birou?

Ai fi putut ghici dacă ţi-ai fi dat silinţa măcar să te uiţi la mine. *Gândul caustic o făcu să zâmbească*.

— Stai jos, încerca să o convingă Chuck, vreau să le fac în necaz tuturor bărbaţilor din jur.

După plecarea echipei lui Harlan, localul se umpluse şi destule priviri nu se mai dezlipeau de Lisa. Ea continua să stea în picioare, simţindu-se dintr-odată stânjenită de atenţia cu care o copleşea Chuck. O conversaţie între un bărbat şi o femeie alunecă pe o pantă periculoasă din momentul în care privirea bărbatului începe să se aprindă aşa cum se aprinsese privirea lui Chuck. De aceea, Lisa atacă un subiect neutru:

— Am uitat să-ţi spun bomba, începu ea entuziasmată, dorind sincer să împărtăşească bucuria reuşitei cuiva care să o înţeleagă.

Chuck îi studia leneş curbura sânilor, îmbinându-se parcă în promisiunea unei surprize şi mai mari:

— Hai, spune-mi!

Lisa îi povesti dintr-o suflare despre întrevederea cu Jason McGuire şi despre intenţia acestuia de a-i lăsa crema afacerilor. În entuziasmul ei, nici nu băgă de seamă că faţa lui devenea de piatră şi că focul din priviri lăsa locul răcelii.

— Dacă te-ar fi văzut în şortul ăsta, te făcea probabil direct vicepreşedinte!

Tresări la auzul cuvintelor, neplăcut surprinsă de insinuare, dar el se grăbi să o învăluie cu un zâmbet mătăsos:

— Felicitări, Lisa. Asta da, lovitură! Îmi pare bine pentru tine.

Aşa să fi fost? N-ar fi garantat. El o bătu uşor pe umăr, încurajând-o să vorbească în continuare despre birou şi despre planurile ei de a se afirma la vânzări. Toate visele ei frumoase, toate succesele profesionale la care visa, preluarea afacerilor lui McGuire şi consolidarea celor de care se ocupase înainte de plecarea în croazieră îi reveniră deodată în minte. Ce bine era să-i vorbească lui Chuck despre munca lor! Asta o trezea la o realitate care pentru o vreme rămăsese eclipsată de luxul din jur. Pentru Lisa, realitatea era cariera pentru care luptase atâta. În fond, reuşise prin munca ei, nu afişându-se în haine sumare. I se părea jenant să fie vedeta companiei *Numai Tu*, dar, totodată, se simţea profund îndatorată acestei organizaţii. Fără

Numai Tu şi fără Harlan Jameson nu şi-ar fi regăsit niciodată încrederea care să-i asigure reuşita în lumea afacerilor şi să-i deschidă perspective de viitor.

Chuck asculta cu un zâmbet înţepenit pe faţa lui frumoasă, la fel de forţat cum fusese şi zâmbetul Lisei la primele încercări fotografice, dar ea nu-şi dădea seama de schimbarea subită din atitudinea lui. O asculta şi, pe măsură ce ea îşi descărca inima, în mintea lui se profila o altă imagine, care nu avea nimic comun cu această Lisă care arăta atât de bine. Ea nu-i ghici gândurile pentru că, de fapt, nu-l cunoştea deloc pe Chuck Webb. Dacă l-ar fi cunoscut, nu i-ar fi încredinţat secretele sufletului ei fragil. Pentru că el nu era genul de om pe care să pui bază.

Chuck era un funcţionar îndârjit, mândru de propriile recorduri în sfera vânzărilor, zelos doar de dragul câştigurilor suplimentare. Lisei nu-i dăduse atenţie atâta timp cât fusese retrasă şi excesiv de grasă. Totuşi, acum, când nu mai era răţuşca cea urâtă, se simţea flatat de interesul pe care i-l arăta ea. Avea încă o confirmare a propriei păreri – ca bărbat – despre sine însuşi, iar această croazieră de lux în care făcea pe însoţitorul Lisei nu era chiar o corvoadă. Dar faptul că ar fi putut împărţi cu ea onorurile la firmă era cu totul altceva!

Această nouă Lisa, atât de atrăgătoare, sigură pe ea, era o adevărată ameninţare pentru viitorul lui profesional. Şi chiar pentru mândria lui. După ce o ascultase vorbind, n-o mai putea privi doar ca pe o pereche de picioare frumoase şi un zâmbet

dulce. Ei îi vor reveni dosarele lui McGuire.

Picioarele astea frumoase şi zâmbetul dulce îi subminau ambiţiile. Dintr-odată, nu-l mai interesa să o seducă, ci să o înlăture. Şi, sinceră cum era, îi arătase chiar ea armele cu care să o facă. Dacă încrederea o ajutase să-şi construiască o nouă personalitate şi să devină rivala lui profesională, clătinându-i puţin siguranţa în sine ar doborî-o din nou. Nu era nevoie decât de câteva lovituri date cu precizie de cineva în care avea încredere. Cineva în faţa căruia era suficient de naivă să-şi arate ambiţiile.

Chuck Webb o privi pe Lisa cu un zâmbet calculat, fără urmă de remuşcare pentru ceea ce avea de gând să facă. Afacerile sunt afaceri.

CAPITOLUL CINCI

Fantastică!

Lisa Reynolds era fantastică.

Nu era o noutate pentru Harlan. Şi totuşi, în timp ce studia martorii după filmul făcut în cursul dimineţii simţi ca o lovitură de pumn în plex. Imaginile minuscule erau înşiruite astfel încât patronul să le poată alege pe cele care urmau să fie mărite în camera obscură improvizată. Toate erau bune. Şi meritul nu era numai al lui Teddy, un excelent fotograf. Era şi meritul Lisei.

Pe măsură ce parcurgea poză cu poză, Harlan încerca să rămână cât mai obiectiv, dar nu reuşea. Se surprinse admirând într-una din poze linia delicată a gâtului, în alta zâmbetul misterios, într-o

a treia puterea de seducţie a Lisei... o adevărată Marilyn Monroe – cum îi spusese chiar el – care îl dădea gata. În pozele acelea regăsea tot ce-şi dorea – prospeţime, sensibilitate, vulnerabilitate, spirit, seninătate. Tot ce-şi dorea – şi asta îl scotea şi mai tare din minţi.

Se purtase prosteşte. Ştia. Era un bărbat influent, bogat, putea să-i manipuleze cum voia pe cei din jur. Dar nu avea nicio putere când era vorba de inima Lisei, acolo nu-şi va găsi loc decât cel dorit de ea. De unde să ştie Lisa că el era nebun după ea încă înainte de a o fi cunoscut? Nu avea nici cea mai mică bănuială că el o alesese ca să umple golul din viaţa lui. Şi probabil că numai un nebun sadea ar fi continuat să o urmărească, ştiind că simpatia i se îndrepta spre altul.

Nu era obişnuit să aibă rivali. În afaceri, reuşea întotdeauna să fie complet stăpân pe situaţie, singurul adversar serios fiind, eventual, el însuşi. O provocare îl neliniştea şi îl irita. Iar lui nu-i plăcea să se simtă vulnerabil. Nu-i plăcea ideea că ar putea pierde.

Mai aruncă o privire spre fotografii şi oftă. O va lăsa pe Maggie să aleagă. Ea nu va fi impresionată de buzele astea dulci, uşor întredeschise, şi nici de capul aplecat aţâţător. Ea va vedea doar marfa şi nu va fi orbită, ca el, de patimă. Se uită pe hârtia pe care o ţinea în mână – orarul de lucru. După-amiază era programat bazinul jacuzzi. Ceva parcă se rupea în el când îşi închipuia cum va arăta Lisa cufundată până la gât în apa înspumată, iar el va tremura tot de dorinţă. Va trebui să fie de faţă ca

să supravegheze. Fotografii lui ştiau ce au de făcut, dar el trebuia să vegheze la cele mai mici amănunte, indiferent de anvergura afacerii în care era implicat. Acum va fi mai mult decât o pură supraveghere, căci la mijloc era Lisa Reynolds.

Bazinul jacuzzi se găsea pe puntea Lido, între cele două piscine de pe vas. Era adăpostit sub o cupolă de sticlă şi înconjurat de cele mai rare plante tropicale. Prin plafonul imens se putea vedea cerul. Răcoarea încăperii te învăluia plăcut de cum păşeai înăuntru, mai ales după fierbinţeala de afară, de pe punte, iar umiditatea care se ridica din bazinele învolburate nu era supărătoare. Când intră acolo, Harlan îi văzu pe Moe, pe Jill, tot restul echipei, dar nu o zări nicăieri pe proaspăta vedetă. Moe se apropie de el cu o figură mohorâtă, care nu prevestea nimic bun:

— Avem probleme cu Lisa!

Înainte să fi apucat să întrebe ce fel de probleme, Jill răsări lângă el ca să mai îndulcească asprimea reclamaţiei răutăcioase:

— E numai puţin emoţionată, Harley. Normal, e prima ei zi de filmare, iar *unele* persoane nu sunt prea înţelegătoare. Ce zici, ai putea să vorbeşti cu ea? Şi azi dimineaţă ai ajutat-o să-şi vină în fire.

— Unde e?

— S-a ascuns în camera unde ar fi trebuit să se schimbe, veni replica acidă a lui Moe.

— Bine, fiţi copii cuminţi, că o aduc eu.

Moe dădu din cap neîncrezător, dar mai ştii, Harlan mai făcuse minuni. Se feri din calea lui, ca să-l lase să se ducă mai repede să încerce. În

general, nu prea avea răbdare când lucra cu amatori sperioşi, iar noul model ales de *Total You* mai avea şi capricii de adolescentă. Talent avea, văzuse, şi ar fi ştiut cum să i-l pună în valoare, aştepta chiar cu nerăbdare să o facă, dar pentru asta trebuia ca şi modelul să fie cooperant.

Harlan bătu uşor în uşa cabinei.

— Domnişoară Reynolds, publicul vă aşteaptă…

Niciun răspuns.

— Lisa?!

De partea cealaltă a uşii se auzi un mormăit care ar fi putut fi interpretat ca o invitaţie de a intra. Se convinse însă rapid că nu însemna decât „las-o baltă”.

Lisa, înfăşurată într-un prosop, stătea pe banca îngustă ca un arici care şi-a scos ţepii pentru a se apăra. Atitudinea ei nu lăsa nicio urmă de îndoială că Moe n-ar fi avut dreptate. Şi era greu de descris în cuvinte. Harlan zâmbi însă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat:

— Bună. Ce faci aici?

Ea îl privi; din ochi stăteau să-i ţâşnească lacrimi.

— O să-ţi rambursez cheltuielile. La primul port cobor, o să iau apoi primul avion, iar tu o să-ţi găseşti o tipă trăsnet ca să-ţi poţi termina campania.

Harlan nu se gândise că lucrurile stăteau chiar aşa de rău. Totuşi continua să zâmbească.

— Păi, vezi tu, nu avem nicio „rezervă”, aşa că, dacă te-ai hotărât să te retragi, îmi scrii mătăluţă

un cec... sau poate ai la tine un sfert de milion cash?

Ea începu să tremure înghiţindu-şi lacrimile.

— N-am ştiut că face aşa de mult.

— Publicitatea e scumpă şi fiecare penny depinde de tine. Dacă mi-ai spune ce s-a întâmplat, poate scăpăm amândoi mai ieftin... Ce te-a făcut să întorci spatele şi să dai bir cu fugiţii?

— Păi... – în loc de orice explicaţie îşi aruncă privirea în jos, la trupul ei.

— Ei, ce e?

— Costumul ăsta de baie...

Clipi agitată şi ruşinată.

— Costumul de baie? Nu înţeleg, ce-i cu el?

Se îmbujoră.

— Moe a vrut ca, în apă, să arate ca şi când n-aş avea nimic pe mine şi... chiar că parcă sunt goală.

— Ia să văd.

Marginile prosopului se strânseră mai tare ca genunchii unei fecioare. Ca un şahist dibaci, el aşteptă puţin înainte de a face o nouă mutare.

— Nu cred că e chiar aşa de rău.

— Ba este. Ori cu el ori fără el... E ca şi cum aş ieşi în faţa lor fără nimic pe mine.

— Ăsta-i tot baiul? Să ajungi de aici până la bazin?

Ea făcu ochii mari. Cu el, totul părea o bagatelă. Dădu din cap în semn că da, uşurată.

— Deci va trebui să te scoatem de aici cât mai discret şi cât mai demn cu putinţă.

Era deja mai puţin încordată. Şi încerca să

schiţeze un zâmbet firav când el împinse uşa cabinei cu piciorul, o dădu de perete şi o luă pe Lisa în braţe cu prosop cu tot. Odată ajunşi în văzul tuturor, începu cu glas tunător:

— Sâc, nimeni nu ghiceşte cu ce e îmbrăcată Lisa!

Ei i se tăie respiraţia. Îşi încolăci instinctiv braţele pe după gâtul lui, în timp ce el străbătea încăperea pardosită cu gresie, iar întreaga echipă scanda în ritm de rock: „Bikini, Bikini”. Îşi ascunse faţa după gâtul lui, iar el avu un moment de teamă simţind-o cum tremura. Imediat însă o auzi râzând şi îşi dădu seama că totul are să fie bine.

Nu se opri la marginea apei învolburate, ci, cu Lisa în braţe, aşa îmbrăcat şi încălţat cum era, păşi în bazin. Se opri doar o clipă ca să zvârle portofelul undeva, la loc sigur, înainte de a se lăsa pe unul din scaunele din fibră de sticlă, cu Lisa în poală. Privirii ei paralizate de uimire îi răspunse cu un zâmbet.

— Harlan Jameson, concepţia ta despre demnitate este foarte ciudată şi nu cred că-ţi apreciez prea tare nici simţul umorului.

Zâmbetul lui se lăţi.

— Da, doamnă, dar trebuie să recunoşti că sunt practic. Ţin prea mult să scot un profit de pe urma sfertului meu de milion de dolari şi a zâmbetului tău, ca să mă împiedic de pudoarea ta. Acum putem scăpa de ăsta?

Trăgea de prosopul îmbibat de apă. Ea îi dădu drumul şi el îl aruncă înspre Moe, care se feri făcând câţiva paşi caraghioşi înapoi.

— Harley, cu tine parcă lucrez într-un spital de nebuni, bombăni Moe.

Harlan continua să zâmbească. Lisa era cocoţată pe genunchii lui şi îl ţinea strâns pe după gât. Îşi simţea sângele clocotind precum apa fierbinte care clipocea în jurul lor. Vru să facă pe cocoşul.

— Moe, ia-ţi o despăgubire. Poţi să păstrezi tot ce e în portofel.

Moe căută în portofel şi bodogăni fără chef:

— Nu sunt decât doi dolari şi un bon de la curăţătorie, Harley.

— Da, dar fiecare penny îl meriţi din plin. Şi acum, eşti gata să faci fotografii sau preferi să-l chem pe fotograful vasului şi să-l plătesc cu salariul tău?

— Mi-e teamă că n-ar fi mulţumit cu aşa un salariu.

Deşi continua să bombăne, Moe îşi pregăti aparatul şi îi reglă diafragma.

— Dacă nu-ţi convine slujba asta, n-ai decât să te întorci la atelierul tău amărât şi să pândeşti ocazia de-a face câte o poză cretină.

— Dar aş mai avea plăcerea să lucrez cu un geniu aşa ca dumneavoastră, domnule Jameson?

— Vezi ce mă iubesc oamenii mei? se împăună Harlan.

De când îi scosese prosopul, îşi propusese să nu se uite în jos, dar ceea ce îşi interzisese ochilor simţea la fiecare gest. Costumul de culoarea pielii, fără bretele, era răscroit până foarte sus pe coapse. Ce n-ar fi dat să se termine cu valurile

astea, să o poată privi pe Lisa lung şi drăgăstos!

— Acum crezi că o să-ţi vină mai uşor să pozezi? o întrebă deodată, cu o sinceritate şi o blândeţe care o prinseră cu garda complet descoperită. Aprobă din cap recunoscătoare.

— E-n regulă. Dă-mi voie să ies de aici înainte să-mi intre hainele la apă.

De fapt îi era teamă ca ea să nu-şi facă o impresie greşită despre el, aşa cum arăta cu pantalonii uzi care nu prea mai aveau cum să-l ascundă.

— Rămâi acolo, Harley, porunci Moe brutal în timp ce-i fixa pe amândoi în cadru. N-ai vrut tu ceva deosebit? Ei bine, ceva mai original ca asta cred că ar fi greu de găsit. Lisa, apleacă-te puţin şi lasă-te mai jos în apă, îţi văd partea de sus a costumului. Aşa, acum e bine.

Aparatul începu să lucreze cu repeziciune, parcă mitralia.

— Aş vrea să vă uitaţi unul în ochii celuilalt.

Lisa îşi ridică timid privirea. Harlan zâmbi, ca ea să nu bănuiască ce se petrece cu el. La flacăra dorinţei lui puteai pregăti liniştit o cină à la New England. Se mai gândea că n-ar vrea să apară în postura asta în campania naţională din mass media. Sau poate că voia. Îşi plimba delicat vârful degetelor peste marginile costumului de baie, alunecând uşor în sus şi în jos peste şoldurile ei, mângâindu-i formele până ce auzi respiraţia ei accelerându-se într-un ritm care-i dădea aripi. Pe chipul ei se citea deja oboseala şi pleoapele îi căzeau deja, ca de plumb, peste ochi.

— Da’ ce-i cu voi? Doar nu sunteţi la raze, oameni buni. Vreau să arătaţi mai vioi!

Observaţia seacă a lui Moe îl readucea la realitate. Râse din toată inima şi se sprijini de marginea bazinului, comentând cu glas voit tărăgănat:

— Măi, băieţi, să ştiţi că e grozav! Trebuie să-mi fac şi eu rost de una de-astea.

— De o femeie sau de o piscină cu valuri?

Harlan ridică privirea spre fosta lui soţie şi răspunse intenţionat răutăcios:

— Poate le găsesc pe amândouă odată. Vino şi tu, Maggie. Apa e grozavă.

— Dacă aş sări acolo în apă ai înota printre rechini, scumpule, şi nu cred că ţi-ar plăcea să rămâi fără o halcă din tine sau, mă rog, fără vreo bucăţică vitală.

— Cum doreşti…

— Bine ar fi să ieşi tu de acolo, ca să ne vedem mai departe de treabă. Sandy, adu-i, te rog, un prosop domnului Jameson. Pune-l pe tine, Harlan!

— Nu-mi spuneai tu să mă relaxez? Vezi, dacă te-aş asculta, s-ar duce totul de râpă…

Îl fixă cu ochii ei reci şi scoase un ţâţâit sceptic înainte de a-i arunca prosopul uscat.

— Atunci încearcă să fii mai serios.

— Dar sunt cât se poate de serios, ştii bine.

Da, o ştia prea bine. Tocmai de aceea o mira comportamentul ăsta neserios. Harlan era o fire jovială, dar, de obicei, când lucra, lăsa orice glumă la o parte. Întotdeauna când se apuca de ceva îşi concentra toată atenţia asupra lucrului respectiv.

Acum însă parcă era alt om. De fapt, se schimbase de când apăruse Lisa. Maggie legă lucrurile între ele şi se întunecă.

Harlan îşi apropie genunchii şi se desfăcu din strânsoarea braţelor Lisei încolăcite în jurul gâtului lui.

— Hopa sus, cred că e mai bine să fac cum zice ea. Şi cât mai repede. Femeia asta are un temperament care te bagă în sperieţi.

Cuvintele fuseseră spuse cu o undă de drăgălăşenie şi fără convingere, încât Lisa se cam îndoia că s-ar fi născut omul care să-l intimideze cu adevărat pe Harlan Jameson. Se dădu jos din poala lui, având grijă să fie bine acoperită de apă, deoarece costumul de baie stătea lipit de ea ca un alt rând de piele. Harlan se ridică din bazin purtându-şi cu greu pantalonii care se îmbibaseră cu vreo cinci-şase kilograme de apă.

— Parcă aş avea un costum de cosmonaut, râse storcându-se de apă în timp ce Maggie bătea agasată din picior.

— Gata, am plecat. Te-ai uitat la fotografiile de azi dimineaţă?

— Da.

— Şi?

— Sunt bune, zise pe un ton neutru, după care nici că-i mai dădu atenţie lui Harlan. Studia cu ochi critic bazinul cu apă caldă.

— Deb, aş vrea să-i ridici cumva părul Lisei. Ştii tu cum, fă-i un coc puţin răvăşit.

În timp ce asistenta ei se repezi să execute ce-i ceruse, Maggie se uita furioasă la fostul ei soţ:

— Ai udat tot în jurul tău. Du-te şi schimbă-te de hainele astea ude. Termin eu treaba aici.

Harlan se uită jos, la Lisa, şi îi făcu cu ochiul:

— Nu te lăsa intimidată. Apoi se îndepărtă, cu pantofii şiroind, lăsând mici băltoace în urma lui.

Dacă Harlan nu se lăsase impresionat de Maggie, toţi ceilalţi se puseră pe roate când ea începu să dea ordine, hotărâtă ca un bărbat, reuşind să nu-şi piardă totuşi feminitatea. Era aspră, dar nu dură, era absorbită de afaceri, dar nu uitai că avea totuşi o inimă. Exact aşa cum şi-ar fi dorit şi Lisa să fie. Cu acest exemplu viu înaintea ochilor, şedinţa de pozat continuă fără probleme. În plus, era mai uşor fără Harlan acolo, ca să observe el tot. Prezenţa lui îi crea o stare confuză, în aparenţă, farmecul şi siguranţa lui o făceau să se simtă bine, dar dincolo de zâmbetul acela suav ascundea un fel de promisiune pasionată, ca un curent puternic în adâncul unei mări calme. Chiar un lucru nevinovat cum era acela de a te menţine la suprafaţa unei ape, în prezenţa lui putea deveni periculos.

După douăzeci de minute de pozat, Lisa era tot atât de moleşită ca şi cârlionţi uzi care îi atârnau pe frunte. Agitaţia continuă a apei şi căldura ei toropitoare făcuseră din ea o piftie. Abia se mai ţinea pe picioare. Când Moe anunţă că avea suficient material, Lisa dădu să iasă din bazin, dar îşi aminti cu ce era îmbrăcată – de fapt putea zice că era dezbrăcată. În aceeaşi clipă se trezi cu ceva alb, de pluş, care-i căzu pe umerii goi şi privi în sus. Era Harlan. Ţinea un halat în mâini şi o aştepta

să se ridice. După ce se ridică, o înfăşură imediat în faldurile ample, aşa că cei din încăpere nu apucară să zărească decât nişte picioare goale.

— Cum a mers? îl întrebă pe fotograf, uitându-se însă la ea.

— O să avem de unde alege, Harley. În câteva ore ţi le trimit să le vezi.

— Mulţumesc, Moe.

Tocmai atunci Lisa se împletici. Braţul lui Harlan o susţinu rapid pe după umeri şi o aduse aproape de pieptul lui.

— Nu ţi-e bine?

Vocea lui avea un tremur de emoţie şi trăda interesul pe care i-l stârnea.

Lisa îşi duse nesigură mâna la cap.

— Mi-e bine, dar sunt ameţită… O să-mi treacă.

— Cât ai stat în apa? Mai mult de o oră, nu-i aşa? Cred că ţi s-au înmuiat oasele ca spaghetele în apă clocotită.

— N-are nevoie decât de un duş rece şi de puţină odihnă, Harley, interveni Maggie lucidă. Să o conducă Sam în camera ei.

— Lasă că o duc eu.

— Harlan, avem nevoie de tine ca să…

— Am spus că o duc eu.

Lisa scutură din cap protestând fără vlagă:

— Nu-i nevoie să…

El îi puse un deget pe buze.

— Mai ştii ce ţi-am spus că m-a învăţat mama? Vrei să zici după aia că nu sunt un domn?

Ea oftă şi zâmbi slab:

— Îmi pare bine că vrei să vii cu mine.

— Vezi că poţi să fii fată cuminte…?

Chiar îi părea bine. N-ar fi reuşit să se descurce singură. Nici nu şi-a dat seama cât au mers pe jos, dacă au luat liftul sau au urcat pe scări şi nici dacă şi-au vorbit. Nu-şi amintea decât de braţele lui puternice care-i dădeau sentimentul că cineva îi poartă de grijă. Ca prin vis îl auzi spunând „gata, am ajuns” şi apoi simţi un fel de cădere într-o senzaţie de bine greu de explicat.

Se gândea că ar trebui să-i spună, ceva, să-i mulţumească, să se scuze, dar pleoapele i-au căzut grele peste ochi. Corpul ei fără vlagă se cufundă în saltea, adâncindu-se în uitare, nu înainte de a simţi o sărutare fugară pe tâmplă, ca o ultimă verigă între vis şi realitate.

Harlan stătea pe marginea patului şi privea vrăjit zâmbetul fragil care arcuia buzele frumoasei din pădurea adormită. Îi studia atent conturul feţei, cu o plăcere pe care nu o resimţise decât în faţa unei picturi. Căldura moleşitoare a bazinului cu valuri îi colorase obrajii, iar pe sprâncene, pe gât, pe porţiunea lăsată liberă de decolteul ascuţit al halatului luceau încă mici stropi de apă. Privirea lui urmări goliciunea pielii care se întrevedea prin halatul crăpat. Desigur, s-ar fi simţit mai bine fără costumul acela ud pe ea. Degetele lui se jucară cu unul din capetele cordonului în timp ce îndemnuri primare îi şopteau să lase deoparte raţiunea odată cu veşmântul de pluş. Dar atunci când ai o minte sănătoasă, poţi depăşi astfel de momente. Dacă voia s-o vadă pe Lisa goală – şi, Doamne, cum mai voia! – asta nu avea să se întâmple decât cu

consimţământul ei.

Dacă unul din ei doi avea nevoie de un duş, acela era el.

Mai rămâneau încă cinci zile pe care le va petrece cu Lisa, plus seara asta. Cinci zile în care s-o convingă că nu Chuck Webb era bărbatul potrivit pentru ea. Şi atunci când îşi punea ceva în gând nimic nu-l clintea din hotărârea lui.

Când se trezi, încă ameţită şi udă leoarcă, Lisei nu-i mai rămăsese decât o jumătate de oră să se pregătească pentru cocteilul oferit de căpitan. Şuvoiul rece al duşului o readuse la viaţă.

Îşi refăcu în grabă machiajul doar cu o mână, în timp ce cu cealaltă încerca să-şi aranjeze părul negru. Nemulţumită de rezultatul ambelor încercări, dar nemaiavând timp pentru a mai corecta ceva, sări într-un dres şi se lăsă să alunece în taiorul roşu pe care îl cumpărase pentru ocazii. După ce îşi atârnă şi cerceii, se privi din cap până-n picioare în oglindă şi decretă că nu arăta rău deloc. După dimineaţa petrecută în plin soare, pielea ei avea un aspect sănătos. Nu se arsese, căci era smeadă. Culoarea irizată a rochiei îi venea de minune. Linia reuşită a costumului şi jacheta amplă îi puneau în evidenţă figura, iar mânecile de dantelă sclipitoare aduceau nota de eleganţă care se impunea pentru seară.

Pe Lisa n-o deranjă faptul că Chuck nu era în cameră. Cum ea întârziase, precis că el se dusese înainte. Privirile lungi pe care i le aruncau bărbaţii care coborau din lift îi dădură şi mai multă

încredere în ea.

După scurta întâlnire cu Chuck, de dimineaţă, aştepta cu nerăbdare să-şi petreacă seara cu chipeşul ei agent comercial. Lui îi plăceau cocteilurile şi o îndemnase şi pe ea să pătrundă în atmosfera aceea. Poate că tocmai de asta era nevoie pentru ca lucrurile să reintre pe făgaşul planurilor ei. Dar când ieşi din lift prima persoană de care dădu cu ochii fu Harlan.

Metamorfoza era totală: mucalitul de peste zi era acum omul de afaceri desăvârşit Nu mai avea nimic din băiatul de treabă de până atunci. Era îmbrăcat din cap până-n picioare în negru; nu doar smochingul, cămaşa şi cravata erau negre, ci şi – cizmele din piele de animal exotic. Efectul era puternic şi, îşi spuse Lisa, anume căutat. Monotonia înfăţişării lui nu era spartă decât de albastru intens al ochilor. Iar când privirile li se întâlniră, îşi aduse aminte: el o culcase!

Această bruscă revelaţie o făcu să rămână ţintuită în prag. Trebui să se stăpânească să nu ducă mâna la tâmplă, unde simţea încă sărutarea lui. Dar încântarea pe care i-o provoca amintirea acelui moment nu putea să-i alunge sentimentul de frustrare, senzaţia neplăcută că fusese într-o stare aproape de inconştienţă. Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, el îi aruncă un zâmbet discret, fără să întrerupă conversaţia începută cu căpitanul vaporului. Nu schiţase niciun gest care să arate că ar dori să se apropie de ea, dar privirea lui parcă o îmbrăţişa strâns peste încăpere, neslăbind privirea ei, devenită incapabilă să se desprindă de a lui.

Atunci Maggie se strecură lângă el şi îşi vârî posesiv braţul sub al lui, cu aerul cel mai firesc cu putinţă.

Văzută din faţă, Maggie era sofisticarea în persoană. Părul blond deschis şi-l prinsese într-o buclă graţioasă care-i lăsa complet dezgolit gâtul lung. Se potrivea de minune cu Harlan aşa cum se îmbrăcase, cu rochia neagră plisată din tafta. Umerii exagerat ridicaţi ai acesteia şi talia cambrată îi accentuau mlădierea corpului. Când se întoarse cu spatele, tot aerul acesta de eleganţă conservatoare se risipi. Rochia era fără spate. Un gol acoperit chiar de mâna mare a lui Harlan, care era sprijinită pe pernuţele de la umerii rochiei.

Intimitatea vădită a celor doi foşti soţi nu o impresiona deloc, îşi zicea în sinea ei, învârtindu-se în căutarea lui Chuck printre grupurile elegant îmbrăcate. Vederea lui nu avu însă darul să-i aducă uşurarea. Era aplecat peste bar, într-o discuţie confidenţială cu o pasageră seducătoare – o discuţie aprinsă, care-i ţinea foarte apropiaţi unul de celălalt. Trebuia să fii de-a dreptul nerod să-i deranjezi, aşa că, prefăcându-se că nu i-a zărit, Lisa trecu mai departe cu capul sus şi pas egal.

— Bună, Lisa!

Îi zâmbi lui Teddy Streeter. Îi plăcea roşcovanul ăsta exuberant, chiar şi când se afla în spatele aparatului de fotografiat.

— Sper că nu ai venit aici ca să mă pui la treabă.

— Dacă vrei, cât ai zice peşte mă duc să-mi aduc aparatul. Râse însă pentru a îndulci groaznica

ameninţare. Am ceva pentru tine. Moe a făcut nişte poze în plus. De obicei, nu-i aşa grijuliu.

Lisa luă pozele 5x7 pe care el le scosese din buzunar. Erau câteva realizate în bazin. Şi erau la fel de fierbinţi ca şi locul unde fuseseră făcute, în prima era ea singură. Părul îi era strâns într-o dezordine sexy, iar pielea îi strălucea. Nu se zărea nici urmă din costumul de baie printre valurile din bazin. Privi fotografia şi nu-i veni să-şi creadă ochilor că acel model emanând erotism putea fi ea. În fotografia următoare, era cu Harlan. Zâmbi, pentru că el era atât de caraghios, aşa proţăpit între valuri, cu hainele pe el, hlizindu-se de parcă nici nu i-ar fi păsat. Trecu la altă poză şi zâmbetul i se stinse.

Erau tot ei doi, ochi în ochi. Ea îşi încolăcise braţele în jurul gâtului lui şi părea în pielea goală. Dar nu asta o şoca. Nu cum arătau ei, ci felul cum se priveau o frapa. Oare ceilalţi îşi dăduseră seama? Fuseseră oare chiar atât de pierduţi încât emanau mai multă căldură decât apa bazinului? Aiurită, Lisa îşi dădu seama că fotografia trăda toată frământarea din sufletul ei, până şi dorinţa arzătoare îi strălucea în ochi şi se reflecta în ochii lui Harlan ca într-o oglindă.

Simţi un gol în stomac. Auzise mai demult spunându-se că aparatul de fotografiat nu poate fi minţit. Acesta să fi fost adevărul? Asta să fi stat dincolo de confuzia în care o aruncase Harlan, o puternică dorinţă înăbuşită? Puterile o lăsau şi emoţia o copleşea asemenea apei aceleia înspumate, dar nu-şi putea lua ochii de la acele

mărturii grăitoare.

— Harlan le-a văzut?

— Încă nu.

Mototoli fotografia.

— Aş prefera să n-o vadă pe asta... Vreau să zic că nu trebuie s-o folosiţi în campania publicitară. N-aş vrea să se interpreteze greşit.

Teddy dădu s-o întrerupă cu un gest. Nu mai era nevoie de vorbe. Fotografia grăia de la sine.

— Sigur, Lisa, nicio problemă, zise el zâmbind blând.

Nu avea inima să-i spună că fotografia cu pricina era cea mai nevinovată dintre cele trei pe care le developase Moe. Celelalte două aşteptau să fie studiate în camera lui Harlan, care le va acorda desigur toată atenţia pe care o meritau.

CAPITOLUL ŞASE

Ura întrunirile cu lume pestriţă. Nu-i plăcuseră niciodată. Cu fiecare din cei adunaţi în acea seară ar fi stat bucuroasă de vorbă, dar luaţi laolaltă, masa aceea de străini îi crea o panică pe care, oricât şi-ar fi impus, nu o putea alunga. Şi, totuşi, nu erau numai necunoscuţi în încăpere. Pe câţiva îi întâlnise cu ocazia şedinţelor de pozat pentru *Numai Tu*. Dar aceştia vor dori să vorbească despre meseria lor, iar ea nu voia să-şi mai amintească de fotografia mototolită, care o ardea acolo, în poşeta de seară. Apoi, amândoi bărbaţii cu care s-ar fi simţit bine preferaseră alte companii. Deodată, pe Lisa o plesni o durere de

cap înfiorătoare. Pastile n-avea decât în cabină. Prin sala de mese, acum goală, va putea să se strecoare neobservată în sus, pe scările exterioare, fără a mai trebui să treacă printre zecile de invitaţi. Când se va simţi mai bine va putea să se întoarcă.

De îndată ce păşi în întunericul sălii de mese, unde personalul aranja de zor decorul pentru a doua zi, fu învăluită de o linişte care îi potoli zvâcnetul din tâmple. Atunci ştiu că nu avea să se mai întoarcă în mijlocul acelei mulţimi obositoare. O să-şi comande ceva uşor la bucătărie şi o să se culce mai devreme. Mâine va fi precis în altă dispoziţie. Voia să mai consulte o dată orarul de lucru pentru a doua zi, să vadă ce distracţii îşi va putea permite în cazul că o să-i rămână ceva timp liber. Cine ştie dacă va mai avea vreodată ocazia să facă o croazieră în Marea Caraibelor şi voia să se aleagă cu mai mult decât o piele bronzată. Până acum nu avusese timp să viziteze nici măcar magazinele duty-free de pe vas. Da, asta o să facă, o să se dezbrace şi o să-şi planifice timpul.

Dar ceva şi mai bun se ivi chiar în sala de mese. În vitrina de sticlă rotitoare, pe un platou elegant stăteau frumos aranjate ciocolate de tot felul, tarte, plăcinte, creme, ecleruri. Caruselul cu dulciuri avea de toate. Rămase ţintuită, zgâindu-se la acea aglomerare de calorii care se rotea ispititor. De undeva, din adâncul ei, logica mamei ei devenea un îndemn la autodistrugere.

Mănâncă, *o să te simţi mai bine*.

Mănâncă, meriţi şi tu măcar atâta lucru după toate câte ai îndurat.

Mănâncă, nu te vede nimeni.

Ciocolată cu cremă de unt – cel mai bun calmant pentru nervi! Nu mai avea linişte. Aproape că le simţea gustul. Aproape…

— Doriţi ceva, domnişoară?

— Mă uitam doar… începu pe un ton vinovat.

Mărunţelul chelner indonezian îi zâmbi afabil şi, dând din cap, adăugă:

— Opresc imediat vitrina dacă vă place ceva.

Îşi simţea obrajii în flăcări. *Opreşte-te*! îi ordona poftei ei nebuneşti. Dar, în fond, ea nu era genul de om care întrece măsura când e vorba de mâncare. Şi nici nu are de dat nimănui socoteală pentru poftele ei. Era suplă şi stăpână pe ea. Dacă-şi dorea prăjituri, va mânca prăjituri. Nu avea de ce să se scuze în faţa nimănui. Omului ăstuia nu-i păsa dacă ea îşi lua sau nu un desert. Nu va alerga pe hol să strige în gura mare ce a făcut ea. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, n-o să se scufunde vaporul din atâta lucru. Şi nici Harlan Jameson n-o să dea ordin să fie aruncată peste bord. Nu se obligase în scris la acest gen de sclavie ca să-i susţină lui programul. Avea şi ea dreptul la o mică abatere.

— Aş vrea prăjiturică aceea cu ciocolată.

Chelnerul opri vitrina şi deschise uşa de sticlă. Năvăliră mirosuri – arome înnebunitoare, păcătoase.

— Serviţi-vă, domnişoară!

Îi dădu o farfurie şi făcu un gest de politeţe de neiertat: plecă, lăsând-o singură, faţă-n faţă cu ispita.

Nu dorise decât o prăjiturică de ciocolată. Se

întinse după ea cu cele mai bune intenţii. Dar, deodată, mâinile, care parcă erau ale altcuiva, începură să încarce farfuria cu mormane de prăjituri. O forţă uriaşă înăbuşi toate împotrivirile din ea şi o împinse să fugă înainte să vină cineva să o vadă, înainte ca raţiunea ei să dea în vileag strigătul disperat al gurii care saliva.

Până a ajunge în cabină încă nu-şi limpezise gândurile. Era singură cu cele patru porţii de fericire supremă. Nicio putere de pe lumea asta nu ar fi putut s-o convingă să renunţe nici măcar la o bucăţică din ce avea. Îşi aruncă pantofii cu toc şi se aşează la picioarele patului, cu farfuria în poală. Nu aprinsese lumina. Mâncatul pe ascuns şi dragostea vinovată se fac mai bine pe întuneric. Prin ferestre intrau oricum prea multe dâre de lumină pentru poftele ei ilicite.

După prima înghiţitură de prăjitură scoase un suspin alintat. Nimic nu alină suferinţa mai bine ca un desert. Continua să ciugulească spunându-şi că, atâta timp cât nu înfulecă dintr-o înghiţitură, e încă stăpână pe ea. La urma urmelor, cu ce greşise? Muşcă din eclerul pe terminate. Divin! Dădu la o parte orice urmă de ruşine. Nu voia să-şi amintească dezamăgirea pe care i-o produsese Chuck. Nici de sentimentele ei confuze faţă de Harlan. Şi nici nu voia să disece motivele pentru care nu reuşea să le trezească interesul nici unuia dintre ei. Pentru moment, se va concentra numai asupra lucrurilor pe care şi le dorea, asupra nevoilor ei, oricât de nechibzuite ar fi fost ele. Satisfacerea lor imediată era răsplata de moment.

Aşa cum şi această excursie era o fantezie de moment. Realitatea era acolo, în vântul rece din Michigan. Şi o aştepta. Realitatea era afemeiatul de Chuck Webb. Realitatea era Maggie la braţul lui Harlan. Erau afacerile şi pisica ei grasă care o aşteptau să se întoarcă. Se încruntă şi îşi concentra toată atenţia asupra, cremei ca o spumă. În viaţa ei nu existau braţele calde ale unui bărbat şi nu mai avea acum nici propriul ei sistem de izolare care să o apere împotriva singurătăţii reci.

O bătaie neaşteptată în uşă o făcu să sară de pe pat şi să strângă protector la piept farfuria cu bunătăţi. Prima ei reacţie a fost de furie cumplită că cineva îndrăznea să-i întrerupă orgia hedonistă. Apoi o cuprinse groaza la gândul că ar putea fi prinsă asupra faptei. Instinctiv, ascunse sub pat farfuria golită pe jumătate. O să se descotorosească repede de persoana de la uşă şi va da din nou frâu liber slăbiciunii ei. Scutură firimiturile de pe fustă şi se duse să deschidă.

Era Harlan.

— Nu te simţi bine? Am fost îngrijorat când am văzut că nu apari la cină. Am venit să-ţi dau nişte Dramamină şi să-ţi spun că sunt alături de tine.

Zâmbi, sigură că el îi citise vinovăţia întipărită pe chip şi văzuse deja caloriile în plus depuse pe şolduri.

— Nu, n-am nimic, sunt doar puţin copleşită de atmosferă şi de atâta lume.

Şi de faptul că lui Chuck nu-i păsa ce se întâmplă cu ea.

— Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici.

— Ce-ai zice de o plimbare sub clar de lună? Sau ai alt program astă seară?

Îl privi perplexă. În loc de explicaţie, el îi atinse buzele cu degetul mare. Când şi-l retrase, pe deget avea un pic de frişcă. Lisa se strânse toată, aşteptându-se la o predică, la priviri pline de reproş. Dar el îşi linse rămăşiţa dulce de pe mână şi zâmbi fără nicio intenţie de dojană. Când îi oferi braţul, ispita cremelor şi a prăjiturilor se risipise.

Razele lunii poleiau puntea, care era toată a lor. Restul pasagerilor erau jos, la cină. Lisa se obişnuise cu mirosul de sare din aer şi cu legănarea continuă a vaporului. Întinderile nesfârşite de apă nu o mai speriau. Le asemăna unui lan de grâu întunecat, unduit de vânt, scăldat în strălucirile aurii ale luminilor de pe navă.

Se plimbau în tăcere, iar imaginea lor se oglindea în şirul de ferestre pe lângă care treceau. Ajunşi la provă, se sprijiniră de balustrada lustruită, privind la puntea de sub ei, unde cabluri groase erau adunate în colaci ca nişte cuiburi, iar încărcătura odihnea sub o prelată groasă. Undeva, departe în faţa lor, botul ascuţit al vasului îşi tăia drum printre valurile neobosite, împrăştiind în jur o ceaţă fină care se putea simţi până şi pe puntea a cincea.

Harlan se undui spre Lisa:

— Înainte să stăm de vorbă, pot să scap de o povară?

Faţa ei exprima nedumerirea:

— Sigur. Care…

El se aplecă şi buzele lui le atinseră pe ale ei. Sărutul fusese scurt, uşor şi minunat, aşa cum îşi închipuise ea că va fi. Mai ţinea încă ochii închişi când el şi-a ridicat capul.

— Să ştii că nu rezist la gustul de ciocolată.

Când vocea lui tunătoare, la fel de puternică precum motorul vaporului, îi risipi ameţeala, privirea ei îl invita: „Mai serveşte-te o dată!”. Ceea ce el şi făcu.

Nu o ţinea în braţe. Nici nu era nevoie. Ea venea către sărutarea lui, se deschidea toată spre el, iar el o primi ca pe o prăjitură savuroasă. Ea trăia acum toate senzaţiile pe care ar fi dorit să le simtă alături de Chuck, dar nu le simţise niciodată: durerea arzătoare a dorinţei, înfiorarea produsă de ceva nou, teribil de seducător. Ar fi vrut să se lipească de el, să-l strângă în braţe, să fie una cu el. Ceea ce simţea era atât de intens, iar el nici măcar nu o atinsese, necum să o mângâie! Dacă făcuse pământul să i se învârtească sub picioare doar cu o sărutare, cum ar fi fost dacă ar fi atins-o sau ar fi dus această patimă nebunească până la capăt? Încordarea o făcea să tremure.

Făcu un pas, apropiindu-se, şi-şi aşeză timid mâinile pe pieptul lui vânjos. El curmă însă acel contact care-i răvăşea. Respira greu şi sunetul sacadat îi înteţea speranţele. Corpul lui puternic şi forţa dorinţei lui îi biciuiau simţurile; s-ar fi lăsat bucuroasă pradă dulcii slăbiciuni care o cuprinsese dacă el n-ar fi pus capăt acelui moment. Cu un oftat greu, îşi odihni fruntea pe creştetul ei şi şopti:

— Om la apă.

— Să-ţi arunc un colac de salvare?

Întrebarea ei gâtuită de emoţie îi lovi din plin nervii încordaţi, căci se lupta din greu cu dorinţa ce părea să-l răpună.

— Iubito, mă dai gata. Hai să ne revenim până nu ne înecăm amândoi.

Lisa îşi luă mâinile de pe pieptul lui şi el se îndepărtă puţin. Ar fi putut fi un moment penibil, dar el zâmbi şi licărirea veselă îi reveni în priviri. Ea îi răspunse cu un surâs slab, dar plin de recunoştinţă, fiindcă îşi dădea seama cât de aproape fusese de prăpastie şi cât de mult îl costase pe el să o salveze de data asta.

Cu vocea lui tărăgănată şi dulce ca mierea, îi spuse:

— Tot mi s-au înmuiat picioarele, ce-ar fi să stăm undeva şi să-mi povesteşti despre tine? Mi-ai rămas datoare, ţii minte?

S-ar fi simţit mult mai feriţi şi mai în largul lor decât dacă ar fi rămas acolo, lângă balustradă. Luând-o delicat de braţ, o conduse în partea cealaltă a punţii, unde erau înşiruite şezlongurile. Fără să-i pese că i se va şifona rochia, Lisa se trânti pe unul dintre ele şi închise ochii. Aerul mării, tare şi rece, se amesteca cu parfumul lui bărbătesc, ameţind-o. Gustul lui îi stăruia încă pe buze – bogat şi mult mai aromat decât ciocolata.

Harlan o privea lacom. Oare dacă şi-ar asculta impulsurile şi s-ar arunca asupra ei, l-ar îndepărta? Nu era deloc uşor să devină intimi şi apoi, graba strică treaba. Se aşeză în cele din urmă pe şezlongul de alături, pentru a-şi găsi uşurarea în

acea imobilitate odihnitoare. Se străduia să găsească ceva care să-i abată atenţia de la puternica senzaţie resimţită în partea de jos a corpului.

— De ce ai ales *Numai Tu?*

Lisa îl privi surprinsă:

— Faci o anchetă profesională?

— Aş numi-o mai degrabă personală.

Îi plăcu răspunsul. Şi descoperi uimită că-i face plăcere să-i răspundă la rândul ei. În fond, îl simţise tot timpul alături în lungul drum care o adusese până aici.

— Periodic mă agăţam cu toată fiinţa de promisiunile zecilor şi sutelor de diete. Am mâncat grapefruit până când gura mi-a devenit tot o rană. Am consumat mai mult orez decât o întreagă familie de chinezi într-o viaţă. Am încercat pilulele miraculoase care trebuia să topească kilogramele ca prin vis – mai ales metoda asta m-a atras. M-am supus unor programe de înfometare care te obligau să mănânci doar doi crenvurşti în prima zi, trei ouă într-a doua şi două banane în cea de-a treia. Mai departe de ziua a treia n-am reuşit să trec niciodată. Am apelat la tot soiul de produse – bogate în carbonaţi şi cu puţine proteine, cu multe proteine dar cu un conţinut scăzut de carbonaţi. Am luat medicamente care m-au făcut să mă cred în prag de catastrofa nucleară. Am cumpărat, mâncăruri la cutie pe care până şi pisica le refuza şi le ducea să le îngroape ştii tu unde. Am băut zemuri care aveau gust mai rău decât lichidul ăla cretos pentru tubaj. Tot ce-am reuşit să pierd

complet au fost respectul faţă de mine însămi şi contul din bancă.

Râse amuzată, el însă schiţă doar un zâmbet.

— Şi cum de *Numai Tu* a mers?

— Ajunsesem la saturaţie, nu mai puteam înghiţi nimic. Cred că tu ai spus-o cel mai bine. Era mult mai dureros să stai cu mâinile în sân decât să acţionezi. Îmi irosisem viaţa dând vina pe toţi şi pe toate. Şi atunci mi-am dat seama că ceea ce trebuia schimbat eram eu însămi.

— Ce te-a făcut să te hotărăşti?

— Îmi pui întrebarea fiindcă mă vezi întinsă pe şezlong şi s-a trezit psihiatrul din tine?

Râsul lui amuzat, din inimă, o umplu de o căldură care-i ajunse până-n călcâie. Acelaşi efect îl avu şi mângâierea degetelor lui aspre pe dosul mâinii ei. Se grăbi să răspundă pentru a preîntâmpina alte întrebări, pe care le bănuia. Întrebări despre reacţia pielii ei devenite, acum, acut de sensibile, la atingerea mâinilor lui.

— Am ratat o numire într-un post care pentru mine era foarte important. Eram atât de naivă încât îmi închipuiam că priceperea şi toată atenţia pe care o dădeam muncii puteau compensa faptul că nu puteam să stau picior peste picior la birou. A fost ultima picătură. Era în joc mândria mea.

Şi mai era vorba şi de Chuck, dar nu credea că pe Harlan l-ar putea interesa şi acest amănunt.

— Deci ai dorit schimbarea din cauza postului?

Aparent era o întrebare nevinovată, dar profunzimea ei era teribilă. Motivul care o îndemnase să se schimbe era tot atât de important

ca însăşi schimbarea. Dacă nu chiar mai important. Şi complexitatea lui stătea chiar la baza succesului ei. Iar ceea ce voia Harlan era ca ea să reuşească. Dorea lucrul acesta şi o dorea pe Lisa mai mult decât orice pe lume.

— Da. Şi am reuşit. Kilogramele date jos au schimbat totul.

O măsura cu o privire rece şi pătrunzătoare. „Oare chiar se schimbase cu totul?” se întreba, dar nu-şi formulă frământarea în cuvinte. Chiar atunci mâna ei se mişcă sub mâna lui şi degetele ei începură să-i exploreze timid palma. Şi gândurile lui de specialist în comportament zburară alungate de dorul ce îl ardea.

— Programul tău mi-a dat prilejul să arăt că sunt într-adevăr capabilă să o fac. Mi-am creat imaginea de care aveam nevoie pentru a reuşi în domeniul meu şi mi-a dat încrederea care-mi trebuia pentru a face lucrurile la care visasem întotdeauna. I-a făcut pe ceilalţi să mă privească cu alţi ochi.

Dar erau numai lucruri exterioare, motivate de ţelul ei profesional şi de dorinţa de a le fi altora pe plac, iar nu ei însăşi. Cum de nu înţelegea, doar era atât de limpede! Fu gata să încerce să-i deschidă ochii, dar chiar atunci ea ridică spre el privirea aceea cenuşie care-l topea şi adăugă:

— Ţie îţi datorez totul, Harlan. Faptului că te ascultam în fiecare zi. Ceea ce spuneai tu, pe casetele tale, m-a convins să merg mai departe tocmai când eram pe punctul de a renunţa încă o dată. Tu mi-ai ţinut mintea trează ca să nu uit de

scopul meu, ca şi cum ai fi fost acolo, lângă mine când îmi dădeai acest imbold. Dacă am reuşit, e datorită ţie.

Vai, *nu*! *Vai*, *Lisa*, *ai reuşit*, *dar motivele tale au fost total greşite*. Lisa nu auzi niciunul din aceste cuvinte pe care el i le-ar fi spus. Dar cum să i le spună atâta timp cât ea îl privea ca pe un mântuitor? Nu i le spuse, pentru că nu dorea să o arunce în braţele altui eşec.

— Aici eraţi?

Harlan deveni irascibil la auzul vocii lui Maggie, care parcă torcea. Se îndreptă spre ei, nesigură pe tocurile cui de parcă vasul ar fi fost scuturat de furtună. În ce o privea, furtuna era în ea şi i se trăgea de la păhărelele băute cu câţiva prieteni după masă. Scos din fire, el se ridică şi o prinse de braţ.

— O să cazi peste bord! o certă fără asprime.

Nu se miră că Lisa făcuse ochii mari văzând-o pe Maggie Jameson, cea distantă şi perfect stăpână pe ea, atât de ameţită. El o văzuse şi o revăzuse pierzând socoteala paharelor pe la petreceri. Chiar criţă fiind, Maggie nu-şi pierdea total controlul, dar uita unele lucruri, cum ar fi faptul că el nu mai era obligat să-i poarte de grijă. Până astă seară lucrul acesta nu-l deranjase.

— Pantofii sunt de vină, scânci aruncându-i cu brutalitate. Dar şi fără ei tot se clătina. Fără să-i arunce Lisei vreo privire, îşi încolăci braţele în jurul gâtului fostului ei soţ.

— Harley, fii drăguţ aşa cum ştii tu să fii şi hai la culcare, zise cu vocea dogită de băutură, apoi îşi

îngropă faţa în pliurile cămăşii lui, într-un gest de intimitate.

Lisa se dădu jos de pe şezlong şi, după un jenat „noapte bună”, dispăru în direcţia scărilor celor mai apropiate, înainte ca Harlan, care muta greutatea inertă a lui Maggie de pe o parte pe cealaltă, să fi apucat să o strige.

La dracu’! Maggie îşi alesese vorbele incredibil de prost. De ce spusese „hai la culcare” în loc de „du-mă la culcare”, ceea ce de fapt şi avea de gând să facă, aşa cum făcuse întotdeauna?

Maggie se agăţă de braţul lui:

— V-am deranjat cumva?

— Gata, Maggie, nu-i nimic. Hai! Hai să te duc de-aici până nu ţi se face rău. *Sau până nu te strâng de gât*.

— Harley, pantofii…

— Lasă-i!

Se împletici ascultătoare lângă el, total încrezătoare în forța lui, ştiind că o va sprijini. Nici atunci când erau căsătoriţi, ea nu apela la ajutorul lui decât dacă se afla într-o stare precum cea de-acum. Intrară în apartamentul ei luxos, vecin cu al lui.

— De ce-ţi faci singură rău, Maggie? mârâi el.

— Pentru că nu pot face rău altora. Ştii că nu-mi fac nicio plăcere petrecerile astea. Vorbărie uşuratică, oameni superficiali. Harlan, eşti singurul om aşa cum trebuie, spuse în timp ce el dădea la o parte cuvertura patului. N-aş avea curajul să cer nimănui să mă aducă până aici fără să ştiu că am o bâtă după uşă.

El zâmbi.

— Dacă-i înnebuneşti pe bărbaţi, să ştii că numai tu eşti de vină.

— Crezi?

În întrebarea ei era o notă de vulnerabilitate care-l făcu să se întoarcă mirat.

— Crezi că încă îi mai înnebunesc pe bărbaţi?

Foarte încet, trase de mânecile rochiei negre pe care o lăsă apoi să alunece lin la picioarele ei, rămânând în desuuri transparente.

— Şi pe tine te mai înnebunesc?

El nu răspunse. Era prima dată, după ce stătuse lângă patul lui de spital, că-i făcea o propunere de acest fel. Crezuse că încetase să se mai gândească la el ca la un bărbat normal. Iar uneori se întreba dacă nu cumva avea dreptate. Nu-l interesase să verifice. Până când n-a apărut Lisa.

Apoi Maggie adăugă:

— Poţi să rămâi dacă vrei…

Nedorind ca pacea instaurată între ei să se destrame, răspunse menajând-o:

— Nu. Dar îţi mulţumesc că mi-ai propus.

Ea trecu pe lângă el râzând zgomotos şi se întinse pe pat:

— Harley, eşti al dracului de cinstit. Şi pentru asta te urăsc.

— Nu, nu mă urăşti, zise trăgând cuvertura peste ea şi acoperind-o până la bărbie.

— Fii cinstită şi recunoaşte că dacă mâine dimineaţă ai da de mutra asta urâtă lângă tine nu ţi-ar plăcea deloc.

Palma ei îi cuprinse bărbia puternică într-o îndelungată mângâiere.

— Poate da, poate nu… Te iubesc, Harley, zise apoi cu candoare.

El îşi puse mâna peste palma ei şi întoarse uşor capul ca să-i poată săruta degetele.

— Ştiu.

Apoi îi trase cuvertura peste mână.

— Aş vrea…

Îi puse un deget pe buze:

— Nu, n-ai vrea.

Ea se întoarse cu spatele la el şi termină fraza cu siguranţa ei obişnuită:

— Aş vrea să ieşi dracului mai repede de aici, până nu mă fac de tot de râs.

— N-o să se întâmple niciodată aşa ceva, îi spuse el încet, cu o voce ciudată, aplecându-se să o sărute duios pe tâmplă. Şi acum încearcă să adormi cât mai repede.

Se îndreptă de spate şi o luă spre uşă. Cuvintele ei căzură ca o lovitură de trăsnet:

— Nu mai există bărbaţi ca tine, Harley.

El se opri şi îi făcu cu ochiul:

— Grozav, nu?

Stinse lumina.

— Dar nu şi pentru mine, şopti ea, înainte ca ochii să i se închidă.

După ce trase după el uşa de la apartamentul lui Maggie, Harlan se îndreptă către scări. Sări câte două trepte deodată, gândindu-se la ce-i va spune Lisei. Simţea nevoia să continue discuţia pe care o începuseră. Simţea nevoia buzelor ei urându-i

„noapte bună”, de data asta aşa cum se cuvenea. Dar toate aceste gânduri se risipiră brusc când ajunse în dreptul scărilor şi dădu nas în nas cu Chuck şi Lisa strânşi unul în altul. De fapt, se sărutau.

În spatele uşii de la camera ei, Lisa mergea în sus şi-n jos fără oprire. Îi trecu prin minte să se consoleze cu prăjitura ascunsă sub pat, dar înlătură repede acest gând. Nu voia ciocolată. Pe Harlan îl voia. Îl dorea atât de mult încât simţea că-şi pierde minţile de furie. Cum de îndrăznise să păcălească cu zâmbetul ăla ademenitor şi cu falsa lui sinceritate? Cum de o lăsase să creadă că între ei doi s-ar putea înfiripa ceva când era încă atât de legat de seducătoarea Maggie? Cum ar fi putut ea să o concureze pe una care arăta ca Maggie? Agitaţia îi creştea din ce în ce.

Nu-l iubea pe Harlan. Aşa ceva nu vine dintr-odată, peste noapte. Fusese atrasă de aura lui de siguranţă. Fusese vrăjită de felul lui de a fi, de energia lui. La fel ca milioane de alţi oameni. Asta şi explică de ce a avut un asemenea succes. Nu ţinea de ceva al lui personal. Sărutul acela fusese ceva întâmplător, dar fusese frumos. Amândoi se simţiseră minunat. Iar ea n-ar trebui să creadă că fusese altceva decât o simplă sărutare fugară. Acţionase împinsă de vocea lui convingătoare, care de-a lungul acelor dificile luni când învăţase să se schimbe făcuse din ea o fiinţă dependentă de el. Se agăţase de Harlan văzând în el suportul moral pe care el îl propovăduia, iar nu bărbatul. Era mai

bine pentru ea să creadă că lucrurile stau aşa, să rămână la părerea că doar confundase emoţiile, că nu era vorba de o dragoste adevărată care începea să mijească. Privise de la început această călătorie ca pe o aventură, ca pe un prilej de a-l cunoaşte pe bărbatul ideal, pe Chuck, şi de a se apropia de el. Această croazieră nu însemna nimic altceva decât o distracţie, după care se va întoarce la viaţa ei, la adevăratele ei ambiţii. Nu era cazul să amestece fantezia cu realitatea.

Aproape reuşise să se autoconvingă, când o bătaie în uşă îi clătină tot raţionamentul. Alergă grăbită să deschidă, gata să se arunce în braţele destinului şi ale lui Harlan Jameson.

Dar nici destinul, nici Harlan nu erau pregătiţi să o primească în braţe. Nu era decât Chuck, ameţit de aburii alcoolului şi de propria imagine, pe care o credea irezistibilă.

Înainte ca ea să fi apucat să protesteze, el o trase la piept. Buzele îi miroseau a whiskey şi în jurul lui pluteau parfumurile altor femei. Combinaţia o împietri. De îndată ce-şi putu elibera braţele îl împinse cât colo.

— Mi-ai lipsit la cină, murmură el cu o pasiune stimulată de băutură.

— Chuck, dă-mi drumul!

— Te-am aşteptat, unde ai fost?

— Nu m-ai aşteptat cine ştie ce.

Rămase şi ea surprinsă cât de înţepat îi sunase vocea.

— Lisa, când o să încetezi jocul ăsta? Ştii bine că mă doreşti, că vrei asta, replică el nerăbdător.

Ea căută să se ferească de sărutările lui grosolane. Ce ştia ea era că nu dorea lucrurile în felul ăsta. Ştia că nu simţea nicio atracţie pentru acest nou Chuck Webb, răvăşit şi dizgraţios, care o pipăia acum.

— Ce vreau e să te odihneşti şi apoi mai stăm de vorbă. Noapte bună, Chuck.

Îl împinse şi închise uşa în urma lui, încuind-o imediat. Urmă o tăcere spartă curând de bufnitura uşii lui. Răsuflă uşurată.

Se trânti pe patul din cabină, fără să-i treacă prin minte cât îl făcuse să sufere pe bărbatul minunat al visurilor ei. Şi-l închipuia doar făcând dragoste cu încântătoarea Maggie.

CAPITOLUL ŞAPTE

— Răsari şi străluceşte!

Cu ochii mijiţi de somn, Lisa crăpă uşa cabinei. Pentru ora şapte dimineaţa, energia debordantă a lui Teddy i se părea puţin cam deplasată.

— Ce vrei?

— Păi, n-am chef să irosim lumina zilei, ai uitat că nu eşti în vacanţă?

Se frecă la ochi şi încercă să-şi limpezească gândurile.

— Credeam că azi nu-s programate fotografii.

— Aşa e. Azi nu vei poza în costumaţie specială. Mă gândeam, însă, să mă ţin după tine pe vas şi să iau nişte instantanee.

— Te gândeai prost, zise dând să închidă uşa.

— Stai! Stai, Lisa! Ascultă-mă o clipă. N-o să te

incomodez. Tu îţi vezi de treaba ta, ca şi cum eu nici n-aş exista.

— Doamne, sfinte! mormăi. Acum vreau să fac un duş, o să iei instantanee din baie?

— Mi-ar surâde, recunoscu el rânjind.

— N-ai noroc!

— Şi eu care speram că asta va fi ocazia vieţii mele… zise el cu un suspin.

Ea se sprijini de tocul uşii şi îi părea deja rău că fusese morocănoasă.

— Amân duşul după programul de gimnastică. Apoi iau micul dejun. Dacă vrei, stai prin preajmă.

— Straşnic! Îţi mulţumesc mult!

Făcu un pas către uşă, dar ea îl opri punându-i o mână în piept.

— Sunt gata într-o clipă.

— Bine, bine, rânji el.

Un sfert de oră mai târziu, în sala de gimnastică, Lisa reglase viteza bicicletei la o asemenea turaţie încât în unele momente credea că o să-şi dea duhul. Muncind din greu se pedepsea pentru vina de a-şi fi îngăduit atâtea calorii cu o seară înainte. Aparatele pentru exerciţiile fizice se reflectau în peretele de oglinzi, iar privelişte a mării liniştite care se zărea prin ferestre avea darul să insufle calm. Când auzi zgomotul de la aparatul lui Teddy, care făcea fotografie după fotografie, se încruntă către el:

— Mulţumit?

Părul ei negru şi bogat era strâns la spate cu o bandă elastică şi câţiva cârlionţi rebeli îi atârnau pe frunte. Purta un tricou şic, roşu cu alb, şi o

pereche de colanţi negri. Faţa îi era îmbujorată de efort.

— Excelent pentru un instantaneu, replică el cu căldură şi mai declanşă aparatul de câteva ori. După care adăugă cu o prefăcută nepăsare: Ne-aţi lipsit aseară la cină. Tu şi Harlan.

Ea începu să pedaleze şi mai repede, refuzând să comenteze în vreun fel insinuarea. Cel puţin nu prin cuvinte. Oare toată lumea observase?

— Că tot a venit vorba de descurcăreţul domn Jameson, ai idee pe unde o fi în dimineaţa asta?

Dar chiar în timp ce-şi rostea fraza, îşi aminti că lui Maggie îi plăcea să doarmă până la prânz. Probabil că acolo era şi el. Cadranul cu cristale lichide al bicicletei sări de treizeci de kilometri pe oră.

— Lui trebuie să-i mulţumeşti că te-am sculat aşa devreme. La ora şase, când e somnul mai dulce, m-a trezit să mă pună la treabă. Zicea că o să fie toată ziua prins cu tot felul de întruniri şi că s-a gândit că ar fi nostim ca noi doi să ne petrecem timpul împreună.

Lisa continua să pedaleze, răsucind pe toate feţele cuvintele lui Teddy. Nu era o dovadă că Harlan nu petrecuse noaptea cu fosta lui soţie, ci doar că se trezise înaintea ei. Slabă consolare! Îşi făcuse timp să-i asigure ei, Lisei, un însoţitor, dar nu avusese timp să-i dea „bună dimineaţa”. Splendid! Poate că era mai bine să nu-l revadă aşa curând. Cel puţin până nu va reuşi să-şi stăpânească emoţiile.

Dar nu avu norocul ăsta.

— Pfui, ce nu-mi place joggingul…

Uită o clipă să pedaleze şi scăpă unul dintre mânerele bicicletei, care era cât pe ce s-o lovească. Şi asta din cauză că apăruse Harlem Jameson.

Până acum simţise puterea emanată de personalitatea lui, dar nu putuse decât să bănuiască vag câtă forţă fizică avea. Pantalonii scurţi din bumbac lăsau să i se vadă picioarele lungi şi zdravene ca pinii din Michigan. Nu era prima dată când alerga. O dovedeau picioarele frumos dăltuite, cu muşchii săltând ritmic, evident, finetul unor repetate eforturi fizice. Tricoul gri, ud şi se lipit de el, oferea imaginea copleşitoare a unui corp puternic, dar cu mişcări suple. Sudoarea îl făcea foarte atrăgător pe patronul lui *Numai Tu*.

— Sunt dimineţi – spuse suflând din greu şi aplecându-se ca să-şi atingă cu palma genunchii uşor îndoiţi – când mai-mai că aş renunţa la ultimii metri din cei opt kilometri pe care îi alerg.

Înciudată, Lisa acoperi cu mâinile cadranul bicicletei, care indica abia patru kilometri.

Harlan se opri, îşi scoase tricoul şi se şterse pe faţă şi pe gât. Pieptul lui era incredibil de lat, cu musculatură vânjoasă şi generos acoperit cu păr maroniu. Lisa ar fi putut să-l contemple pierdută zile în şir. Dar la vederea cicatricelor de la operaţiile chirurgicale se trezi brusc la realitate.

— Ăsta e timp neproductiv, continua el să bodogăne. Poate dacă mi-aş aduce toată echipa şi am ţine adunările alergând ar fi mai bine.

— Nu-ţi face iluzii, Harley, rânji Teddy. Nu mi-l

pot închipui pe Moe târându-şi kilogramele, ori pe Jill… cu pieptul ei mare. Sau pe Maggie cu tocurile ei. Dar am putea să mergem cu maşina pe lângă tine…

— Atunci poate ar trebui să găsesc o altă cale pentru a-mi menţine un ritm accelerat al inimii. Privirea lui albastră o atinse pe Lisa şi pulsul ei o luă razna.

— Dacă-ţi dă voie doctorul, de ce nu?

Îşi mută privirea de la faţa ei învăpăiată la ceasul de la mână şi îşi căută cu arătătorul de la cealaltă mână vena de la gât.

— Harley…

— Taci puţin, Teddy.

După treizeci de secunde în care numără cu răbdare, scoase un oftat uşurat:

— Cred că n-o să-mi dau sufletul azi. Ce ziceai, Teddy?

— Dacă tot sunteţi amândoi bosumflaţi, treci lângă Lisa să fac şi eu câteva poze.

Cu greu s-ar fi găsit vorbe mai nepotrivite. Sau poate ceva atât de la obiect. Lisa simţi că i se întăresc tendoanele când Harlan se îndreptă cu paşi mari spre ea. Era în continuare fără tricou. Arăta ca un mascul mare şi puternic – agresiv, chiar periculos, judecând după dispoziţia lui din acea dimineaţă. Era ceva schimbat în felul cum o privea. Avea căutătura încordată şi atentă a animalului aflat la pândă. Şi asta o făcu să-şi dorească să fie cât mai departe de el pentru a se simţi în siguranţă.

El îi observă disperarea. Dar în minte îi apărea

imaginea ei înlănţuită în braţele lui Chuck Webb. Trecuse de la sărutul lor care îţi lua minţile la acel ţoc-ţoc cu insipidul de agent comercial. Nu-i înţelegea preferinţa şi asta îl scotea din minţi. Şi când te gândeşti că el se purtase atât de prevenitor cu ea! Mai bine s-ar fi năpustit asupra ei acolo, pe punte. Poate i-ar fi plăcut mai mult, dacă tot părea că apreciază grosolănia penibilă a lui Chuck... Îl cuprinse o gelozie neputincioasă.

Dar el nu era obişnuit să nu reacţioneze. Era gata să arunce mănuşa. Lisa Reynolds habar nu avea ce-i putea lui pielea! Oare nu-i auzise avertismentul că nu-i place să fie pus la încercare?

Se postă între bicicletă şi ferestre. Lisa stătea, ţeapănă şi el făcu o glumă pe seama stării ei de disconfort în timp ce-şi trăgea pe el tricoul umed de transpiraţie.

— Ţine-ţi respiraţia până termină cu fotografiatul. După primul kilometru de jogging apar deja probleme de igienă personală.

Contrazicându-şi însă spusele, o cuprinse cu braţul şi o trase aproape de el. Atât de aproape, încât simţi pe mână şi pe umăr căldura lui umedă. Atât de aproape, încât răsuflarea ei trebuia să pulseze în acelaşi ritm cu a lui.

— Zâmbeşte, Lisa! o îndemnă vocea lui tărăgănată, joasă şi dulce.

Îi venea îngrozitor de greu să-şi ia ochii de pe gâtul lui lucios şi să-i îndrepte spre ochiul impersonal al aparatului de fotografiat. Îşi umezi buzele, căutând să scape de rigiditatea aceea nenaturală, gândindu-se la gustul ameţitor al pielii

lui.

— Grozav, exclamă Teddy. Încă una! Extraordinar! Acum puteţi să răsuflaţi şi voi.

Harlan continua să o ţină pe Lisa aproape de el, aşa cum îi ceruse fotograful.

— Teddy, du-te şi adu-mi ceva de băut, acidulat şi cu multă cofeină.

Lui Teddy nu-i scăpă aerul posesiv al şefului său şi zâmbi în sinea lui. Era o poză care valora mai mult decât un milion de vorbe.

Harlan nu făcu nicio mişcare până când el şi Lisa nu rămaseră singuri în încăperea plină de soare. Simţi cum în Lisa se naşte un soi de tremur interior. Nu-şi dădea seama dacă de vină era poziţia incomodă sau aşteptarea, nu ştia, dar avea de gând să profite de situaţie. Nu-şi pierdu timpul cu vorbe. Cu mâna liberă ridică bărbia Lisei până când buzele ei fură sub ale lui. Şi trase toate avantajele de pe urma acestei poziţii.

Sărutul lui fierbinte era menit a-i inunda simţurile şi i se imprima în minte ca un semn făcut cu fierul înroşit. În timp ce buzele lui le devorau pe ale ei, Lisa scoase un sunet slab, nu chiar de protest, dar nici de abandon. Noaptea trecută, pe punte, sub clar de lună, se purtase cavalereşte. Acum, în fierbintea încleştare asudată parcă era un sălbatic. Buzele lui erau imperative, înfometate, limba lui pătrundea adânc, lacomă. Tot universul Lisei era zguduit şi ea aşteptă încordată, fără să participe, atâta timp cât gura lui nu părăsi buzele ei, suculenta recompensă. Ochii ei măriţi priveau uluiţi în gol.

Ce prostie am făcut, îşi spuse Harlan îndepărtându-se de Lisa, care părea paralizată. *Să-l văd pe Chuck dacă o să fie mai tare*, replică mândria lui masculină de undeva de departe.

— Spune-i lui Teddy că am preferat să fac un duş rece.

Şi cu această frază scurtă se îndepărtă cu pas arogant.

Lisa se aplecă peste ghidonul bicicletei şi se uită după el tremurând toată de dorinţă. Aproape că îl chema înapoi, dar nu avea glas. Buzele încă îi fremătau de plăcere. Nu-şi mai putea controla corpul. Modalitatea asta de descărcare a energiei fusese mult mai eficientă decât joggingul sau pedalatul. Dar şi mult mai complicată. Niciodată până acum nu se simţise mai frustrată de lipsa de experienţă. Viaţa ei sexuală se reducea la câteva aventuri de o noapte petrecute în anii de colegiu. Băieţii fuseseră nişte străini culeşi de disperarea ei de adolescentă. Nu-i văzuse pe niciunul dintre ei a doua oară. Nici nu simţise nevoia. Fără doar şi poate, se putea considera ca şi virgină când se gândea la sărutări ca aceea în care o iniţiase Harlan. Cu el nu mai era o simplă bâjbâială vinovată în întuneric. Şi nici acea relaţie fără implicare propusă de Chuck. Atingerile lui Harlan, privirile lui pătimaşe aveau un ecou profund, trezeau ceva instinctual, necunoscut, la care ea doar visase. Dar acum, după ce avusese această revelaţie, va mai putea să se ţină departe de el?

După cum o avertizase, Teddy şi-a petrecut

ziua ţinându-se pas cu pas pe urmele Lisei. Au luat împreună micul dejun în sala de mese, unde ea nu putu rezista unor clătite cu sparanghel. Împreună au parcurs ediţia de dimineaţă a ziarului de pe vas, care era de fapt un soi de raport de activităţi îndesat pe sub uşile pasagerilor în zorii zilei. Au mai făcut poze pe puntea superioară, la exerciţiul de la ora nouă, la o discuţie despre porturile de destinaţie la zece, la o lecţie de table şi la una de făcut flori din hârtie, la unsprezece. La unsprezece treizeci avea loc lecţia de dans pentru cei care voiau să exerseze în vederea balului de joi, cu muzică country şi western. Orele după-amiezii fură umplute cu filme, jocuri de cărţi, competiţii de bridge, întreceri hipice, demonstraţii de cusut. Seara promitea, ca distracții, în holul principal, un iluzionist, un comediant şi un solist vocal de pe Broadway. Lisa se hotărî însă să treacă peste acele activităţi ca să poată da o raită prin magazinul de cadouri şi să mai stea o oră-două la soare.

Teddy consumă un film întreg ca să o surprindă printre suveniruri şi tot felul de obiecte din magazinele duty free. Ea cumpără flecuşteţe pentru fetele de la birou şi o carte care i se păru numai bună pentru baia de soare pe care o plănuise. Modest înveşmântată, în şort, cu o bluză oarecare şi ceva pe cap ca să o apere de soare, Lisa ocupă un scaun pe punte, hotărâtă să citească. În cele din urmă, Teddy se plictisi să stea fără să facă nimic şi se îndreptă spre piscină, în căutare de subiecte mai interesante. Rămasă singură, Lisa se strădui să ignore sunetele care

veneau dinspre ceilalţi pasageri şi să se îngroape în povestea ei cu mistere. Reuşise destul de bine până la ora prânzului. Nu-i văzuse nici pe Chuck, nici pe Harlan şi îşi spuse că de fapt nici nu-i păsa de ei.

— Bună, Lisa.

— Cum de-ai scăpat de Harlan la prânz? îi zâmbi ea lui Jill.

— N-avea încotro: sau prânzul, sau răzvrătirea. O echipă bine hrănită este o echipă fericită, chiar dacă diferenţele noastre de opinie asupra a ceea ce înseamnă a fi bine hrănit se măsoară în hidrocarbonaţi. Dar unde e tipul ăla absolut fabulos care era cu tine?

Lisa clipi.

— Aa, te referi la Chuck?

— La cine altul?

Într-adevăr, la cine altul?

— Nu l-am văzut în dimineaţa asta.

— Dacă aş fi în locul tău, nu l-aş scăpa din ochi o clipă. Jumătate din femeile de pe vas ar fi în stare să te arunce peste bord că să pună mâna pe el.

— Asta înseamnă că trebuie să mă feresc din calea ta?

Jill râse din inimă şi se aşeză la picioarele şezlongului pe care stătea Lisa. Purta un costum tricotat dintr-o piesă, cu nasturi peste bust. Avea picioare lungi, foarte frumos modelate. Lisa era sigură că majoritatea bărbaţilor se uită lung şi cu subînţeles la ele. Inclusiv Chuck Webb.

— Ca să nu mă mai tachinezi aşa, trebuie să-ţi

spun că Chuck nu este prietenul meu. Noi doi doar lucrăm împreună.

— Asta-i tot?

Jill întrebase cu multă reţinere, dar se vedea că răspunsul îi dăduse speranţe.

— Asta-i tot.

Şi Lisa îşi dădu seama că asta e tot. Chuck îi era doar coleg. Era, aşa cum remarcase şi Jill, un tip foarte bine. Dar nu-l interesa decât persoana lui şi mai era şi superficial pe deasupra. Până la această concluzie nu fusese sigură, acum parcă simţea în acelaşi timp o uşurare şi un regret. Uşurare pentru că scăpase de grija de a forţa lucrurile ca să se întâmple ceva între ei, regret pentru că era atât de singură. Chuck era un bărbat frumos şi ei îi plăcea să apară la braţul lui. Dar aflase că farmecul lui nu avea substanţă. Nu el era bărbatul care să-i împlinească visele. A ştiut lucrul acesta din momentul în care l-a comparat cu Harlan.

— Sunt sigură că ar fi flatat dacă ar şti că ţi-a trezit interesul.

— Crezi? suspină Jill dramatic. Ar fi bine, pentru că a fi în preajma lui Harlan are un efect devastator asupra eului femeilor.

— Ce vrei să spui? întrebă Lisa, nu prea sigură că vrea într-adevăr să afle. Credeam că tu şi Harlan vă înţelegeţi bine.

— A, da, e o plăcere să lucrezi pentru el. Ştie ce vrea, nu-ţi cere lucruri imposibile, e deştept şi fermecător, atât de fermecător că-ţi vine... ştii tu. Dar dacă aş aştepta să recunoască faptul că sunt

femeie, aş îmbătrâni. Harlan e bărbatul unei singure femei.

— Al lui Maggie?

Jill aprobă cu un mormăit descurajat.

— Şi cine s-ar putea compara cu ea? Vreau să zic că el preferă, evident, o femeie cu o minte de calculator într-un trup nemaipomenit. Cât despre Maggie, s-ar arunca şi în foc pentru el.

Posomorându-se brusc, Lisa întrebă:

— I-ai cunoscut şi când erau căsătoriţi?

— Nu. Asta a fost înainte să apar eu. Din câte am auzit, după ce au divorţat sunt chiar mai fideli unul altuia decât înainte. Cred că afacerile îi leagă pe oameni şi în pat. Dar... Chuck? Are pe cineva care-l aşteaptă acolo, acasă, în Michigan?

Lisa o lăsă pe Jill să scoată de la ea toate informaţiile pe care le avea despre Chuck pe durata unui prânz scurt la Café Lido. Apoi Jill se întoarse la întâlnirile ei, iar Lisa în faţa aparatului lui Teddy. Acesta o poză în diferite locuri de pe vas, până ce n-a mai rămas aproape nimic neexplorat. Ea fu cât pe ce să facă un comentariu cu subînţeles despre faptul că le scăpase sala cazanelor şi zona rezervată echipajului, dar se *temu* că ar fi în stare să o care şi acolo.

Înainte de cină s-au oprit la Galeria Paparazzi să scotocească printre fotografiile suvenir. După toate aparenţele, fotograful vasului fusese gata să facă o poză 3x7 fiecărui pasager care se aflase la un metru de căpitan şi era gata să vândă dovada cu şase dolari bucata sau cu zece dolari două bucăţi. Lisa descoperi o fotografie de-a ei, nu prea

reuşită, cu gura deschisă şi cu ochii închişi şi râse când Teddy o ameninţă că o s-o cumpere pentru a o lansa în campania publicitară. Veselia îi dispăru însă când dădu peste o serie de fotografii care îl înfăţişau pe Harlan cu încântătoarea Maggie la coctail. Se pare că fotograful fusese fascinat de spatele gol al lui Maggie şi exploatase din toate unghiurile posibile imaginea mâinii late a lui Harlan aşezată pe spatele ei graţios curbat. Supărată şi iritată de această supărare a ei, îşi mută privirea la alte poze. Descoperi şi vreo duzină de fotografii în care apărea Chuck Webb, cu tot atâtea femei. Trecu rapid peste ele, fără să arate cea mai mică undă de interes pentru colegul ei de serviciu.

Teddy Streeter zâmbi. Devenise foarte curios.

De la masa echipei lipseau două persoane. Harlan şi Maggie luau masa cu căpitanul. Steve le povesti că cei doi sondau posibilitatea de a integra programul *Numai Tu* în meniurile, prelegerile şi exerciţiile care se desfăşurau pe această rută de croazieră. Lisa privi pe furiş grupul adunat în jurul mesei de pe estradă, lateral faţă de scaunul ei. Chuck observă că îl privea pe Harlan. Acesta arborase obişnuita lui ţinută de ceremonie, haină de seară şi jeanşi, iar Maggie era ca de obicei de o eleganţă sofisticată – jachetă şi fustă de satin negru şi o bluză fără mâneci de un roz aprins. Era exact ceea ce era, profesionista elegantă, la braţul bărbatului ei. Pierdută în trista ei contemplaţie, Lisa nu avusese timp să studieze meniul înainte de venirea chelnerului, care aştepta comanda cu

creionul în mână. Ea îşi ridică, vinovată parcă, privirea spre el, dar Chuck interveni la timp:

— Comand eu pentru tine, Lisa.

Zâmbi şi-i spuse chelnerului:

— La fel ca pentru mine.

Lisa îi zâmbi recunoscătoare şi-şi jură să nu se mai uite în cealaltă parte a camerei. Dar nu-şi putu ţine promisiunea mai mult de douăzeci de secunde. Bău cu paiul din Mao Taiul pe care-l comandase însoţitorul ei.

— Ai ce învăţa aici, Lisa.

— Ce?

Privi înspre bărbatul chipeş de lângă ea. El făcu un semn cu capul către masa căpitanului.

— Maggie Jameson. Iată o femeie care a obţinut tot ce şi-a dorit.

Lisa mai luă o înghiţitură din băutură. Ochii i se îngustară cu un oarecare resentiment:

— Da, are într-adevăr totul.

Şi pe deasupra avea şi ceea ce-şi dorea ea însăşi.

— Sigur, n-ar fi fost aşa dacă nu s-ar fi culcat cu patronul, adăugă Chuck.

Lisa îl străpunse cu privirea şi era limpede că nu-l crede.

— Maggie e o femeie prea deşteaptă. Mă îndoiesc că a ajuns aici trecând prin patului bossului.

— Da’ ştiu că eşti naivă! îi replică Chuck râzând.

Lisa muşcase din momeală.

— Afacerile sunt treaba bărbaţilor, Lisa. Hai, nu

te supăra. Ştii şi tu că e adevărat. Dacă o femeie vrea să-şi croiască propriul ei drum trebuie să facă anumite… compromisuri.

— Ca, de exemplu?

— Păi, în orice caz, trebuie să fie prietenoasă. Şi trebuie ca atunci când vorbeşte despre afaceri să sugereze şi plăcerile.

— Oh, te rog, nu!

— Nu crezi că am dreptate? Ia uită-te mai bine la Maggie. Uită-te cum se îmbracă. Doar nu-ţi închipui că nu ştie că niciun bărbat nu-i scapă din ochi decolteul. Sigur că ştie. Şi foloseşte ocazia ca pe un element de marketing, aşa cum bărbaţii îşi folosesc curriculum-ul. Sigur, e deşteaptă, suficient de deşteaptă ca să-şi folosească atuurile în modul cel mai avantajos.

Lisa se mânie în timp ce se gândea la ceea ce auzise. O studie pe Maggie Jameson, îi remarcă siguranţa, încrederea, dar nu i se păru că ar avea o atitudine provocatoare, aşa cum zicea Chuck. Apoi îi răsună în minte vocea ameţită de băutură a femeii. *Hai la culcare*. Poate că se înşelase în privinţa lui Maggie. De fapt, avea impresia că se înşelase şi în legătură cu toate celelalte.

Văzând-o nesigură, Chuck insistă:

— Bărbaţilor nu le place tipul de femei agresive. Dacă vrei să-ţi fie bine, ar trebui să înţelegi lucrul ăsta de la început. Ei vor şi ceva în plus. Bărbaţii avansează dând de băut, admirând un rever nereuşit, râzând la glume proaste. Femeile avansează lăsând să se vadă puţin mai mult de sub o fustă sau dând de înţeles că ar fi

disponibile.

— Deci, dacă vreau să reuşesc în sfera vânzărilor, trebuie să dau de înţeles că fac parte din contract, asta vrei să spui?

El făcu un gest defensiv cu mâinile:

— Nu sări la mine. Astea sunt regulile jocului. Nu eu le-am stabilit.

— Eu nu joc astfel de jocuri, răspunse ea tăios.

— Zău? zise el batjocoritor. Cum crezi că ai căpătat dosarele lui McGuire? Nu fiindcă i-ai sucit minţile bietului om, care mai e şi văduv pe deasupra, arătându-i numai puţin din coapsele tale? Dacă îţi închipui că a fost impresionat doar de perspicacitatea ta în afaceri, cum îţi explici că te-a promovat acum, când eşti o lebădă sexy şi nu atunci când erai răţuşca cea urâtă?

Lisa îl privi înmărmurită.

— Ei, haide, Lisa, trezeşte-te şi priveşte în faţă adevărul. Sunt primul care îţi recomand să profiţi de tot ce ai. Se pare că te reţine ceva. Nu te lăsa! Nu permite nimănui să-ţi spună că ţi-ai vândut farmecele în schimbul conturilor. Afacerile sunt afaceri. Vrei să spui că n-am dreptate?

Ea nu-i răspunse. Se uita cum Maggie Jameson se apleca înainte, suficient ca să-şi arate decolteul. Suficient cât să-i ispitească deopotrivă pe căpitan şi pe Harlan.

Sosiră felurile comandate. Lisa mâncă până la ultima bucăţică fără nicio ezitare, fără să stea pe gânduri: avocado umplut, supă cremă deasă, homar în unt cu orez şi pesmet. Şi nu lăsă în bolul de cristal nicio picătură din îngheţata de struguri

cu rom. Mâncărurile bune o umplură de o fericire interioară, aşa cum i se întâmplase întotdeauna. Dar era o satisfacţie deşartă. La fel de deşartă ca şi succesul ei.

După masă, ea, Chuck, Jill şi Stevie s-au dus să vizioneze spectacolul comic din holul principal. Zâmbea şi chiar râdea la unele replici, dar oricât de savuros era umorul, nu putea râde din inimă. Când Stevie s-a ridicat să caute un chelner, iar Chuck şi Jill deveneau tot mai complici, Lisa folosi prilejul şi se strecură neobservată de la masa lor. Pe drum era perfect conştientă de felul în care o priveau bărbaţii. În urmă cu un an, niciunul dintre ei nu i-ar fi acordat nici cea mai mică atenţie, deşi în străfundul sufletului ei fusese aceeaşi. Ei reacţionau la cum arăta, nu la cum era. Se simţea jignită de acele priviri cu subînţeles, tot aşa cum se simţea jignită de faptul că promovarea ei se datora mai mult noii ei înfăţişări decât talentului ei profesional.

Harlan o descoperi ascunsă într-un şezlong retras. Tocmai când se înfrupta din a doua porţie de fursecuri de la bar, el se aşează lângă ea şi îi luă din mână coşul.

— Îmi pare rău, dar am fost toată ziua ocupat, îi explică el cu vocea aceea tărăgănată, irezistibilă. Ea se lupta din greu să-i reziste.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Nu suntem în vacanţă şi nici nu ai obligaţia să mă distrezi.

De ce tonul ei era aşa de supărat, de parcă ar fi vrut să se repeadă să-l muşte?

— Oricum, îmi pare rău. Aş fi preferat să-mi

petrec timpul cu tine.

Cred şi eu, părea să spună privirea ei neîncrezătoare şi mustrătoare.

Întoarse capul către mâna în care avea un pahar cu băutură, dându-i astfel prilejul să-i admire profilul. Nici nu-şi închipuia, cât de sincer fusese Harlan. Se luptase din greu cu el însuşi ca să-i stea mintea la întâlnirile pe care le avusese. Imaginea ei în lumina lunii îi apărea neîncetat în minte. Gustul buzelor ei, pe care îl mai simţea şi acum, îl împiedicase să se concentreze. Ştia exact cum îşi petrecuse ziua. Avea şi fotografiile ca dovadă. Dar a o urmări cum îşi petrecuse ziua cu ajutorul probelor lui Teddy nu era acelaşi lucru cu a fi fost cu ea. Şi era gelos pe timpul acela şi îngrozit de cât de puţin timp le mai rămăsese. Voia mai mult ca orice să ajungă să o cunoască pe Lisa. Voia să afle ce se petrece în inima şi în mintea ei. Şi, mai presus de toate, voia să facă dragoste cu ea.

— Ce-ar fi să recuperăm timpul pierdut? propuse el ferm, cu un zâmbet. Vino la mine în apartament unde, în plus, poţi să-ţi scoţi şi pantofii.

Ea îi întoarse o privire care ar fi îngheţat până şi Marea Caraibilor.

— Domnule Jameson, nu mă interesează niciun fel de discuţie cu dumneavoastră. Şi nu intenţionez să vă permit să amestecaţi plăcerile cu afacerile noastre.

Lui îi îngheţă zâmbetul pe faţă. Vorbi apoi cu glas scăzut, neutru, extrem de politicos:

— Nici nu aveam intenţia asta. Mă gândeam doar că ne-am fi putut relaxa puţin, în timp ce

treceam în revistă câteva aspecte legate de campania pentru *Numai Tu*. Dar putem aştepta până mâine, când vom fi într-o dispoziţie mai bună.

Luă coşuleţul cu fursecuri de la bar şi i-l răsturnă în poală. Apoi traversă holul şi dispăru din câmpul ei vizual.

CAPITOLUL OPT

Harlan îşi potrivi poziţia corpului, îşi relaxă încheieturile, se roti puternic şi lovi mingea mică şi albă, urmărind-o cu privirea până n-o mai văzu. După ce parcurse vreo două sute de metri, se auzi plescăitul ei în apă.

— Nu ţi-e teamă că te vede cineva din vreo asociaţie pentru protecţia animalelor şi o să te acuze că loveşti delfinii lipsiţi de apărare?

Harlan nu-şi ridică ochii. Trimise o nouă minge să navigheze departe în întuneric.

— Ce vrei, Maggie, de la mine? Nu te ştiam pasionată de golf. Mai făcu o aruncare, tot proastă, şi apoi o privi pe fosta lui soţie de parcă ar fi fost vina ei: Ei?!

— Mai bine spune-mi tu mie ce s-a întâmplat, zise ea ducându-se către el şi luându-i crosa de fier din mână. Ce se petrece cu tine? Toată ziua parcă ai fost pe altă lume.

— N-am nimic, răspunse în timp ce se apleca să ridice un lemn. Aruncă o minge în aer şi apoi o lovi cu lemnul, ca la baseball. Mingea zbură peste balustradă şi plonjă jos, în apa întunecată.

— N-am nimic, mormăi prost dispus.

Atunci ea înţelese că într-adevăr ceva nu era în ordine.

Maggie îl cunoştea mai bine ca oricine. Poate mai bine chiar decât mama lui, căci lucraseră atâta timp împreună. Îl văzuse în toate ipostazele şi învăţase să-i cunoască toate nuanţele comportamentului. Îl văzuse dezlănţuit după o afacere ratată, îl văzuse strivindu-i fără milă pe cei care îi înşelaseră încrederea şi îl văzuse senin când lucrurile ieşeau aşa cum dorea el. De când avusese necazuri, se zbătuse să elimine ostilitatea şi supărările care îi provocaseră hipertensiunea. Nu din cauza programului de publicitate *Numai Tu* părea el să poarte în piept o bombă cu efect întârziat, ci mai degrabă din cauza frustrării. Învăţase să preia controlul, să se concentreze. Dar simptomele pe care le observa acum la el erau noi. Până acum nu-l văzuse niciodată îndrăgostit de altă femeie.

El înjură. Mai înjură o dată, mai tare.

— Credeam că jocul ăsta blestemat e făcut să calmeze nervii! zise aruncând bâta cu toată forţa acumulată din pricina acelei frustrări şi se uită după ea cum dispare în întuneric.

— Doamne, rosti Maggie tărăgănat, câtă furie! N-am ştiut până acum că golful e un sport care te face agresiv.

— Dă-mi o ţigară!

— Nu. Eu o să fumez cu disperare, dar pe tine n-am să te las.

— Să-mi aduci aminte să trec pe lista cheltuielilor şi bâta aia.

Răscoli apoi în sacul de sport şi scoase crosa de fier în formă de şapte. Aruncă apoi o mulţime de mingi de golf pe covorul Astroturf şi începu să le lovească metodic de-a lungul traseului, ca şi când lucrul cel mai normal cu putinţă era ca un om în ţinută de seară să joace golf pe întuneric.

— Nu merită, Harlan, să te necăjeşti pentru ea.

El se întrerupse la jumătatea unei rotiri:

— E treaba mea, nu?

— Te-a ameţit de tot. Nu te-am văzut niciodată în halul ăsta. De obicei, când vezi ceva ce-ţi doreşti, întinzi mâna, înşfaci şi gata.

— Am încercat şi aşa.

— Şi?

— Şi n-a mers.

Maggie îşi reţinu un zâmbet de compătimire. Îi plăcea să-l vadă activ. Forţa pe care o degaja o stimula şi pe ea. Lisa Reynolds era o proastă, gândea Maggie – şi i-o spuse şi lui. Harlan se posomorî.

— Nu, nu este aşa. Eu am bruscat-o, asta e tot. E numai vina mea. Am impresia că în prezenţa ei nu sunt în stare să fac nimic ca lumea. Ce nu-i în regulă cu mine, Maggie?

— Cu tine? zise ea pe un ton care dădea de înţeles că e o idee absurdă.

— Nu sunt prea urât. Am munţi de bani. Sunt genul de bărbat pe care orice fată şi-ar dori să-l prezinte lui mămica şi lui tăticu'. Sunt sincer. Mă port frumos. Fac acte de caritate din proprie iniţiativă. Le cedez locul persoanelor în vârstă. Dau bacşişuri grase. Ce nu-i place la mine?

— Harley, dacă vrei să vinzi ceva trebuie să ieşi în calea clientului. Locul unde ţi-ai aşezat tu taraba nu e deloc bun.

— Ce vrei să spui? M-am purtat eu urât cu cineva?

— Nu, dar eu te-am văzut călcând în picioare tot ce-ţi stă în cale.

— Vrei să spui că sunt un nemernic?

— Vreau să spun că eşti un nemernic foarte hotărât. Şi o spun cu tot respectul. Nu eşti un tip drăguţ şi bun la suflet. Eşti omul cel mai imposibil pe care-l cunosc. Dacă o vei obliga pe Lisa să trăiască în ritmul tău, o să dea greş. Nu va putea ţine pasul cu tine. Ai s-o termini şi pe ea şi o să te plictiseşti şi tu după o lună. Crede-mă, Harlan. Am fost vreodată necinstită cu tine?

El o privi sumbru, cu ură pentru că-i spunea aceste lucruri, despre care ştia însă că sunt purul adevăr.

— Aş putea să mă schimb, răspunse el slab. M-am schimbat deja destul.

— Sigur, te-ai schimbat. Te-ai făcut mai dur, mai preocupat de interesele tale. Nu mai ai nevoie de nimeni. Nu mai depinzi de nimic pe lumea asta. Şi nu prea văd cum ai putea să laşi pe cineva să se apropie de tine.

— Dar sunt o mulţime de oameni în preajma mea, se împotrivi el. Oameni la care ţin. Unul dintre ei eşti tu, Maggie, o ştii prea bine.

— Ştiu exact ce însemn pentru tine, Harlan. Lucrez pentru tine ca toţi ceilalţi. Niciunul dintre noi nu s-a putut apropia de tine cu adevărat. N-ai fi

în stare să simţi o emoţie adevărată nici dacă te-ai lovi în cap cu fierul ăla în formă de opt pe care-l ţii în mână.

— În formă de şapte, o corectă el absent.

— Mă rog, n-are nicio importanţă.

— Greşeşti, Maggie. Zău, greşeşti.

Privi pe lângă ea, departe în întuneric.

— Crezi că greşesc, Harley? Nu ţi-ai permis niciodată luxul de a simţi ceva pentru cineva.

— Şi atunci, între noi doi ce-a fost?

— Afaceri şi… mult sex. De iubit, nu m-ai iubit niciodată. Nici n-ai fi putut. Dragostea este un sentiment neproductiv. Tu îi poţi învăţa pe oameni cum să-şi folosească mintea, dar n-ai cea mai vagă idee despre cum le funcţionează inimile.

— Poate că ea m-ar putea învăţa lucrul ăsta…

Maggie trecu în spatele lui, ezitând. Apoi îşi aşează mâna cu palma întinsă pe spatele lui încordat, simţind toată tensiunea acumulată în el. Se lupta cu ea însăşi să nu-l îmbrăţişeze, să nu-i dea de înţeles că încă îl mai iubeşte tot atât de mult ca înainte. Mă rog, atât cât era ea capabilă.

— Harley, nu vreau să văd că suferi. Ea te va dezamăgi.

— Nu cred, Maggie. E rezistentă. Mai rezistentă decât crezi. Ar putea fi ceea ce-mi trebuie. Nu crezi?

În vocea lui detectă o umbră de disperare care o făcu să simtă pentru el o tandreţe de care nu s-ar fi crezut în stare. Ţinând ochii strâns închişi, îşi aplecă obrazul pe spatele lui lat. Apoi exprimă adevărul pe care el trebuia să-l audă:

— Oare eşti potrivit pentru ea, Harlan?

Tensiunea lui spori. Nu-i răspunse.

— Te-ai întrebat de ce ea? De ce acum? Eşti sigur că nu confunzi sexul cu nevoia de cineva?

— Nu. Nu sunt sigur.

— De când n-a mai fost o femeie în viaţa ta?

— Nu cred că te priveşte.

— De când te-ai despărţit de mine, nu-i aşa?

Din nou, nu-i răspunse, dar asta îi întărea bănuielile. Îl încercui cu braţele şi-i mângâie blând pieptul. Când mâinile ei alunecară mai jos de mijloc, el o prinse de încheietură.

— Dacă ai nevoie doar de o femeie, mă ofer cu plăcere, sună direct invitaţia ei.

— Câtă generozitate!

— Nu e un sacrificiu prea mare, crede-mă.

Îl auzi cum râde şi simţi un fior ciudat de descurajare.

— N-am nevoie de psihoterapist sexual, Maggie. Îţi mulţumesc că te-ai oferit.

Faptul că o respinsese, chiar dacă într-o manieră blândă, o făcu să-i răspundă caustic:

— Harley, eşti sigur că interesul tău pentru Lisa nu e din cauză că o consideri creaţia ta?

— Nu face pe psihologul amator cu mine, te rog. De ce vrei s-o faci să pară mireasa lui Frankenstein?

— Şi, ce, nu-i aşa? Nu faptul că programul tău a modelat-o şi a făcut din ea ceea ce este te-a făcut în bună măsură să te simţi atras de ea? Oare nu e la mijloc mai mult un interes profesional decât unul sentimental?

— Nu.

Se desprinse de ea îndreptându-se ţeapăn către balustradă, refuzând pe moment să se gândească la lucrurile astea. Era totuşi prea deştept ca să n-o facă.

— Mai gândeşte-te, Harlan. Şi ai grijă!

— Poate am luat-o prea repede, cugetă el cu voce tare. Poate că ceea ce îi trebuie ei e doar un sprijin. Poate că dacă i-aş fi mai degrabă prieten…

În spatele lui, Maggie îşi înălţă ochii spre cer. *Prieten*? *Asta-i bună*, *Harlan*! *Nicio femeie în toate minţile nu şi-ar dori doar o simplă prietenie cu un bărbat ca tine*! Se apropie iar de el şi îşi apăsă palma pe spatele lui:

— Nu uita că prietenul tău sunt eu.

El o privi fix şi zâmbi înainte de a o trage către el şi de a o strânge în braţe. Ea aproape că se pierdu în înlănţuirea braţelor lui, dar pentru că era o femeie experimentată se rupse de el, punându-şi ordine în trăsăturile feţei şi arborând un zâmbet impenetrabil.

— Te-am iubit, Maggie. Şi probabil te voi iubi mereu.

Zâmbetul ei deveni strâmbătură.

— Dacă ar fi adevărat, nu te-aş fi părăsit niciodată. Noapte bună, Harley!

El privi peste apele întunecate, auzindu-i tocurile cum se îndepărtează. Să fi avut dreptate Maggie în privinţa motivelor pentru care o dorea pe Lisa? Putea să nege acest lucru cu voce tare, dar în sinea lui admise că era o doză de mândrie posesivă şi de protecţie în ceea ce simţea pentru

modelul lui. Ceva mai pur decât deşarta vanitate sau simpla dorinţă sexuală. Cu siguranţă. Altfel nu ar fi fost cu nimic mai bun decât îngâmfatul de Chuck Webb. Harlan era prea mândru ca să se coboare până într-atât.

Aruncă o privire mânioasă în noapte şi întrebă consternat vânturile şi valurile cele mute: „De ce nu mă vrea Lisa?”

Când se trezi, Lisa avea în faţa ochilor priveliştea bărcilor cu pânze.

Din pat, prin peretele de sticlă, portul St. Thomas’s Charlotte Amalie părea o carte poştală ilustrată. Pe apa liniştită şi incredibil de albastră a golfului, mai multe duzini de bărci mici şi iahturi pluteau ancorate pe fundalul dealurilor înverzite, bogate, care păreau că răsar chiar din linia malului. Nerăbdătoare să pună piciorul pe uscat, sări din pat şi se grăbi spre duşul micuţ. În timp ce-şi ştergea părul cu prosopul zări vârâte pe sub uşă ediţia de dimineaţă a ziarului de bord şi buletinul meteo. Soare şi 90° Fahrenheit. Un ecou vag îi amintea de lapoviţa şi ninsorile de martie din Michigan. Despături exemplarul ei din „Ocean Press” şi trecu în revistă ştirile referitoare la *Paradise* şi împrejurimi. Washington, Rio de Janeiro, Beirut sau Barbados păreau simple amintiri dintr-o altă viaţă. Şi nu plecase decât de trei zile.

Îmbrăcată într-un şort la care asortase o bluză albă transparentă, cu pantofi uşori şi înarmată cu aparatul de fotografiat şi după ce luă micul dejun, Lisei nu-i mai rămăsese decât să coboare în micul

port în care acostaseră. Însă mai trebuia să facă un lucru. Îşi luă inima-n dinţi, repede, ca să nu o lase curajul.

Apartamentul lui Harlan era cu două punţi mai sus, chiar deasupra camerei pe care o ocupa ea. Stătu în hol câteva clipe care i se părură o veşnicie, dar în cele din urmă bătu la uşă. De cum se deschise uşa, el începu:

— Ai luat programul… ooh…

Stăteau faţă-n faţă privindu-se, apoi Harlan se dădu un pas înapoi. Purta blue jeanşi decoloraţi, un tricou negru şi mirosea ca şi cum atunci ar fi terminat să se bărbierească – ispititor şi exotic. O privi precaut – şi pe bună dreptate, îşi spuse ea.

— ’neaţa, mormăi el. Sper că nu m-ai luat în serios când am spus că vorbim la micul dejun, pentru că în câteva minute am o întâlnire.

— Nu te reţin. Voiam doar să-mi cer scuze pentru aseară. M-am pripit să trag concluzii şi-mi pare rău.

Ochii lui se dilatară.

— Deci, aşa? rosti devenind tot mai puţin reticent. Atunci, hai, vino înăuntru să bei o cafea. Probabil ai nevoie de un întăritor după spovedania asta spăsită.

El trecu în cealaltă încăpere, ca să o lase pe Lisa singură pentru a-şi reveni mai uşor. Când el dispăru în dormitor, Lisa prinse într-adevăr curaj şi începu să privească atentă în jur. Apartamentul era uluitor. Semăna mai degrabă cu un penthouse luxos, ca cele de pe zgârie-norii marilor oraşe, dar cu vedere la ocean. Jaluzele imense acopereau

ferestrele mari, draperii bej, din tavan până la podea, mascau trecerea către o terasă cu masă, scaune şi o superbă panoramă. Camera era în tonuri plăcute de crem, cu mobilă suplă din lemn de tec, ornată cu travertin şi piele maro închis. Deasupra mesei de televizor se găsea un aranjament exotic „Pasărea Paradisului”. Era un colţ luminat de sus, dintr-o nişă ascunsă cu artă. Scaunele sugerau intimitatea, aşezate de o parte şi de alta a unei mese joase cu blat de marmură. În faţa măsuţei era o canapea care parcă te invita să te aşezi. În tot acest decor, Harlan, cu veşnicele lui haine obişnuite şi maniere neprotocolare, făcea o figură curioasă.

El stătea în picioare, ţinând în mâini un teanc de pliante de care uitase deja şi o privea cum se învârteşte prin camera lui. Ea nu-l văzu, aşa că putea să o soarbă din priviri. La urma urmelor, după cele petrecute în noaptea trecută poate că era îndreptăţită să tragă unele concluzii nu tocmai favorabile. Dacă ar fi să judece după spasmele pe care le simţea undeva înăuntrul lui doar la simpla ei vedere, nu mai era atât de sigur că voia să-şi ţină promisiunea de a se purta ca un gentleman cu ea, ca acolo pe punte, sub clar de lună, în plin ocean. Celibatul pe care şi-l impusese fără efort de aproape patru ani devenise o tortură ori de câte ori apărea Lisa. Dorinţa se agita în el ca lava fierbinte sub muntele neclintit. Era numai o chestiune de timp ca încordarea să atingă punctul culminant. Se simţea tensionat ca falia San Andreas.

Lisa se întoarse zâmbind spre el:

— E grozav! Apartamentul meu ar putea să încapă aici în întregime.

Îşi ascunse tot dorul care-l măcina în spatele unei expresii prietenoase:

— Mă face să mă simt cineva. Cafeaua e pe masă, serveşte-te.

— Să-ţi torn şi ţie?

— Nu, mulţumesc.

Şi aşa nu avea astâmpăr. Când s-a întors cu spatele la el, foamea din privirea lui pârjolea ca o uşă de cuptor uitată deschisă. Tocmai atunci însă se găsi şi Maggie să apară neanunţată.

— Harley, ia uită-te… oh…

Îşi mută privirea de la fostul ei soţ, care încerca să-şi înăbuşe în grabă pasiunea din priviri, la Lisa, care roşise vinovată.

— Scuză-mă, n-am vrut să dau buzna şi să deranjez.

— Nu deranjezi. Harlan îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet fioros. Lisa a trecut pe aici ca să reluăm… nişte lucruri pe care le-am discutat aseară. Ce-ai adus acolo?

Maggie îi întinse nişte foi în timp ce o studia pe îmbujorata domnişoară Reynolds.

— Bună dimineaţa, Lisa. Toarnă-mi şi mie o ceaşcă de cafea, dacă nu te superi. Am nevoie de cel puţin o duzină ca să mă ţin în formă până la prânz.

— Poţi s-o bei pe asta, acum trebuie să plec.

— Nu trebuie să fugi, susură sofisticata blondă, sunt sigură că Harlan nu te ţine în lesă. Sau te ţine?

Îl străfulgeră cu privirea pe Harlan şi văzu cum acestuia îi tremură bărbia.

— Ce cuprinde azi agenda de lucru a Lisei?

— Teddy o să meargă cu ea pe insulă, apoi Moe o să facă un desfăşurător cu programul de fotografii publicitare.

— Ai grijă, Lisa, să nu te arzi prea tare, o sfătui Maggie.

Dar Lisa îl privea pe Harlan:

— Tu nu cobori pe ţărm?

Dezamăgirea din glasul ei făcu să-i sară inima:

— Nu, nu pot. Aştept nişte telefoane în dimineaţa asta. Şi mai trebuie să pregătesc nişte însemnări pentru dineu. Un fel de apel către naţiune, adăugă în timp ce zâmbetul devenea tot mai slab. Sunt sigur că Chuck va fi fericit să te însoţească.

Lisa plecă ochii:

— Cred că are în program să doarmă buştean.

Văzuse oare cât de tare se bucura la auzul acestor vorbe? Îşi contractă muşchii feţei ca să nu zâmbească:

— Păcat.

Era dezamăgită? Nu-şi dădea seama. Vocea i se înmuie:

— Vreau să zic, păcat că nu pot merge cu tine.

Ea ridică din umeri:

— Poate pe celelalte insule…

Liniştea care se lăsă ascundea un clocot de dorinţă care trecea de la unul la celălalt. Maggie observă încordarea lor şi, arborând un zâmbet istovit, spuse sec:

— Distracţie plăcută!

Lisa clipi parcă trezindu-se din starea de hipnoză pe care i-o provocase privirea lui. Se uită la Maggie şi îngăimă aproape fugind din cameră:

— Mulţumesc. Ne vedem la cină.

Sub privirea compătimitoare a lui Maggie, Harlan se prăbuşi pe canapea.

— Să nu îndrăzneşti să spui ceva, mârâi.

— Dar nici nu aveam de gând, Harley. Micile amănunte ale idilei tale nu mă privesc deloc.

În materie de cumpărături, Charlotte Amalie era un amalgam internaţional. Lisa colinda magazinele spoite în culori pastelate care se înşiruiau de-a lungul străzilor întortocheate, uitându-se după chilipiruri, în timp ce Teddy făcea fotografii peste fotografii. Magazinele se întreceau în a etala felurite comori: porţelanuri chinezeşti, argint danez, obiecte din piele de Cordoba, lâneturi din Anglia, parfumuri franţuzeşti, cristaluri scandinave, bijuterii de tot soiul, aparatură electronică, aparate de fotografiat şi băuturi, desuuri italieneşti, de parcă acest locşor continua să fie ascunzătoarea piraţilor din Caraibe. Nu mai văzuse aşa ceva decât la Chicago, în aglomeraţia de pe Michigan Avenue. Tot atât de interesanţi ca şi mărfurile erau turiştii, de toate naţiile, şi amestecul de limbi în care se purtau dialogurile. Nimeni nu le acorda nicio atenţie, ei sau lui Teddy. Toată lumea făcea fotografii.

Pe măsură ce temperatura urca, urcau şi ei. Străbătură drumul din port până sus, la castelul

infamului Barbă Albastră. Din castel rămăsese un singur turn. Restul fusese transformat în hotel de lux. În curtea umbroasă, Teddy o puse pe Lisa să pozeze cu nimfele din jurul fântânii şi sub tufele strălucitoare de flori căţărătoare. Apoi şi-au reluat turul oraşului, s-au suit pe dealul Mafolie, într-un punct de unde piraţii aveau vedere asupra Golfului Magens. Acolo au zăbovit suficient ca Lisa să se poată urca pe banca uriaşă de pe care sir Francis Drake supraveghease apele din jur. Desigur, în vremea lui golful nu era brodat cu căsuţe de vacanţă şi vapoare de croazieră, dar spiritul aventurilor lui încă îi mai înfierbânta imaginaţia.

Ar fi putut fi foarte frumos. Ar fi fost frumos dacă Lisa ar fi fost la fel ca ceilalţi turişti care se delectau în vacanţa vieţii lor. Aerul era cald şi înmiresmat de parfumul florilor, amestecat cu gustul sărat al mării. Peisajul îţi tăia răsuflarea şi era îmbibat de poveştile trecutului. Şi ale prezentului. În grupul lor, majoritatea erau cupluri, dar Lisei îi atrase atenţia în mod deosebit o pereche de proaspăt căsătoriţi. Încerca să nu bage de seamă măruntele lor gesturi afectuoase – mâinile împreunate, privirile galeşe, zâmbetele pline de promisiuni – şi totuşi nu-şi lua ochii de la ei, fascinată. Îşi spunea că are tot ce şi-a dorit. O carieră de care era mândră, făcea o călătorie minunată, avea un corp nou şi frumos, dar atingerile drăgăstoase ale celor doi o făceau să-şi dea seama cât de goale erau toate realizările ei.

Nu aşa ar fi trebuit să fie.

Odată cu pierderea celor peste patruzeci de

kilograme totul trebuia să fie altfel. Se aşteptase ca noua ei înfăţişare să-i confere o enormă încredere în sine şi să o ajute să descopere iubirea, în loc de asta, se alesese cu confuzia şi singurătatea – şi nu înţelegea de ce. Îndoielile ei, în loc să dispară, se concentraseră în subconştient. Insinuările urâte ale lui Chuck despre succesul ei nu-i dădeau pace.

Halal model era şi pentru *Numai Tu*! Nu era un exemplu de succes, ci de eşec total. Cu un an în urmă era obeză şi nefericită, dar cel puţin nu se simţea străină până şi în propriii ei ochi. Nici nu trebuia să se întrebe dacă-şi clădea drumul prin calităţile ei profesionale sau fiindcă şeful găsea că are sex-appeal.

Poate că pe Chuck nu-l deranja dacă-şi folosea zâmbetele ca să ajungă unde dorea el, dar pe ea o deranja. O deranja mult, pentru că ştia că are de oferit şi altceva decât o sumă de forme mlădioase. Dar acele atribute, deşi perfect reale, nu însemnau nimic. Promovarea la care ţinuse atâta i-o dovedea. Nu fiindcă va face vânzări bune, ajutată de cunoştinţele şi de experienţa ei i se acordase încredere. Fusese promovată la vânzări nu pentru inteligenţa, ataşamentul sau priceperea ei, ci pentru conturul coapselor, iar asta nu era drept!

Pozând şi dichisindu-se pentru Moe şi Teddy prezenta o imagine falsă, iar nu pe adevărata Lisa Reynolds. De aceea nimeni nu era interesat în mod deosebit. Jasom McGuire o privise ca pe o ispită atrăgătoare care ar putea stimula vânzările. Chuck prefera ambalajul conţinutului. Iar Harlan o vedea

ca pe ceva care îi îmbunătăţea produsul, ca pe o poveste de succes numai bună de ademenit acele milioane de oameni singuri şi nefericiţi, în căutarea unui miracol care să le schimbe viaţa.

Făcuse o mare greşeală crezând că avansase în carieră doar pentru că muncise din greu. Gândindu-se că ar putea avea o legătură cu un bărbat ca Chuck Webb. Crezând în visul răspândit de *Numai Tu*. Dorindu-şi ca Harlan Jameson să o prefere pe ea fostei lui soţii, Maggie cea sofisticată şi strălucitoare.

CAPITOLUL NOUĂ

— Lisa, eşti gata?

Putea să ignore bătăile în uşă, nu şi sunetul, vocii lui care o îndemna să iasă din apatie. Crăpă uşor uşa, doar atât cât să apuce să zărească zâmbetul cuceritor al lui Harlan.

— Hai, la treabă, fetiţo. Mă aşteaptă nişte oameni care vor să afle că şi la anul îşi vor lua banii. Apoi observă că ea era încă înfăşurată în halatul de baie, cel pe care i-l împrumutase cu ocazia fotografiilor luate la bazin. Deveni deodată îngrijorat: Te simţi bine? Moe mi-a spus c-ai amânat întâlnirea pe care trebuia s-o aveţi după-amiază. Te-a obosit plimbarea la ţărm?

Ea zâmbi cu eroism:

— Mă simt bine, dar duceţi-vă fără mine, okay?

— Nu, nu e okay. Şi nici cu tine lucrurile nu par în regulă.

Propti mâna în uşă, nu atât pentru că voia să

intre, cât pentru a o împiedica să închidă.

— Hai, Lisa, ia spune, ce s-a întâmplat?

— Nu acum, Harlan, zise ea cu un glas din care nu ştia ce să înţeleagă. Du-te, te aşteaptă oamenii ăia.

— Lasă-i să aştepte. Nu le-ar strica să înveţe să fie mai răbdători. Şi apoi, şi tu eşti unul dintre ei.

Deşi era drăguţ din partea lui că o spusese, nu era lucrul cel mai potrivit care ar fi trebuit spus atunci. Emoţia o gâtui. Nu avea de ales: sau îi întorcea spatele, sau îl îneca într-un ocean de lacrimi.

— Nu, nu sunt unul dintre oamenii tăi.

— Atunci eşti cineva la care ţin, se corectă el. Şi n-am de gând să plec, aşa că mai bine m-ai lăsa înăuntru. Gândeşte-te că o să-i ai pe conştiinţă pe bieţii oameni, care mor de foame.

Pentru că ea nu se grăbea să-l invite, se strădui să se strecoare repede înăuntru şi închise uşa. Se uită prin cameră în timp ce Lisa, lipită de perete, privea sumbru întinderile de apă. Adună de pe jos rochia de seară, înfăşurată încă în folia de plastic, şi tampoanele mânjite de rimel. Părea să fi plâns preţ de o jumătate de cutie de tampoane. Dar nu văzu nici urmă de ciocolată, aşa că încă mai erau speranţe de salvare. Era clar că se pregătea pentru seară, deoarece faţa şi părul îi erau perfecte, dar ceva o împiedicase să termine cu îmbrăcatul. Şi voia să afle motivul.

— Cum a mers cu fotografiile în St. Thomas?

Veni lângă ea şi se lipi cu spatele de măsuţa de toaletă. În oglinda de pe peretele opus se reflectau

şi el şi spatele ei nemişcat.

— Nu ţi-a spus Teddy?

— Mi-a spus că totul a mers bine, dar acum te întreb şi pe tine.

— A fost bine.

— Bine, repetă el ca un ecou şi apoi. Îşi ţuguie buzele. De ce l-ai amânat pe Moe?

— Ţi-e teamă că-ţi dau graficul peste cap?

Nu dădu răspuns îndărătniciei din întrebare, ci doar nădufului care se ghicea în spatele ei:

— Nimic nu e bătut în cuie.

— Cu excepţia ambiţiei tale.

Tăcu, apoi zise aproape şoptit:

— Doar nu vrei să spui…

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— E adevărat. Dar cred că nu mă cunoşti destul de bine ca să spui asta. Aşa că, de fapt, ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva cu mine. Totul merge anapoda.

— Okay. Ce-ar fi să vorbeşti mai clar? întrebă cu glasul lui tărăgănat.

Lisa plecă de lângă ferestre cu paşi agitaţi. Îşi încrucişase braţele strâns pe piept, parcă se apăra ţinându-se în braţe.

— Am amânat şedinţa de foto cu Moe pentru că nu mă mai pot preface.

— Să te prefaci că ce?

O privea de aproape, încercând să ghicească din limbajul trupului tot ce ea refuza să-i spună. Câtă teamă şi frustrare! Şi câtă nefericire!

— Că ar trebui să fiu aici. Că sunt cea pe care

tu le-o prezinţi celorlalţi ca pe un exemplu.

— Vrei să spui că m-am înşelat?

Rostise cuvintele atât de trufaş încât aproape că o făcu să zâmbească. Aproape. Suferinţa ei era prea profundă ca să fie înlăturată cu o simplă glumă.

— Nu. Eu m-am înşelat venind aici şi făcând ceea ce fac.

Harlan se uită la ceas, uşor exasperat.

— Nu mai am timp, aşa că o să fiu scurt. N-am greşit alegându-te. Eşti exact ce-mi trebuie pentru această campanie. De fapt, eşti perfectă. Am să te lămuresc pe larg după cină.

Scoase rochia din plasticul în care era învelită. Pipăi materialul spumos de culoarea piersicii, i-o întinse şi îi spuse pe un ton hotărât, ca şi când ar fi fost vorba de o răpire:

— Îmbracă-te, ne aşteaptă lumea!

— Nu pot, se încăpăţână ea cu voce tremurătoare.

— De ce?

Lisa cântări din priviri veşmântul unduios, fără cordon, ca pe ceva cu adevărat dezgustător.

— Pentru că eu nu sunt eu. Nu mi se pare drept şi nici nu mă simt în largul meu.

Harlan dădu drumul ţesăturii fine, uitând şi de ceas şi de cei care-l aşteptau. Trecu în spatele Lisei, ferecată de propriile-i braţe, şi privi iritat în oglindă. Silueta ei fragilă era încadrată de forma lui masivă care căuta să înţeleagă ce anume studia ea atât de critic în oglindă.

— Ce nu-ţi convine, Lisa? Rochia sau femeia

care trebuie să o poarte?

Ea încercă să se desprindă, dar braţele lui o împresurară, silind-o să stea faţă-n faţă cu imaginea pe care o detesta.

— Spune-mi ce vezi, Lisa?

Nu voia să răspundă. Nici să se uite nu voia, dar nu avea putere să scape, iar el nu avea de gând să-i dea drumul până nu căpătă un răspuns. Deodată, simţi nevoia să se despovăreze de disperarea care-i creştea în suflet.

— Văd o minciună.

— Pe cine minţi? Pe mine? Pe ei? Sau pe tine?

Respiră adânc, cuprinsă de panică, iar braţele lui se strânseră în jurul ei, aducând-o foarte aproape de el şi făcând fuga imposibilă. Deodată, el devenise atât ameninţare, cât şi siguranţă.

— Tu m-ai minţit, Harlan.

— Eu? Cum? Când?

— Pe benzile tale. Mi-ai promis că totul se va schimba dacă fac ce-mi spui. Ei bine, te-am ascultat întocmai. Dar nimic nu s-a schimbat. Chiar nimic.

Capul îi căzu în adâncitura umărului lui, iar ochii i se închiseră, cuprinşi brusc de nelinişte.

— Lisa, nu te-am minţit. Tu n-ai ascultat cu atenţie ceea ce spuneam. Ai auzit doar o parte. Deschide ochii. Hai, deschide-i! O vezi pe femeia de acolo? Acum a devenit frumoasă, dar, draga mea, frumuseţea îşi avea rădăcinile în ea, cu mult timp în urmă.

Îi puse una dintre mâinile lui mari pe inimă. O povară minunată pe curbura pieptului ei.

— Şi să ştii că schimbarea trebuia să înceapă aici, înăuntrul tău. Ai urcat toate treptele ca să schimbi doar ceea ce vedeau ceilalţi la tine, dar nu ai făcut nimic să-ţi schimbi părerea despre tine.

Ea nu negă. Nu putea să o facă.

— Ştii ce văd eu? Spune, ştii?

Clătină uşor din cap, luptându-se să-şi stăpânească lacrimile.

— Eu văd o persoană puternică, sensibilă şi inteligentă şi aceeaşi persoană aş fi văzut-o şi acum un an.

Cât erau de amare aceste cuvinte, cât de aproape de felul ei de a gândi!

— Dar nu te-ai fi uitat şi a doua oară.

— Ba m-aş fi uitat. Pentru că m-aş fi văzut pe mine, aşa cum eram înainte. Îţi aminteşti cât detestam ceea ce vedeam atunci? Dumnezeule, totul părea atât de frumos privit din afară: eram tânăr, orgolios, bogat, plin de succes, aveam lumea la picioarele mele. Dar pe dinăuntru, nu eram decât băiatul simplu, stângaci care se tot întreba ce naiba caută el la New York. Eram speriat de ceea ce puteau vedea alţii în mine. Îmi era frică să nu devin omul acela, să nu încep să duc viaţa aceea. Nu înţelegeam exact natura succesului pe care-l obţinusem şi nici nu credeam că-l merit. Aşa că l-am sabotat în subconştient şi era cât pe ce să mă distrug de-a binelea. N-am să te las să faci şi tu acelaşi lucru, Lisa. N-am să te las.

Îşi lăsă mâna să alunece încet de-a lungul halatului ei din pluş, apoi din ce în ce mai jos în decolteu, până ce Lisa se calmă definitiv, doar că

inima îi bătea nebuneşte. Răsuflarea i se tăie când buzele lui îi atinseră tâmpla.

— Lisa, ai tot ce ţi-am promis, şopti el.

Căldura răsuflării lui şi vorbele convingătoare erau o ademenitoare mângâiere.

— Trebuie doar să te ţii cu dinţii de ceea ce ai şi, mai ales, să crezi în aceste lucruri.

— Nu e... nu e chiar aşa uşor, zise ea cu glas stins, între tăgadă şi dorinţă.

El ajunsese la cordonul halatului, pe care-l desfăcu pentru a-şi cuibări mâna între formele ei rotunde, pe pielea goală. Mâna lui mare, larg desfăcută, urmă linia dintre sâni şi îi cuprinse în palmă ca într-un cuib. Goliciunea ei îl înnebuni de-a binelea.

— Ştiu. Tocmai de asta vreau să fiu alături de tine şi să te ajut să treci peste momentele grele.

În ochii ei tot mai juca o umbră de îndoială, de aceea el continuă:

— Ai încredere în mine, Lisa. Trebuie să ai încredere în mine.

Ea protesta scuturând din cap, până când el se aplecă şi o sărută pe o sprânceană. Scoase un suspin care vorbea despre durerea ei înăbuşită.

— Ai încredere în mine, spuse din nou şi ea tremură în braţele lui. Dacă ai să vezi ce văd şi eu, o să-mi dai dreptate. Totul e în ordine acolo, spuse arătând cu capul înspre oglindă. De asta şi avem nevoie amândoi.

— Ce anume ne trebuie? rosti ea cu o urmă de speranţă pe care nu i-o mai auzise niciodată.

— Ţie îţi trebuie o mare doză de încredere.

— Iar ţie ce-ţi trebuie, Harlan?

Ochii lor se întâlniră în oglindă şi se priviră lung. Ai lui – aprinşi, albaştri şi foarte serioşi. Cu vocea-i tărăgănată, dar îngroşată de emoţie spuse:

— Eu am nevoie de tine.

Oftă aproape imperceptibil şi i se abandonă, moale şi supusă. Încercă să se întoarcă, dar braţul lui o ţinea strâns, modelând-o după corpul lui înalt, puternic. Îşi apropie capul de capul ei, simțind prin toţi porii forma ei mică, îmbătându-se de fragilitatea ei.

Foarte blând, îi spuse:

— Dacă fac ceva ce nu-ţi place, opreşte-mă.

Ea dădu din cap.

Harlan era inundat de tandreţe şi dor. Pulsul i-o luă razna. În urechi îi sunară propriile declaraţii că va fi doar prietenul ei, că nu va da frâu acestei pasiuni nestăvilite. Pe cine voia să mintă? Dorinţa îl măcina. Îşi îngropă faţa în curba dulce a gâtului ei, făcându-şi loc sub părul mătăsos, să-i poată respira parfumul, să-i simtă gustul. La înfiorarea ei, ceva primar, impetuos se deşteptă în el. A trebuit să-şi mobilizeze tot autocontrolul ca să nu se trântească împreună cu ea pe patul ispititor. Lisa era o provocare căreia cu greu îi făcea faţă. O dorea cu o disperare dureroasă.

Revărsă asupra ei o ploaie de sărutări, prelungi, fierbinţi, iar ea îşi arcui spatele şi începu să fremete lipită de el, înfiorată de plăcere. Cu vârful degetelor, din ce în ce mai lacom, urmărea conturul trupului ei în acelaşi ritm înfrigurat. Îşi trecu mâna peste sânii ei şi ei i se tăie respiraţia.

Apoi mormăi ceva când mâna lui se strecură pe sub îmbrăcămintea pluşată pentru a cuprinde cât mai mult din acest tot care era Lisa, înfiorând-o la fiecare atingere alunecoasă, făcând-o să clocotească frenetic într-o continuă dăruire.

Lisa închise ochii şi se lăsă în voia mişcărilor lui care o făceau să uite de toate. Îşi rezemă capul de umărul lui şi această atingere trezi în ea miriade de simţiri, adormite până atunci, complet noi. Emoţia pusese stăpânire pe ea. Se agăţă de braţul care o cuprinsese după mijloc, frământând cu fervoare neobosită ţesătura scumpă a cămăşii sub care simţea muşchii puternici. Apoi îi simţi sărutarea la împreunarea dintre gât şi umăr şi pe el strecurându-se, zăbovind, tot mai aproape. Se întrebă vag de ce nimic nu-i mai acoperea pielea. Şi greutatea halatului de pluş coborî încet în lungul braţelor ei.

Când zări imaginea lor reflectată de peretele de oglinzi, ochii Lisei se măriră. Harlan o domina prin statura lui uriaşă, iar costumul de seară închis la culoare contrasta cu palida goliciune a trupului ei. Mâna lui mare era posesiv aşezată pe sânii ei. Îşi ridică şi el privirea şi o întâlni pe a ei.

Zâmbi, un zâmbet lung, pasionat.

— Lisa, eşti atât de frumoasă, spuse cu voce cântată şi mângâietoare. Cum de te găseşti vinovată că eşti frumoasă?

Îi mângâie sfârcurile, apoi palma lui începu o călătorie, pe îndelete, în sus spre umăr, în jos, pe braţele ei goale, pe rotunjimile taliei, vrând parcă să o înveţe pe dinafară, adorând-o. Nu avea cum

să nu simtă cât de tare o dorea. Dar ea tot se mai sfia şi i se foia în braţe.

— Nu, Lisa, nu te ascunde de mine, spuse cu o voce care mai întâi o paralizã, apoi o făcu să vibreze tandru. Nu te ascunde de mine. Şi nu te ascunde nici de tine. Încă mai crezi că de acolo, din oglindă, te priveşte altcineva? Că nu eşti tu aceea? Îmi place ceea ce văd şi-mi place şi ceea ce ştiu că se ascunde în tine. N-aş putea spune ce prefer: ceea ce văd sau ceea ce ştiu că eşti. Şi nici tu n-ar trebui să preferi o parte în detrimentul celeilalte. Iar eu sunt alături de tine.

O mângâie pe şolduri, îndepărtând pluşul care acoperea carnea fierbinte. Lisa se uită în oglindă, care parcă îi privea cuprinsă de căldura îmbrăţişării lor, sporind-o. Ea alunecă uşor, fără a opri aceste mângâieri, dar sugerându-i să se îndrepte către alt colţ de cameră. Nu era prea subtilă şi el înţelese perfect. Sărutându-i umărul, degetele lui îi căutau coapsele, îndepărtând materialul, până când halatul se deschise ca o cortină. Un tremur de aşteptare o scutură când simţi căldura mâinii lui care-i depărta încet şi delicat coapsele. Lisei nici nu-i trecea prin cap să protesteze. Îi urmărea degetele care o mângâiau în locurile acelea atât de intime şi de sensibile. O senzaţie fierbinte, lichidă o făcea să se topească sub mâna lui. Dar braţul lui era singurul lucru care o susţinea să nu se prăvălească, fiindcă genunchii îi slăbeau tot mai tare.

Apoi o atinse şi răsuflarea ei explodă rostindu-i numele. Nu simţea decât mâna care descria

cercuri încet, insinuant.

Îi tremura în braţe. Cu capul lăsat pe umărul lui, corpul i se ondula ca o flacără pârjolitoare. Cu un braţ încolăcise gâtul lui Harlan şi se lăsase pradă unui abandon total. Mâna ei îi răvăşea părul în acelaşi ritm spasmodic. Ţinea ochii închişi şi senzaţiile acelea copleşitoare făceau ravagii în sistemul ei nervos. Respira repede şi adânc, cu trupul contractat, aşteptând mai multă plăcere. Parcă era purtată de maree, simţurile îi erau biciuite, transportând-o într-o lume incredibilă, sufletul îi era o imensă furtună. În braţele lui Harlan se simţea ca un vapor ajuns cu bine, în siguranţă, într-un port şi, mai ales, se simţea frumoasă.

Bii-bip!

Harlan blestemă alarma ceasului pe care-l avea la mână. Ultimul lucru de care avea chef era să-şi petreacă următoarele ore vorbind despre cum se poate îmbunătăţi viaţa altor oameni, tocmai când era pe cale să dea un nou curs, minunat, propriei lui vieţi. O trase pe Lisa şi mai aproape şi asta făcu să crească în el, şi mai puternică, dorinţa. Strânsă în el, moale, lăsându-se complet în voia lui, în voia acelei îmbrăţişări, îl făcea să simtă tot mai tare că-şi pierde controlul. Zguduit de acele teribile senzaţii, îi venea să lase naibii orice gând raţional. Simţurile îi erau încordate de parcă ar fi fost o rachetă la Cape Kennedy, gata de lansare. Vocea îi sună răguşit, trădând un chin ajuns la limită, atunci când îi şopti la ureche:

— Lisa, acum trebuie să plec.

Ea se trezi brutal la realitate:

— Harlan?

Îşi întoarse privirile, vulnerabilă ca zorile ceţoase. El îi cuprinse cu blândeţe faţa între palme. Scoase un oftat din adâncul sufletului şi se aplecă spre ea, dând să o sărute pentru a-i mai risipi nedumerirea. Dar, dându-şi seama că nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile, îşi lovi uşor fruntea de a ei. Dacă ar mai fi mângâiat-o sau ar fi sărutat-o şi-ar fi ieşit cu totul din minţi. Dacă el nu putea să controleze situaţia, cum ar fi putut să o facă ea?

— Lisa, uite ce vreau de la tine…

Ea făcu ochii mari ca două bazine adânci în care puteai lesne să te îneci. Dacă n-o să spună imediat ce avea de spus va fi pierdut. Privi peste ea, la imaginea din oglindă, ei doi strânşi unul în altul, şi rosti grav:

— Vreau să te îmbraci cu rochia aia şic şi să apari la cină. Fără scuze. De acord? Lisa?!

Ea dădu aprobator din cap.

Era atât de plin de dorinţă că se putea aprinde la cea mai mică provocare. Deşi ştia acest lucru, risca în continuare ţinând-o strâns la pieptul lui. O ţinea cu una din mâinile lui puternice pe după gât, încât efortul de a se stăpâni îi schimonosise trăsăturile plăcute ale chipului. Nedându-şi seama de lupta care se dădea în Harlan, Lisa se lipi şi mai tare de el, cuibărindu-se la pieptul lui, atrasă de virilitatea lui, până când el îşi dădu seama că trebuie sau să o îndepărteze sau să o aibă chiar în acea secundă.

— Lisa, ambiţia mea e să fiu de piatră, dar nu sunt. Aşa că ai grijă!

Îi zâmbi uşor şi zâmbetul ei îi zdrobi inima aşa cum zdrobeşti o cutie de bere din aluminiu. Aproape că nu mai avea glas.

— Ai zece minute, reuşi să o avertizeze scurt. Să fii acolo, dacă nu, vin eu după tine.

— Am să ajung la timp, promise ea şoptit.

Dar n-a ajuns.

I-au trebuit cincizeci de minute doar ca să-şi revină.

Apoi, de n-ar fi fost promisiunea pe care i-o făcuse, s-ar fi tolănit pe pat ca să prelungească starea de nespusă încântare. Avea nevoie de ceva timp pentru a-şi reorganiza apărarea, pentru a se aduna. Nu se putea gândi decât cu mare nelinişte la cum va fi următoarea lor întâlnire. Se simţea atât de vulnerabilă... Doamne, cum se topise sub atingerea lui! Ca o adolescentă leşinată. Şi ce simţise! Cu ochii închişi, se răsucea în pat extaziată.

Tresări deodată şi deschise larg ochii, de parcă ar fi auzit o alarmă. Ce-o să zică el dacă nu va apărea la cină? Că avansurile lui fuseseră nedorite? Că-i fusese prea ruşine să mai da ochii cu el? Nimic mai neadevărat! Sări în sus şi-şi puse dresul. Apoi îşi trase rochia, care se mula pe fiecare unduire a corpului. Când o îmbrăcase prima dată se gândise la cum avea să reacţioneze Chuck. Acum, aproape că uitase de existenţa acelui bărbat. După ce-şi refăcu în grabă machiajul, Lisa înşfăcă poşeta şi se grăbi spre sala de mese.

Ajunsese prea târziu. Chelnerii strângeau mesele. Încerca să-şi amintească ce-i spusese Harlan despre întrunirea din acea seară. Se adunau membrii echipei *Numai Tu*. Va trebui deci să-i caute. Nu-i rămânea decât să întrebe.

Pentru echipă şi oaspeţii lui, vreo şaizeci de oameni în total, Harlan închiriase sufrageria de gală. Când intră, Lisa observă urmele evidente ale unei cine deosebite şi un scaun gol lângă Chuck. Harlan era suit pe un podium, prezidând parcă adunarea, şi îşi începuse deja discursul. Se strecură prin încăpere încercând să nu atragă atenţia. Poate că ar fi reuşit dacă Harlan nu s-ar fi oprit brusc în mijlocul unei propoziţii. Pauza aceea o făcu să-l privească drept în ochii înflăcăraţi şi, deodată, fu incapabilă să mai înainteze. Capetele se întoarseră pentru a vedea obiectul care se bucura de atenţia lui concentrată şi Lisei îi veni să intre în pământ de ruşine. Nu-i scăpă însă că la vederea ei, Chuck căscase ochii mari de uimire – ce n-ar fi dat să se fi uitat aşa la ea cu o săptămână în urmă! – dar Harlan o hipnotizase de-a binelea.

El întinse o mână şi ea înţelese cu oarecare spaimă că o invita să meargă lângă el, acolo, în faţa tuturor. Îşi roti ochii prin încăpere şi îşi dădu seama că toţi o priveau şi aşteptau. Porni într-acolo nu prea convinsă. O să fie bine atâta timp cât el n-o s-o pună să zică ceva. Dar pe măsură ce înainta, putu auzi deja introducerea pe care i-o făcea:

— Sunt sigur că sunteţi obosiţi şi sătui să mă ascultaţi pe mine. Iată, avem aici pe cineva care vă

va trezi din amorţeală. Clienta anului la *Numai Tu*, Lisa Reynolds.

Valul de aplauze o împinse pe Lisa să facă şi ultimii câţiva paşi. Când ajunse lângă Harlan, expresia ei era la fel de rigidă ca o fotografie pe panoul absolvenţilor de liceu. El o cuprinse cu solicitudine pe după umeri, trăgând-o aproape de el. Dar faptul că se afla lângă el nu era suficient ca să-şi învingă teama de a vorbi în public. Ca toţi copiii foarte graşi, încă de când era elevă îi fusese frică să se întoarcă în banca ei după ce o chema profesorul la tablă, pentru că ştia că toţi colegii vor râde de ea. Învăţase să evite să fie şicanată, învăţase să se facă invizibilă şi reuşise chiar foarte bine. Acum, zărind ca prin ceaţă feţele care aşteptau, simţea cum redevine fetiţa stângace de odinioară. Simţea cum panica i se ridică fierbinte în obraji şi cum gândurile îi paralizează.

Harlan nu avea nevoie să o privească pentru a-şi da seama de starea ei disperată. Corpul ei suplu era rigid ca o scândură. Nu trebuia să caute prea mult pricina acestei nelinişti ca să-i vină de hac. Trebuia numai să facă o breşă în legăturile din capul ei: a vorbi în public este egal cu suferinţa. Trebuia să o ajute să rupă barierele care o ţineau ostatică. Lucru al dracului de greu de împlinit în faţa unei încăperi pline ochi.

Ca din neatenţie, Harlan astupă cu o mână microfonul şi, aplecându-se, îi şopti:

— Închipuie-ţi că suntem amândoi dezbrăcaţi.

Ochii îi luciră, dilatându-se miraţi. Apoi, el observă că acea imagine ispititoare făcea să

dispară toate celelalte reacţii. Cu pupilele mărite, cu respiraţia uşoară, se topi în învăluirea lui. El zâmbi, cu zâmbetul acela numai al lui care le transmitea celorlalţi dinamism şi reuşi să-i smulgă un zâmbet. Privirea ei fierbinte şi intensă îl electrocută. Nu atât pentru că voia să facă dragoste cu ea, ci pentru că se îndrăgostise nebuneşte.

Harlan se duse bâjbâind ca un orb să se aşeze în spate, la locul lui, şi începu să se uite ameţit la Lisa. O auzea ca prin vis vorbind despre ea însăşi, despre succesul pe care-l obţinuse doar mulţumită programului *Numai Tu*, despre obiectivele ei în viitor. O parte din el evalua felul în care va reacţiona auditoriul şi impactul Lisei asupra campaniei. Dar cealaltă parte, cea care se trezise la viaţă în ultimele zile, o privea cu alţi ochi, cu o motivaţie diferită. Acea parte din el absorbea avid frumuseţea Lisei şi gingăşia. Acea parte din el ştia de cât curaj avusese ea nevoie ca să facă ceea ce făcea acum şi era profund impresionat. Odată cu uimirea îl copleşeau emoţii puternice, intime, şi se temea să nu le dea în vileag în public. Aşa că stătea acolo, aproape înecându-se sub povara tuturor acestor sentimente, reuşind cu greu să ţină capul deasupra apei. Spera ca nimeni să nu-l vadă cum se scufundă pentru a treia oară.

Nici nu vedea nimeni, cu excepţia femeii din dreapta lui. Maggie Jameson citise totul în ochii lui mijiţi.

CAPITOLUL ZECE

— Puţin mai aproape, Lisa. Aşa… grozav…

Nu era greu să te strângi lângă Harlan, dar era un chin să nu laşi aparatul lui Teddy să vadă totul. Vântul rece de seară îi flutura rochia, iar în spatele lor cerul găzduia miliarde de stele şi cea mai mare lună pe care o văzuse vreodată. Toate acele minuni ale naturii nu o ameţeau nici pe jumătate cât promisiunile care luceau în ochii lui Harlan. Lisa zâmbi pentru aparatul de fotografiat, dar toate simţurile ei se armonizau după mişcările bărbatului de lângă ea. Îi simţea căldura când o ţinea lipită alături de el şi forţa când îşi strecură mâna pe sub marginea hainei lui de seară pentru a şi-o opri pe spatele satinat al vestei. Murea să-i simtă puterea fără prezenţa străină a aparatului lui Teddy Streeter şi fără veşmintele astea de seară dintre ei. Ştia unde vor duce toate aceste gânduri seducătoare. Ea şi Harlan vor face dragoste chiar înainte de sfârşitul serii şi dădea din toată inima bineţe acestui lucru inevitabil, fără cea mai mică urmă de ruşine sau ezitare.

Atâta doar că firea ei raţională îi amintea că vor mai fi împreună doar câteva zile. *Nu-l lăsa*, *să-ţi facă rău*! Auzi un strigăt de apărare care venea din străfundul ei. Dar Harlan o vrăjise încă înainte de a se întâlni. Iar acum vraja crescuse nesfârşit. El o făcuse să-şi vadă slăbiciunile, dar şi puterea. *Ai încredere în mine*, îi spusese el. Şi mângâierile îi întăriseră spusele, umplându-i sufletul cu plăceri nesperate. O făcuse să-şi exploreze frumuseţea ascunsă şi zorii acestei descoperiri eclipsaseră

orice altă trăire.

Gândindu-se la el, îi reveniră în minte momentele chinuitor de ispititoare pe care le trăiseră mai devreme şi o cuprinse dorul după altele, încă mai intense. Era sfâşiată între abisul dorinţei şi un soi de precauţie moderată, dar ştia că avea să trăiască din nou acea vrajă.

— Încă una, zise Teddy.

— Gata, niciuna! i-o reteză Harlan scurt. Ai făcut atâtea poze că ai putea să-ţi tapetezi cu ele pereţii întregului apartament.

— Cred că aş mai scoate câteva prima-ntâi acolo, lângă balustradă, rânji Teddy machiavelic.

— Dacă nu te cari dracului mai iute, o să zbori în curând dincolo de balustrada aia!

— Bine şefu', zise punând capacul peste obiectiv. Noapte bună, Lisa. Ne vedem mâine dimineaţă, proaspeţi şi strălucitori.

— Vezi să nu, mormăi Harlan pe un ton ameninţător, care-l făcu pe fotograful roşcovan să-şi ia imediat tălpăşiţa.

În sfârşit, erau numai ei doi. Nerăbdarea care pusese stăpânire pe amândoi îi făcea să se poarte cu stângăcie. Harlan zâmbi. Lisa îi răspunse tot cu un zâmbet. El îşi drese vocea.

— M-am bucurat mult astă seară că ai reuşit.

A lui să fi fost vocea aceea răguşită?

— Am căpătat mai multă încredere. În mine.

El râse înfundat şi ea îi răspunse tot cu un râs plin de subînţeles.

— Testezi cumva un nou produs pentru *Numai Tu*?

— Da, este un nou mod de a aborda lucrurile, mai palpabil. Ce zici, merge?

— De minune.

— Mă gândesc deja cum să lansez o campanie de marketing la scară naţională.

Oare nu cumva o manipulase doar ca să apară la cină? Dacă era aşa, reuşise. Dar dacă o făcuse de dragul lui *Numai Tu*? Simţea deja gustul amărăciunii.

Harlan îi văzu încruntătura aproape imperceptibilă. Nu-şi dădea seama ce o putuse necăji dintr-odată. Dar ştia că nu era momentul pentru aşa ceva. Nu voia ca ea să se gândească acum la *Numai Tu*, la Chuck sau la orice altceva. O dorea toată absorbită doar de ei doi.

— Lisa!

Când ea ridică privirea, el făcu un pas către ea. Cu degetele îi mângâie ovalul feţei şi îşi opri mâna pe gâtul ei. Îi ridică bărbia, apoi o sărută uşor şi delicat, fără să-i facă inima să bată nebuneşte şi fără să o oblige la nimic. Decât, desigur, dacă ea ar fi vrut să răspundă. Şi, Doamne, cum mai dorea! Îi cuprinse umerii largi cu braţele, alunecând delicat şi înlănţuindu-l pe după gât. Nu era genul de strânsoare care să ţină un bărbat prizonier pe viaţă dacă el ar fi vrut să se elibereze, dar pentru Harlan avea tăria metalului făcut în Detroit. Harlan se simţea acum la fel de bine ataşat ca un agregat ieşit de pe banda de montaj. Se desfăcu puţin de ea, doar cât să-şi recapete suflul şi şopti:

— Am vrut s-o fac mai devreme, dar mi-a fost frică să nu mă ia valul.

Gluma aceea spusă cu glasul gâtuit, însoţită de zâmbetul silit, o convinseră de sinceritatea lui. Ceea ce îl mânase fusese propriul interes, iar nu cel al companiei. Or, ea asta şi dorea.

— Harlan, aseară mi-ai propus să mergem în apartamentul tău, să mă fac comodă şi să stăm la taclale. Mai e valabilă propunerea?

— Nu.

Ea dădu să o rupă la fugă, dar el o opri hotărât. Degetele lui îi mângâiau ceafa în acelaşi ritm cu inima care-i bătea nebuneşte.

— Nu mai vreau să vorbim.

Ea îl privi în ochi.

— Nici eu.

Urmă o scurtă pauză, copleşitoare, apoi el îşi aplecă iarăşi faţa asupra ei. De data asta sărutul fu lung, apăsat, plin de promisiuni. Fără un cuvânt, îi prinse mâna şi o porniră pe hol, strâns lipiţi unul de celălalt, în aceeaşi tăcere complice, spre luxosul lui apartament. El deschise uşa către încăperea întunecată. Dar luminile de pe vas şi razele lunii pătrundeau prin ferestrele largi. Harlan încuie uşa, apoi căută întrerupătorul.

— Era nişte şampanie pe aici, sau apă minerală dacă preferi. De fapt, pot să comand orice doreşti.

— Poţi să comanzi micul dejun, răspunse Lisa în timp ce cu mâna îl opri să aprindă lumina. Acum te vreau doar pe tine.

La auzul cuvintelor ei, Harlan rămase ca paralizat. Braţele Lisei îi cuprinseră gâtul, îl traseră către ea, pentru ca buzele ei să le întâlnească repede pe ale lui. Simţind că îl doreşte sincer, orice

urmă de ezitare dispăru. O cuprinse cu totul în braţe şi o ridică de la pământ. Ea s-a topit ca în prima noapte când dansaseră împreună. Lipită la pieptul lui puternic, cucerită de sărutările lui lacome, nu simţea niciun fel de stângăcie, aşa cum crezuse că se va întâmpla când va atinge acest prag de intimitate.

Dorinţa era mai puternică decât îndoielile mărunte sau jena. La urma urmelor, şi-l închipuise gol de mai multe zile, şi aşteptarea o omora.

Harlan se desprinse de ea, cu răsuflarea întretăiată:

— Plătesc o avere pentru palatul ăsta! Nu văd de ce ne înghesuim lângă uşă, ca nişte adolescenţi. Crezi că rezişti să te duc din colţul ăsta?

— O să mă străduiesc, răspunse răsuflând la fel de sacadat ca şi el. Dar nu promit.

Începu să-l sărute pe bărbie, alunecând cu sărutările până în josul gâtului lui puternic, acolo unde pulsul îşi transmite vibraţiile. Braţele lui se strânseră în jurul ei ca o colivie, atât de puternic de parcă voiau să scoată aerul din plămânii ei, aşa cum presa scoate vinul din struguri.

— Lisa... Lisa... iubito, potoleşte-te, altfel n-am să reuşesc. Am aşteptat atât de mult clipele astea şi acum am cizmele în picioare.

— Scoate-ţi-le!

Central lor de greutate se balansă dramatic atunci când Harlan îşi scoase cizmele cubaneze. Lisa îşi strânse picioarele şi lăsă şi ea să cadă pantofii de seară. El o purtă prin camera umbrită,

iar încălţămintea lor rămase la uşă, pereche.

În dormitor era mai întuneric. Harlan făcu o lumină mică, atât cât să creeze o plăcută penumbră. O puse din nou pe Lisa pe picioarele ei, iar ea înregistră câteva impresii fugare: un casetofon şi câteva cărţi groase de psihologie, aşezate pe măsuţa de noapte lângă o pereche de ochelari cu rame metalice, şapca de la echipa de fotbal Steelers şi o pălărie albă Stetson aruncată pe masa de toaletă, alături de dosare şi mape împrăştiate, ultimul roman de groază al lui Tom Clancy, şase dolari bucata, şi fotografii de-ale ei. Zeci de fotografii. Alb-negru, format 5x7, contracte de afaceri, poze color mărite – un întreg portofoliu care-l exprima şi dădea seamă de toate preocupările lui. Vederea tuturor acelor imagini care o înfăţişau pe ea îi dădea un sentiment ciudat. Dar tocmai atunci, vârfurile degetelor lui Harlan îi pipăiră uşor faţa, distrăgând-o în modul cel mai plăcut de la orice acţiune a acestor stimuli exteriori.

El îşi înclină capul, ea şi-l întinse pe-al ei aşteptându-i, cu ochii închişi, sărutările. El îşi apropie uşor gura de tâmplele ei, apoi obrazul lui ajunse la lobul urechii. Începu să tremure când el luă între dinţi cercelul cu perlă. Cercelul se desprinse şi îi căzu pe umăr şi de acolo se rostogoli în josul crăpăturii rochiei. Auzi un sunet cristalin când Harlan atinse perla şi aceasta lovi măsuţa de toaletă.

— Prinde-o, şopti când ea îşi întinse cu un gest mecanic partea din faţă a rochiei pentru a salva

cercelul care se dusese deja.

— O prind.

Stătu însă supusă când buzele lui alunecară de sus în jos pe ridicătura sânilor. Corpul ei era arcuit spre el, iar fermoarul din partea din faţă a rochiei cedă la gestul lui apăsat, desfăcându-se puţin, cu un hârşâit slab. După o clipă în care îşi frecă de ea, provocator, obrazul, el exclamă:

— Am prins-o!

Scăpaseră de-o grijă.

— Curată acrobaţie!

— Deprinderile bune căpătate la colegiu. Vezi ce înseamnă să urmezi o şcoală ca lumea? Întotdeauna am stat bine cu reflexele.

Se aşeză pe pat, trăgând-o şi pe ea, până ce ajunse între genunchii lui. Sânii ei îi veneau în dreptul ochilor. Asta şi dorise. Tresări din nou când îi simţi prima dată limba umedă şi aspră şi apoi fu cuprinsă de frisoane, repetate la fiecare nou asalt al limbii lui, până când tot sufletul îi pulsă de plăcere. Scoase un fel de bolboroseală care-l făcu să se oprească şi să se uite în sus către ea.

— Ce-ai spus?

— Oh, simt că plutesc.

Cu o smucitură, el trase până la capăt fermoarul, iar rochia vaporoasă de culoarea piersicii ajunse undeva în jurul gleznelor. Apoi trase de pe ea slipul şi ciorapii şi le făcu vânt cu piciorul.

— Jos cu voi! ordonă blând.

Ochii lui aprinşi şi înfometaţi îi sorbeau goliciunea. Ea era prea excitată ca să-i mai pese.

— Harlan, atinge-mă!

— Iubito, am să fac mai mult de-atât.

Nu era decât începutul. Închise ochii şi îl lăsă să o frământe cu mâinile lui mari, unduindu-şi umerii ca să-l încurajeze şi strângându-se mai mult lângă el. Palmele lui îi mângâiau spatele şi coborau în jos pentru a pune stăpânire pe fesele ei rotunde, pe proeminenţa şoldurilor. După aceea se delectă pe îndelete cu sânii ei, ciugulindu-i, şi cu mijlocul ei, alunecând tot într-o sărutare, cu nespusă plăcere, până la abdomen, pe care îl potopi cu sărutări. Făcea lucruri care nu le dăduseră prin capetele lor necoapte nici unuia dintre amanţii ei ocazionali, cu caş la gură, din adolescenţă. Dar aproape că-i şi uitase. Mâinile ei, care nu mai aveau astâmpăr, îl înşfăcară pe după gât, iar degetele îi răsuceau, îi încâlceau părul. Atunci el se opri şi îi dădu şi ei răgazul să ia aer.

— Lisa, nu-mi smulge părul din rădăcină. Ţin foarte mult la el, mai ales că nu mi-a mai rămas prea mult.

Strânsoarea degetelor ei slăbi şi el se întinse lângă ea. Începu să descrie cărări umede care plecau de pe abdomen, treceau printre sânii ei şi, mai sus, pe gâtul arcuit, până când gurile lor se împreunară într-o unire ca un licăr fulgerător, iar răsuflările li se contopiră. Iar ea parcă îi plămădea cu mâinile umerii, mototolind materialul hainei care acoperea muşchii puternici, trăgând cu furie de cravată.

— Nu crezi că ai putea să renunţi la câte ceva din ţinuta asta protocolară? şopti printre sărutări.

— N-ar fi rău, făcu el scoţându-şi cravata.

Începu apoi să-şi dezbrace haina de seară, dar Lisa îşi puse mâinile peste ale lui…

— Lasă-mă pe mine. Întotdeauna mi-am dorit…

— Să ce?

Ea roşi. Ce prosteşte o să sune şi cât de jenant de naiv!

— Ce ţi-ai dorit întotdeauna? o stimulă el cu o infinită tandreţe în glas.

— Să dezbrac un bărbat.

Îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi zâmbi larg:

— Poftim!

Cu haina a mers foarte uşor, dar când a ajuns la nasturii perlaţi ai cămăşii, mâinile începură să-i tremure. El nu mai zâmbea. În ochi îi pâlpâiau flăcări albastre şi vii. Unu, doi, trei nasturi desfăcuţi lăsau să se vadă părul de pe piept. Trăgând nerăbdătoare, reuşi să scoată cămaşa de jeans. O descheie repede până jos.

Nu rezistă tentaţiei de a explora terenul pe care-l dezgolise, fascinată de contrastul dintre părul creţ şi pectoralii tari, ca spuma dantelată peste granitul dur. Când reuşi să o împingă de pe umeri, respira cu multă greutate. Întinse mâna către curea.

— Lisa, fiindcă suntem doi adulţi responsabili, cred că este momentul să te întreb dacă e nevoie să am grijă, ca pe urmă să nu fie prea târziu.

— Nicio grijă, l-a asigurat ea, sărutându-i uşor buzele. Venise în croazieră pregătită pentru scene intime, doar că se aşteptase să le trăiască alături de Chuck. Dar era departe de a fi nemulţumită că lucrurile luaseră o altă întorsătură. Îţi mulţumesc

pentru întrebare. Ridică-te.

Se ridică de pe pat părând un uriaş pe lângă ea. Degetele ei deveniră şi mai puţin abile când se ocupară de cataramă, de nasture şi, în cele din urmă, de fermoar. După ce îndură un minut bâjbâielile ei, Harlan scrâşni din dinţi, reprimându-şi dorinţa care-l înfiora. Vocea lui deveni neobişnuit de aspră:

— Lisa… Lisa, lasă-mă pe mine, dacă o să continui să te mişti aşa o să explodez şi o să mă vezi sus pe cer, de-o să zici că eşti nici mai mult nici mai puţin decât în Yellowstone Park.

— Oh, bine, şopti ea dându-se un pas îndărăt.

Participă din tot sufletul, ca la vederea unei scene excelent interpretate de Marele Vrăjitor, când el îşi scoase jeanşii şi-i înlătură cu piciorul. Privirea îi alunecă tot mai jos.

Totul la Harlan Jameson era mare şi puternic.

I se tăie brusc răsuflarea.

— E bine să mă laşi tot pe mine, continuă cu aceeaşi iritare. N-am mai făcut dragoste de mult, aşa că nu mă pot controla mult mai bine decât un puşti de şaisprezece ani care e cu drăguţa lui pe bancheta din spate, în Chevroletul lui tăticu'. Mâinile îi cuprinseră faţa perplexă. Dar îţi promit că n-o să fii dezamăgită.

Îi mângâie încrezătoare braţele vânjoase:

— Ştiu.

Se aplecă spre ea, punându-i stăpânire pe gură cu un sărut apăsat care-i răvăşi toate simţurile. Picioarele i se înmuiară şi simţi nevoia să se lipească de el ca să se sprijine. Corpul lui solid îi

mângâia propriul corp într-o mişcare puternică, ce pătrundea parcă în ea. Mâinile i se deplasară mai jos, trăgându-i spre el fesele, lângă nebunească vijelie din vintrele lui, sporindu-i aţâţarea, aducând-o într-o stare de maximă excitare. Când începu să se arcuiască în mişcări ritmice, ca o invitaţie, el ştiu că nu mai are de ce să amâne. O ridică uşor şi o trânti pe patul imens. Nu mai avea rost nici să mai spună ceva. Totuşi, Harlan şopti:

— Aştept de ani de zile clipa asta… te aşteptam pe tine, Lisa.

O apăsa cu tot trupul lui, mare, cald, care parcă o înghiţea şi ea simţea picurând încet-încet în ea satisfacţia la care visase. Îşi îngropă braţele sub ea, aducând-o tot mai aproape, într-o legănare care începu cu sărutări, urmă cu mângâieri, până ce Lisa simţi că se avântă şi pluteşte pe culmile plăcerii. Nu mai putea decât să i se ofere în extaz. *Ai încredere în mine*, îi spusese. Da, avea. Când mâinile lui i se încleştară pe fese, corpul ei era pregătit să-l primească, dorindu-l, strângându-l tare de tot, ca să umple durerosul gol din inima ei. Şi el îl umplu dintr-odată, blând şi sigur. Un geamăt de satisfacţie crescu în acelaşi timp din gurile lor împreunate.

Un timp rămaseră nemişcaţi, respirând adânc, prea copleşiţi de bogăţia senzaţiei atât de noi. Apoi Harlan avu o mişcare unduită, de parcă nişte valuri îl purtau adânc în Lisa şi-l aduceau cu refluxul înapoi. Curând, ea începu să se mişte odată cu acele valuri, care-i purtau când sus pe creasta lor, când îi aruncau nebuneşte la poale. Inimile băteau

să le spargă pieptul. Era ca o furtună cu fulgere şi tunete, care-i scutura şi îi scufunda tot mai mult unul într-altul. Lisa strigă tare numele lui Harlan. Dinamica presiune a valurilor care explodau şi se rostogoleau în sufletul ei îi răspândea o fierbinţeală plăcută în tot corpul. Apoi simţi forţa eliberării lui în marea tumultuoasă din ea.

Primul lucru pe care îl observă Lisa când ieşi din acea stare de încântare a fost că furtuna din ei bântuia acum afară. Prin draperiile date la o parte văzu fulgere deasupra apelor. Altă dată, gândul că se afla pe marea în furtună ar fi îngrozit-o, dar acum, aici, învăluită în căldura lui Harlan, se simţea în siguranţă.

Într-un târziu se mişcă şi Harlan, oftând ca un om care se trezeşte dintr-o amorţeală de treizeci de ani. Se ridică într-o parte şi se aplecă asupra Lisei până li se atinseră nasurile. Se priviră îndelung, în tăcere. Puţină stânjeneală? Dar el zâmbi şi expresia lui mulţumită risipi orice urmă de jenă.

— A meritat să aştept, declară tandru. Te-am strivit?

În loc de răspuns, ea îi înconjură mijlocul cu braţele, reţinându-l:

— Nu, mă faci să mă simt bine.

— Ştiu, sunt ca o canapea veche. Hai, vino aici şi stai comod.

O cuprinse în braţe şi o trase spre el în aşa fel încât tête-à-tête-ul lor să nu se clintească nici cu un milimetru. Cu faţa îngropată în adâncitura umărului lui, Lisa savura cu ochii închişi plăcerea

leneşă care o învăluia. În acel moment mâna lui mare o atinse uşor. Ea îşi muşcă buzele ca să nu strige ce-i înflorea în minte şi în inimă: *Te iubesc*, *Harlan*! Dar în sinea ei, îşi repeta la nesfârşit lucrul acesta, aşa cum îşi rosteşte credinciosul rugăciunea. Când el se îndepărtă uşor, ea scoase un suspin de regret, apoi simţi arsura lacrimilor care izvorau din golul acela din ea. Nimic nu o făcuse să se simtă atât de liniştită, atât de minunat ca aceste ultime minute petrecute cu el.

— Aş fi vrut să dureze o veşnicie, şopti el în părul ei.

— Cred că ai jucat la perfecţie rolul Marelui Vrăjitor, îi răspunse tot în şoaptă.

— Da? Deci totul a fost bine? Nu eşti dezamăgită?

Ce întrebare! Pur şi simplu, era ca după un şoc al simţurilor.

— Umbli cumva după complimente, domnule Jameson?

— Vreau numai să fiu o gazdă desăvârşită, domnişoară Reynolds.

Dar era mult mai mult decât atât. Harlan nu era genul de om care să vâneze complimentele. Ăsta era stilul lui Chuck Webb. Dacă avea nevoie de confirmarea ei, era pentru că avea motive să fie nesigur. Oricât i-ar fi venit de greu să creadă acest lucru, Lisa îi dădu răspunsul de care avea el nevoie, e drept, cu o tentă de umor:

— Trebuie să completez o fişă de evaluare?

— Da, te rog.

O spusese cu atâta sinceritate, încât ea se

depărtă puţin ca să-i vadă chipul: o expresie provocator de amuzată. Îşi ţuguie buzele:

— Dacă aş fi ştiut că trebuie să-mi dau cu părerea la sfârşit, aş fi fost mai atentă la detalii. Ce-ai zice dacă ţi-aş da doar o notă globală?

— Cred că merge şi aşa.

Se răsuci într-o parte, luă un pix şi un carneţel de însemnări pus de personalul vaporului pe noptieră. Îl simţi cum se întinde peste umărul ei ca să vadă ce scrie.

— Gata. Ce părere ai?

Îi arătă hârtiuţa.

— Nouă virgulă cinci? Chiar aşa? Doar atât? Părea într-adevăr supărat. Dar ce n-a mers? N-am dat destulă atenţie tehnicii? A lăsat de dorit impresia artistică?

Ea avu inima să râdă şi dispoziţia lui se schimbă periculos.

— Nu, dar cred că un bărbat competitiv ca tine are mereu nevoie de pretexte pentru care să lupte. Dacă ţi-aş fi dat zece în cap, ai fi fost prea mulţumit. Pe când aşa, te vei zbate să fii mai bun. Ştii, doar, că repetiţia e mama învăţăturii…

El o privi fără să clipească.

— Doamne, ce figură mi-ai făcut! Cum îndrăzneşti să faci psihologie cu mine? Apoi zâmbi. Bine lucrat!

O strânse, răsucindu-şi picioarele lui lungi pe după ale ei, ca într-o ţesătură.

— Ar trebui să te angajez. Ai fi un director al dracului de bun. Făcu o scurtă pauză, apoi o sărută apăsat pe creştet. Cuvintele lui, spuse cu glas

scăzut, erau ca o promisiune. Să ştii că n-am să te las să iei micul dejun până nu-mi dai un zece.

— Aşa mă gândeam şi eu. Zâmbi în adâncitura fierbinte a umărului lui, simţind că povara iubirii era deja foarte mare. Avea nevoie de ceva care să-i abată atenţia. Spune-mi un secret, ceva ce spune de obicei un bărbat femeii cu care a făcut dragoste.

— Să-mi descarc sufletul?

Ea încuviinţă.

— Bine. Făcu o pauză ca să sporească efectul. Mor dacă nu fumez o ţigară chiar acum.

Lisa se bosumflă:

— Asta numeşti tu să-ţi descarci sufletul?

— Oh, da, n-am mai pufăit de aproape patru ani, şi deodată apari tu şi mă faci praf. Sunt pe cale să mă las pradă tuturor vechilor mele vicii. Femeie, mă duci la pierzanie!

Ooo! Cât de mult îi plăcea să audă acest lucru. Să-l duci la pierzanie pe netulburatul Harlan Jameson era într-adevăr o realizare! Apoi se încruntă uşor.

— Vrei să spui că-ţi dăunez sănătăţii…

— Nu atât de mult încât să fie nevoie să chem salvarea.

Pentru că rămăsese liniştită şi gânditoare, se apropie de ea.

— Dintre vechile mele vicii, unele nu sunt chiar aşa rele. Ia pune mâna aici!

Ea tresări când îi luă mâna. Se aştepta la altceva decât să i-o aşeze pe inimă. Îi presă palma acolo.

— Mi-ai reglat metabolismul ca pe un motor de 455 CP. O săptămână de acum încolo nu mai am nevoie să fac jogging. Numai pentru asta şi merită să ţin la tine.

Propriul ei puls se precipită la această aluzie. Oh, numai de-ar fi adevărat! Dar el vorbea despre consecinţe fizice, nu despre mulţumirea sufletească, aşa că rămase tăcută şi gânditoare.

— Harlan!?

— Mmm…

— Nu te-ai… chiar tu ai spus-o… de ani de zile?

Îşi simţea faţa de parcă ar fi avut febră.

— Culcat cu nimeni? completă el ezitarea ei jenată. Nu. De multă vreme.

— Credeam că tu şi Maggie… se întrerupse ruşinată de propria ei îndrăzneală.

— Noi doi nu avem decât relaţii de afaceri, ţi-am mai spus.

Dar ea nu-l crezuse. Cum ar fi putut să creadă că un bărbat atât de focos ca Harlan duce o viaţă de pustnic? Mai ales acum, după tot ce trăiseră împreună. Trebuia să fie altă explicaţie. Îşi trecu degetele peste cicatricea de pe pieptul lui minunat.

— Asta e cauza?

— Parţial.

Nu era un răspuns.

— Din cauza ta şi a lui Maggie?

— Parţial.

Alt răspuns pe jumătate.

— Îmi pare rău, n-am vrut să-ţi scormonesc în suflet.

— Nu sunt atât de închis cum crezi tu. Dacă

vrei să ştii ceva, întreabă-mă. Nu mă deranjează.

Mai mult nu spunea din proprie iniţiativă. Lisa stătea întinsă, liniştită, simţindu-i inima cârpită cum bate puternic şi sigur sub palma ei. Îşi înţelegea acum propriul ei celibat. I se trăgea probabil de la părerea proastă pe care o avea despre sine şi care o împiedica să accepte orice gen de intimitate. Crezuse că nimeni nu va dori o femeie ascunsă în spatele pliurilor de grăsime. Şi exprimase clar acest lucru. Dar Harlan…

— De ce? întrebă în cele din urmă. De ce, când ai fi putut avea orice femeie pe care ai fi dorit-o?

— N-am dorit nicio femeie până la tine.

Toate sentimentele îi explodară. Îşi ridică faţa şi acolo o aştepta el, gata să o sărute, dorind-o. Gura lui stărui asupra gurii ei umede, poruncitoare şi mai mult decât convingătoare. *Pentru tine*, spuse el înainte de a mai face din nou dragoste. Se păstrase pentru ea. Nu părea posibil şi, totuşi, gândul acela o zguduia, cu forţă şi tandreţe. Aşa cum se simţi zguduită din toată fiinţa când el o întoarse pe spate trecând deasupra ei. Gata să-şi dea toată silinţa pentru a merita acel zece.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Parcă s-ar fi trezit dintr-un vis minunat. Lisa se întinse cu desfătare în patul mare, satisfăcută de acea lărgime şi de încântătoarea ei letargie. Dădu la o parte cearşaful şi avu un moment de surpriză. Era goală, nu avea nimic pe ea! Şi îşi aminti de ce.

O privire rapidă, în dreapta şi în stânga, îi

confirmă că se găsea singură în patul lui Harlan. De fapt, toată camera era a ei. Un perete glisant delimita spaţiul destinat activităţilor sociale de cel pentru scopuri personale şi el era de partea cealaltă, nedorind s-o trezească. O dezamăgire de o secundă se abătu peste amintirile nopţii trecute. Îşi zâmbi şi se ascunse înapoi în aşternut. Îşi imagina că avea probabil aceeaşi expresie ca pisicuţa ei Chumley, când se întindea dimineaţa, la răsăritul soarelui. Animal mai leneş nu văzuse niciodată. Dar nici ea nu se simţise niciodată mai cuprinsă de lene şi nu trăise un astfel de sentiment: cea mai pură mulţumire.

Dar nu se bucură prea mult de senzaţia de bine. Uşa glisantă se deschise şi intră Harlan. Dintr-o privire își dădu seama ce făcea în camera alăturată. Ţinea între ureche şi umăr un receptor şi târa după el firul telefonului. Lucra.

— Aşteaptă o secundă, Todd. E pe-aici pe undeva.

Vorbea cu voce joasă, îndreptându-se în vârful picioarelor spre măsuţa de toaletă unde-şi ţinea dosarele. Era ciufulit, cu obrazul neras şi umbla în picioarele goale. Purta un pulover gri, lăbărţat şi ochelarii cu rame metalice. Arăta grozav. O căldură imensă o cuprinse pe Lisa când se uită la el de acolo, din cuibul ei din aşternut. El îşi aruncă pentru o clipă ochii în oglindă şi văzu că era trează. Fără să-şi schimbe expresia de afaceri, îi făcu semn cu degetul să-i mai acorde un minut. Dar ceea ce voia ea de la el era un zâmbet liniştitor.

— Uite-l, vorbi el în telefon. Era douăzeci şi

patru sau douăzeci şi cinci? Cu dosarul în mână, târând firul telefonului după el, trecu înapoi în cealaltă cameră.

Lisa clipi, simţind că o părăseşte încrederea. Nu putuse să-i spună măcar un bună-dimineaţa pe fugă? Nu putuse să aştepte măcar ca ea să plece pentru a-şi pune apoi în mişcare angrenajele pentru *Numai Tu*? Înghiţi puternic, încercând să scape de nodul din gât, dar nu reuşi. Fu cât pe ce să se înece. Doamne, cum mai ştia să transforme un sentiment aparte în ceva obişnuit... Nu, nu-i va face o scenă. Nici n-o să plângă prosteşte. O să-şi adune lucrurile şi o să se retragă cu demnitate. Poate că aşa se petreceau lucrurile după nopţile lui de dragoste la New York. Ce spusese Maggie? Jocul s-a sfârşit. Înapoi, la treabă.

Poate că fusese prea naivă închipuindu-şi că „după" lucrurile aveau să continue altfel.

Atunci Harlan se întoarse în cameră, cu mâinile goale. Străbătu camera cu paşi mari şi hotărâţi, până la ea. Înainte să apuce să se întindă ca să-şi înşface hainele, el se şi prăvălise pe pat lângă ea. Păstra încă expresia hotărâtă, dar ceva se schimbase în privirea lui. Îi apucă mâinile, i le întinse pe lângă corp, o ţintui cu propriul trup, iar gura lui se lipi posesiv de-a ei. Lisa se trezi incapabilă să protesteze, să gândească sau chiar să mai respire sub buzele care o devorau. Aveau gust de pastă de dinţi, de cafea şi de dorinţă. Era copleşită. I se abandonă, deşi ar fi vrut să i se opună. Poate că se purta prosteşte, dar, oh, o făcea să simtă o sfârşeală atât de minunată.

Când în cele din urmă se ridică, ea putu să-i vadă zâmbetul şi strălucirea ochilor albaştri care îi transmiteau toată căldura după care tânjea. În secunda aceea îl înţelese. Când îşi revărsa patima o făcea cu toată fiinţa. Nu era omul pasiunilor incomplete. Şi ea se bucura de toată atenţia lui.

— ’neaţa.

Nici nu avu timp să-i răspundă că el o sărută iar. Când îi dădu drumul din îmbrăţişare, ea îi prinse faţa între palme. Dezmierdările de dimineaţă aveau un incredibil efect erotic. Parcă între ei nici nu ar fi fost aşternuturi şi haine. Îi simţea fiecare contur al corpului căutând-o şi aşteptându-i cu fervoare reacţiile. Aşa îşi dorise să o întâmpine iubitul din noaptea trecută. Şi el nu o dezamăgi. O lăsase numai să aştepte. El n-ar fi înţeles dacă i-ar fi explicat. Şi acum nu mai avea niciun rost să i-o spună. Dar, mult prea repede, el se îndepărtă.

— Ce mult îmi place să te ştiu aici. Doar simpla ta vedere poate scoate un bărbat din minţi. Improviza, mângâind-o uşor cu buzele pe buze. Aş vrea să fii a mea chiar acum, dar tocmai sunt într-o conferinţă cu New York-ul. Oamenii ăştia n-ar înţelege ce e aia să te relaxezi. Ai putea să te ridici din pat şi să iei micul dejun. Nu ştiu cât o să mai dureze.

Ea se încolăci sub el:

— Mai bine rămâi să terminăm ce-am început.

Harlan nu rezistă şi se aruncă din nou pe pat, căutându-i cu sălbăticie gura, gata să cedeze ispitei. Apoi se retrase rugător:

— Ai milă!

Ea îl lovea uşor cu degetele pe frunte.

— Prefer să te am pe tine.

Dar el se controla deja, gata să o părăsească. Apoi îşi îndreptă privirea spre noptieră şi luă cele două hârtii pe care era scris 9, 50 şi 9, 80.

— Nu mi-ai dat ultima notă.

— Probabil că am adormit înainte. Se ridică dintre cearşafuri şi scrise un unu şi un zero.

— Gata. Acum eşti mulţumit?

— Oh, da! Vibraţia din vocea lui o făcu să freamăte din cap până-n picioare. Tu m-ai făcut să aspir la perfecţiune.

— Mă bucur că am făcut-o.

Chicotind, îi dădu o sărutare caldă pe nas.

— Ca să-ţi dau bună dimineaţa mă costă o avere convorbirea la distanţă.

Ea îl împinse uşor de umeri:

— Atunci nu te mai reţin.

Îi sărută vârful arătătorului şi se lovi încetişor cu el peste buze:

— O să-ţi torn nişte cafea.

Se simţea din nou cuprinsă de minunatul sentiment de mulţumire. Lisa suspină şi, după ce el plecase, adună în jurul ei cuverturile. Aproape i se închiseseră ochii.

— Lisa, cum bei cafeaua?

Vocea lui Maggie!

Lisa se ridică brusc, strângându-şi aşternuturile peste sânii goi. Ah, nu! Maggie era în camera de alături. Îşi aruncă ochii prin încăpere cuprinsă de o panică teribilă şi dădu cu ochii de rochia ei de

seară mototolită, de ciorapi şi de slip. Nu se simţea în stare să apară în faţa implacabilei şi distantei Maggie cu hainele din noaptei trecută. Maggie ştia totul! Ce gând nesuferit! Da, aflase imediat. Dar a şti că ştie şi a o înfrunta erau două lucruri diferite.

Avu însă atâta prezenţă de spirit încât să-şi aducă aminte de întrebarea lui Maggie şi, adunându-şi tot calmul de care mai era în stare, reuşi să-i răspundă:

— Fără zahăr, mulţumesc!

Oh, Doamne! Cum să iasă din situaţia asta? Trebuia să existe o soluţie. Doar nu era să stea toată ziua ascunsă sub cuverturi. Sau s-o lase pe Maggie să vină cu cafeaua la ea. Trase adânc aer în piept, se năpusti din pat direct în baie, unde spera să găsească salvarea. Dar acolo nu era nimic, deoarece Harlan îi dăduse ei halatul lui de baie. Privirea aruncată în oglindă spunea totul. Părul îi era răvăşit. Buzele îi erau umflate de sărutări. Mai avea doar un cercel şi era şi goală puşcă. Se putea mai rău de atât?

Maggie strigă la ea din camera cealaltă:

— Harlan vrea să ştie dacă iei micul dejun.

Se sprijini de uşă, căci genunchii îi tremurau ca jeleurile, şi răspunse:

— Doar cafea ajunge, mulţumesc!

Ba, i-ar mai trebui nişte lenjerie curată şi un sac din pânză groasă în care să se lege… şi cam atât.

Neliniştită de parcă fusese prinsă într-o capcană, Lisa se spălă pe faţă şi se strădui să-şi aranjeze părul. Apoi aruncă o privire furişă, se

asigură că nu e nimeni în cameră şi abia atunci ieşi din baie şi alergă spre comoda unde erau hainele lui Harley. Deschise unul dintre sertare şi trase afară un tricou. Tricoul negru şi gros îi atârna până aproape de genunchi. Cu puţin noroc, dacă cineva ar zări-o pe coridor, ar putea crede că se întoarce de la piscină. Desigur, cu condiţia să nu care după ea rochia de seară, ciorapii şi pantofii cu tocuri. Va veni să le ia mai târziu.

Adunându-şi tot curajul în spatele unui zâmbet strălucitor, păşi în camera cealaltă. Acolo trona Maggie, elegantă, într-un splendid costum în dungi, aşezată într-unul din fotoliile îmbrăcate în piele cafenie.

Harlan se plimba prin încăpere, sprijinind telefonul pe un şold, cu receptorul la ureche. Era foarte concentrat. Dispăruse orice urmă din bărbatul sexy care o sărutase cu atâta înfocare.

— Bună dimineaţa, o salută Maggie zâmbind şi Lisa n-ar fi putut jura că nu o face cu sinceritate.

Blonda nu se arătă nici surprinsă, nici scandalizată la vederea Lisei înotând în tricoul lui Harlan. Ba parcă, totuşi, pe buzele perfect conturate rătăcea o umbră de amuzament. Dar glasul tunător al lui Harlan o smulse din meditaţie.

— Maggie, cum se numeşte aleea aia? Henderson? Hendleman? Ceva în genul ăsta.

— Harrison, spuse ea.

— Harrison, repetă el în telefon. Ce vrei să spui cu asta? Ţi-am zis de acum câteva luni să te ocupi de treaba asta. La dracu’! Trebuie să fac totul singur? Caută prin dosare. Sunt sigur că o să

găseşti toate însemnările la care mă refer şi care trebuie să fie pe undeva pe la începutul anului. Atunci, de ce n-aţi făcut-o? Şi cât o să mă coste acum? Ce?!

Se întoarse aşa de brusc încât Maggie trebui să se ferească şi să prindă telefonul, care zburase prin aer la smucitura violentă a lui Harlan. Fără să bage în seamă telefonul sau pe Maggie, acesta continua să spumege.

— Harley, gândeşte-te la tensiunea ta, îl avertiză Maggie.

Dar el nu dădea semne că s-ar putea controla.

— Atunci gândeşte-te la tensiunea mea, îl îndemnă ea rezonabilă.

Slobozi un suspin sălbatic şi respiră adânc de câteva ori ca să mai elimine din tensiunea adunată şi se forţă să zâmbească. Parcă priveai un reactor nuclear care fusese la un pas de un accident prin topirea miezului. Apoi clipi în direcţia Lisei în semn de bun-venit.

— E-n regulă, Todd. Hai să rezolvăm. Cât?

Era evident că discuţia aceasta nu se încheiase.

Lisa zăbovi în spatele canapelei, pândind un semn din partea lui, dar el era mult prea preocupat ca să-i observe stânjeneala. Iar ospitalitatea rece a lui Maggie nu-i servea la nimic.

— Bea-ţi cafeaua, Lisa, până nu se răceşte.

Gândul de a sta cu Maggie la o cafea, discutând nimicuri şi având pe ea doar un tricou de bumbac n-o prea încânta. Încercă să-i atragă atenţia lui Harlan făcându-i un semn discret cu

mâna, dar el făcea o listă cu cifre şi fracţii şi era la mii de kilometri depărtare. Atunci Lisa zâmbi spre partenera lui de afaceri.

— Nu mai pot să stau. Teddy mă aşteaptă în mai puţin de o oră. Ai vrea să-i spui lui Harlan... Spune-i că ne vedem mai târziu.

Chipul lui Maggie rămase impasibil:

— N-ar fi mai bine să-i spui chiar tu?

— Pare groaznic de ocupat acum şi nu vreau să-l deranjez.

Dar Maggie nu era la fel de delicată:

— Harlan, Lisa pleacă.

El se apropie bălăngănind cordonul telefonului, încercând să îndepărteze aparatul de şold şi să se rupă de la conversaţia cu persoana aflată la celălalt capăt al firului. Îi aruncă Lisei o privire disperată prin care se scuza şi ea îi răspunse cu un zâmbet şovăitor, după care plecă luându-şi geanta de seară. Lăsă acolo pantofii. Tocurile n-ar fi fost tocmai potrivite cu ţinuta ei.

— Lisa... Ce zici, Todd? Ţi-am spus să te gândeşti şi singur. Aşteaptă o secundă...

Dar până să lase receptorul jos de la ureche, Lisa dispăruse. Maggie observă că trăsăturile i se umbriseră de dezamăgire şi frustrare, dar reveni imediat la convorbirea telefonică, mai om de afaceri ca niciodată. Se lăsă pe spate şi luă o înghiţitură din cafeaua Lisei. Femeia asta era o proastă. Maggie era mai sigură ca oricând de asta. Nu-şi dădea seama că ceea ce văzuse era un Harlan Jameson într-o dispoziţie încă bună? A sta în preajma lui când lucra era ca şi cum te-ai fi aflat în

vâltoarea unei tornade. Nimic nu mai rămânea static. Electricitatea pe care o genera cu mintea lui genială te făcea să te simţi la fel de grozav ca şi cum ai fi făcut dragoste cu el. Sau aproape. Şi Maggie încercă să nu-i poarte pică celeilalte femei pentru acel „aproape”.

Chiar dacă nu le-ar fi văzut pantofii ca doi porumbei, ar fi ştiut din clipa în care a dat ochii cu el. Când îi deschisese uşa ca să intre, cu o oră în urmă, Harlan era moale ca o pară mălăiaţă. A ascultat-o, zâmbind ca un idiot, şi apoi a avut tupeul să-i ceară să repete ceea ce-i spusese.

Lui Maggie nu-i păsa dacă el avea chef să se culce cu Lisa. N-avea decât să se culce cu toată suflarea femeiască, dacă asta voia. Oricum, era un mod mai bun de a scăpa de stres decât tenisul. Aspectul lui fizic, deşi îi făcea plăcere, nu avusese niciodată acelaşi preţ în ochii ei ca forţa lui profesională. Nu avusese niciodată pentru nimeni atâta respect şi în acelaşi timp de nimeni nu-i fusese aşa teamă. Era cel mai bun prieten al ei: onest şi scrupulos, întotdeauna loial. Dar şi ea îi răspunsese cu aceleaşi calităţi. Mai mult decât orice pe lume dorea să-l vadă sănătos, fericit şi plin de succes. Şi dacă un flirt cu fotomodelul ăsta îl făcea fericit, nu era treaba ei. Dar dacă era vorba ca lucrurile să depăşească sfera strictă a atracţiei fizice, trecând în sfera implicării profesionale şi astfel să stea în calea afacerilor, atunci era şi problema ei. Nu va permite să i se întâmple nimic acestui om pe care-l aprecia atât de mult. Nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a păstra această

comoară.

Îi plăcea să se creadă îndrăgostit. Păi, dacă voia dragoste trebuia să găsească o femeie cu o forţă de nedoborât. O femeie care să-l accepte aşa cum era şi cu tot ceea ce făcea, fără să se intimideze. Cineva activ, nu pasiv. Cineva care să-i ţină piept, să nu accepte greşelile şi să ştie să-i dea şi un şut, la nevoie. Cineva care să ocupe locul pe care-l deţinea ea acum. Dar ea nu va renunţa aşa uşor. Lisa trebuia să o convingă să se dea deoparte. Până acum, Maggie o văzuse de două ori strivită sub greutatea personalităţii lui Harlan. Femeii care-l va iubi pe el nu-i va fi permisă atâta slăbiciune. Femeia care-l va iubi trebuia să-i ţină piept tocmai pentru că era puternic.

Poate că Lisa nu era lipsită de o oarecare forţă interioară, dar trebuia să o demonstreze. Harlan părea să gândească la fel. Dacă o va face şi dacă va găsi calea cea bună care să compenseze goana lui formidabilă şi ambiţia lui unilaterală, Maggie nu va mai avea nicio obiecţie. Personal, o plăcea pe Lisa. Era dulce, nepretenţioasă, sensibilă – calităţi pe care ea nu le avea. Şi Harlan aprecia aceste lucruri. Deci nu-i rămânea decât să înveţe să înoate printre rechini.

Lisa tocmai băga cheia în broască atunci când uşa de alături se deschise şi Jill, întoarsă cu spatele, aproape că dădu peste ea. Se priviră stânjenite, în pană de cuvinte.

— Nu te întreb dacă nu mă întrebi, zise Jill.

— Okay.

Amândouă se simţiră uşurate şi îşi zâmbiră.

— Vreau să-ţi cer o favoare, Lisa.

— Spune.

— În dimineaţa asta trebuie să cobor pe ţărm la treabă, dar Chuck şi cu mine, în fine, mă rog, speram să putem petrece ceva timp împreună. Nu te deranjează dacă vine şi el, nu-i aşa?

Cum să reziste la această rugăminte când ochii care o priveau din spatele lentilelor groase erau mai mari că ai lui Bambi?

— N-am nimic împotrivă, dacă şi Teddy e de acord.

— Ah, cu Teddy e uşor de aranjat. Harlan nu trebuie să afle. El e un căpcăun când e vorba de chestii de-astea, zice că nu-i place să amestecăm distracţia în timpul serviciului.

— Mie-mi spui?

Jill tocmai zâmbea la comentariul ironic al Lisei, dar îngheţă şi ochii îi devenim şi mai mari:

— Oh, Doamne!

— Ce-ai păţit?

Apucă tricoul Lisei şi abia atunci observă şi ea că pe piept era inscripţionat „Oklahoma U”.

— Ţi-ai petrecut noaptea cu Harlan!

— Jill! Şşt!

— Ai fost cu el, nu-i aşa? Vai, sunt atât de geloasă încât cred că am să te atunc peste bord. Aş da orice ca măcar o dată… Maggie ştie…?

— Era acolo. Vreau să zic, era acolo azi dimineaţă, când am plecat.

— Şi nu te-a aruncat în mare?

Jenată de subiect, murmură:

— Nu, a fost foarte amabilă. Mi-a spus că între ei nu sunt decât relaţii de afaceri.

— Doar afaceri… bombăni Jill. Şi eu, care mi-am pierdut timpul cu bărbaţii de la bord. Spune-mi, cum e?

— Jill!

— Ah, te înec! Spune-mi măcar atât cât să mă simt cu adevărat nenorocită. A fost grozav, nu-i aşa?

Lisa simţea cum i se înfierbântă obrajii şi că nu mai reuşeşte să zâmbească. Emoţiile clocoteau în ea ca apa minerală dintr-o sticlă bine hâţânată căreia i se scosese dopul.

— Ei bine, da.

— Ah! Te urăsc! Nu, de fapt, nu pot. Tu şi Harlan! O să-mi ia ceva timp până o să mă obişnuiesc.

— Jill, te rog să nu spui nimănui. Cel puţin, nu încă.

Jill îşi pusese un deget pe buze şi rânjea.

— Eu n-o să spun nimic, dar mai bine te-ai grăbi să scapi de dovadă, zise privind cu subînţeles tricoul.

— Chiar acum.

— Ne vedem la biroul de excursii.

Lisa se strecură în camera ei fără să observe că uşa de alături era încă deschisă. Şi că Chuck Webb ascultase fiecare cuvinţel din ce-şi spuseseră.

Primul lucru pe care l-a făcut Teddy a fost s-o scoată degrabă pe Lisa pe puntea cea mai de sus

ca să-i poată face câteva fotografii având ca fundal Puerto Rico. Trebuia să admită că priveliştea era spectaculoasă. După furtuna de noaptea trecută, marea era agitată, mai curând cenuşie, iar deasupra cerul era apăsător, plin de nori ameninţători. Pentru un prim contact vizual cu San Juan, poziţia era cea mai bună. O limbă albă de nisip, presărată cu palmieri, înainta pe o lungime de aproape doi kilometri în apă. Dincolo de ea se profila meditativă fortăreaţa El Morro, protectorul bătrân de secole al principalului port din San Juan. Pe măsură ce vasul lor îşi făcea loc în port printre alte două vase de croazieră, Lisa era tot mai fermecată de modul în care părţile noi şi vechi ale oraşului se cuibăreau unele în altele. Un zid cucerit de alge se ridica în faţa clădirilor cu pereţii încărcaţi de stucaturi şi de fier forjat. Zgârie-nori lustruiţi se profilau pe cer până în apropierea docurilor aglomerate, dând peisajului un aspect de metropolă, comercială. San Juan se dezvăluia privirilor misterios şi sofisticat totodată.

După câteva minute în care s-a luptat cu vântul de pe punte care-i răvăşea părul şi rochia albă de bumbac, Lisa i-a văzut făcându-şi apariţia pe Jill şi pe Chuck.

— Eşti gata? întrebă fotograful cu aviditate la vederea teancului de cărţi de credit pe care Jill le ţinea în mână.

— La atac!

Ziua se anunţa interesantă, dar obositoare. Norii grei lăsau în urma lor o umezeală apăsătoare pe care o resimţiră în timp ce umblau de colo-colo

pe străzile vechiului San Juan. Trotuarele, pe care nu putea merge mai mult de un singur om, erau străjuite doar de magazine mici. După ce au făcut turul acestor prăvălioare, admirând eşarfele pictate în culori vii şi obiectele de artizanat local şi după ce a consumat role întregi de film, Teddy i-a zorit, de teamă că nu vor mai avea timp să ajungă şi la castel. Lisa, pe care o dureau cumplit picioarele, abia aştepta să se aşeze undeva, iar Chuck se străduia să găsească un taxi. Prezenţa lui în grup aducea multă veselie. Chuck era mereu cu zâmbetul pe buze, cu un compliment pe care ştia să-l plaseze curtenitor vânzătoarelor.

Acum, iată-i striviţi pe toţi patru într-o rablă cu care şoferul nerăbdător lua curbele din scurt. Drumul avea doar o bandă – şi aceea ocupată de un şir nesfârşit de maşini. Cât ai bate însă din palme, au asistat la un curs pe viu despre regulile de circulaţie, expus cu dexteritate de şoferul spaniol, care a străpuns barajul la o intersecţie. Nici urmă de indicatoare de circulaţie. Cine claxonează primul are prioritate. Celor patru pasageri, hurducaţi zdravăn şi îngroziţi de scrâşnetul frânelor şi de trecătorii împrăştiaţi peste tot nu li se păru tocmai liniştitoare această metodă. Lisa, obişnuită cu străduţele liniştite din oraşul ei, închise ochii hotărâtă să nu se alarmeze, chiar dacă moartea îi pândea în fiecare clipă.

Castelul merita să-ţi rişti viaţa pentru el. Era doar o fărâmă dintr-un monolit, dar păstra toată semeţia construcţiei originare. Erau acolo scări, sute de scări. Lisa suspina. Picioarele ei, încălţate

cu sandale noi foarte elegante, sufereau la fiecare nouă treaptă pe care o avea de urcat. Într-un târziu ajunseră sus, iar ea se aşează pe un tun care îşi sprijinea gâtul lung de zidul de apărare. Era o vreme vijelioasă şi surprinzător de rece. Privi împrejur şi admiră apele învolburate care se izbeau, albe şi înspumate, de stânci. Nu văzuse niciodată un loc atât de sălbatic, în care primejdia îţi apărea atât de frumoasă. Se simţi copleşită. Îşi adună ultimele resurse ca să parcurgă drumul înapoi, către poarta principală.

Pe măsură ce se apropiau de vas, auzeau tot mai insistent sirena care avertiza că venise ora de plecare. Speriaţi că or să rămână pe mal, au început să alerge, râzând ca nişte puştani. Atunci bareta de la sandaua Lisei s-a rupt, ea s-a împiedicat şi şi-a scrântit o gleznă. Făcând haz de necaz, s-a prins de Chuck ca să-şi menţină echilibrul. Pentru că Teddy era încărcat cu tot echipamentul foto, iar Jill nu se mai vedea de după pachete, Chuck i-a oferit ca adevărat braţul. Bucuroasă că se putea sprijini de ceva, Lisa şchiopătă tot restul drumului.

Aşa îi văzu Harlan, care le pândea întoarcerea din balconul elegantului său apartament, sorbind dintr-o cafea fără cofeină. Teddy şi Jill, şi Lisa la braţ cu Chuck! Harlan nu se dusese să prânzească împreună cu restul echipei, ci aşteptase întoarcerea Lisei.

Acum prânzul era pe sfârşite şi nici urmă de Lisa. În timp ce-şi umplea fără chef farfuria la bufet, simţi prezenţa cuiva alături şi întoarse capul.

Era un bărbat. Scrâşni din dinţi. Chuck era întruchiparea a tot ce invidiase şi detestase mai mult în viaţă. Cu pantalonii ăia cafenii, cu eleganta lui bluză pe gât şi pantofii foarte scumpi, i-ar fi stat mai bine pe un yacht decât pe acest vapor de croazieră. Era atât de suav, atât de frumos, atât de calm, totul „atât de" încât nu putea să fie adevărat. Era genul după care se dau în vânt toate fetele de şcoală şi genul care merge înainte fără să facă niciun efort. Instinctiv, Harlan nu-l plăcea. La asta se adăuga probabil şi faptul că se afla acolo ca invitat al Lisei, profitând de soare şi răspândind nesinceritate în acest cadru creat de Harlan, cu eforturi şi bani grei. Bărbaţii în genul lui Chuck Webb găsesc întotdeauna ocazii pe gratis şi ştiu cum să profite din plin de ele. Aşa că lui Harlan nu-i prea era la îndemână să-i zâmbească.

— Bună, Jameson. Nu ştiu dacă am avut până acum ocazia să-ţi mulţumesc pentru această excursie. Lisa şi cu mine ne simţim nemaipomenit. Aceste câteva zile departe de birou ne prind foarte bine.

Muşchii feţei lui Harlan împietriseră.

— Mulţumeşte-i Lisei. Ea e cea care munceşte pentru ca tu să te simţi bine. *Parazit nenorocit*!

— Oh, ei i-am mulţumit deja.

În tonul lui era ceva care-l făcu pe Harlan să simtă nevoia să-i trântească drept în faţă salata de mere.

— Apropo, unde e Lisa? făcu el pe un ton care se voia neutru.

— Probabil se odihneşte. Era destul de obosită

acum câteva minute când am instalat-o la ea.

Şi tonul ăsta de automulţumire şi şiretenia asta pe care Harlan o considera jignitoare în general şi intolerabilă în particular, căci era vorba de Lisa! Hotărât să se poarte ca o gazdă perfectă, trecu mai departe, de-a lungul mesei aranjate gen bufet, strângând în mână farfuria, dar imaginându-şi că-l strânge de gât pe Chuck.

— Nu-ţi face griji pentru Lisa, continuă agentul comercial pe un ton care se voia confidenţial. E un pic mai rezistentă decât lasă să se vadă.

— Da?

— Deşteaptă fată, Lisa. Genul care ştie cum să profite de situaţie. O spusese cu o nuanţă a glasului din care reieşea că asta nu era chiar o calitate. Ştii doar cum sunt femeile…

— Nu ştiu, n-ai vrea să-mi spui şi mie? *Gunoi nenorocit*!

— Femeile care fac afaceri nu-şi uită nicio clipă din zi sau din noapte interesul. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

O, da, Harlan ştia prea bine ce insinua Chuck. Şi se întreba dacă i-o fi trecut prin minte că, la gabaritul lui, Harlan ar fi putut să-l înşface uşor pe spilcuitul ăsta de maimuţoi şi să dea cu el de-a dura peste bord, fără niciun efort. Ca psiholog şi atent observator al firii omeneşti, Harlan îşi dădea foarte bine seama că Chuck Webb îl provoca tocmai ca să-l scoată din sărite. Dar, deşi îi înţelegea jocul, de ce nu se putea stăpâni? Doamne, cât ar fi vrut să-i tragă una!

— Nu înţeleg. Fii mai clar, dacă vrei, Chuck.

Aproape că îi scuipă numele cu furie nedisimulată, aruncându-i mănuşa.

— Eşti un tip deştept, Jameson, ce naiba, altfel n-ai fi unde eşti astăzi. Lisa este şi ea unde este tot pentru că este deşteaptă. Nu face nimic pe degeaba.

— Adică?

Chuck nu şi-a dat seama că, în spatele pozei rezervate, Harlan clocotea cu aceeaşi furie distructivă cu care valurile se spărgeau de stânci. Ca un neghiob, zâmbea zeflemitor, fără să ştie că mai avea puţin până să fie zdrobit şi măturat.

— Gândeşte-te şi singur.

— Nu te juca cu mine, Webb! rosti cu o tărăgăneală prevestitoare de furtună. Sau fă-o dacă eşti pregătit să te târăşti ca un câine înapoi în Statele Unite. Ai lăsat să-ţi scape o insinuare. Nu umbla cu de-astea! Spune clar ce-ai de zis, că n-am timp de pierdut. Minutele mele sunt mai preţioase ca toţi anii tăi la un loc.

Chuck rămase siderat. Tonul calm al lui Harlan îi căzu ca un ghimpe în suflet. Îşi aminti ceea ce spusese Jill despre el: „politicos”, şi simţi un soi de furie că Lisa îl respinsese pe el, Chuck Webb. Iar lui nu-i plăcea să fie mereu al doilea, după bărbatul ăsta. Rece, fără remuşcări, cu o ţinută corectă chiar şi atunci când era josnic fără pereche.

— Vrei să fiu clar? Lisa e cu mine. Chiar dacă s-a dat pe lângă tine, sperând să mai ciugulească şi ea câte ceva. La urma urmei, trebuie să-şi câştige şi ea existenţa într-un fel sau altul, nu-i aşa? Tot aşa a ajuns să fie şi promovată. Cred că nu mai e

nevoie să ți-o spun eu. Iar peste câteva zile, cu mine va merge înapoi acasă, nu cu tine, aşa că mai bine las-o în pace. N-o interesezi decât marginal. Dacă vrei să fii ridicol, te priveşte, să nu spui că nu te-am avertizat.

Harlan rămase încremenit privind în urma lui Chuck. Putea să-şi ţină sub control fiecare mişcare de care depindea viitorul afacerilor, dar când era vorba de sentimente, se pierdea tot.

— Pui de căţea, mormăi încrâncenat, simţind că-i cade cerul în cap.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Căpcăunul a aruncat buzduganul. Se pregăteşte un uragan!

— Păzea, Lisa, o pregăti Moe înainte de a se întoarce către unul dintre asistenţii lui.

— Cum adică?

— Harlan. O să tune şi o să fulgere împotriva tuturor. Eu unul vreau să mă ţin departe de el.

Nu părea însă prea speriat. Îşi vedea de treaba lui, continuând să regleze filtrele reflectoarelor aşezate în spatele scaunului înalt pe care stătea Lisa.

Cabina fusese transformată temporar în studio, dotată cu fundaluri desfăşurate după nevoie, trepiede solide, kilometri de cabluri, reflectoare de metal prevăzute cu apărătoare, filtre, exponometre, o mulţime de aparate de fotografiat cu obiective de diferite mărimi – lucruri de care Lisa auzise, dar nu mai văzuse niciodată. La lumina

din încăpere ai fi putut pregăti o cină la fel de repede ca în cuptorul cu microunde.

Lui Teddy îi plăcea să-şi surprindă modelele în plină mişcare, aşa i se păreau mai expresive. Moe prefera soluţiile clasice, tehnica lui predilectă constituind-o lumina egal răspândită pe chipurile fotografiate. Era bun la portrete, nu la instantanee.

O puse pe Lisa să se mişte şi să se emoţioneze pe sub diferite fascicule de lumină, până când ea se simţi tot atât de spontană ca o budincă fierbinte. În timp ce Moe meşterea câte ceva, unul din ajutoarele lui sărea şi-i ştergea broboanele de sudoare de pe faţă.

— Nu-i stilul lui Harlan. El nu se enervează niciodată fără motiv. Ştii să aibă vreunul?

— Nu ştiu, dar a convocat o adunare într-un sfert de oră şi ai face bine să fii acolo.

Moe oftă grav:

— Vrea să termin treaba sau vrea să-l ascult cum vorbeşte?

— Faci cum ştii, dar eu, dac-aş fi în locul tău, m-aş duce să văd ce vrea.

— Splendid! Aruncă, vizibil plictisit, setul de filtre pe care le avea în mână. Hai, strângeţi cu toţii! Domnul Jameson are nevoie de auditoriu. Lisa, scumpo, ai fost grozavă!

Îi întinse mâna ca să o ajute să coboare de pe scaunul înalt. Ea sări cu prudenţă. Deşi îşi petrecuse după-amiaza cu glezna înfăşurată într-un prosop ud, tot o mai durea. De aceea se şi bandajase.

— Mulţumesc, Moe. Trebuie să merg şi eu la

întâlnirea asta?

— Sigur, doar faci parte din familie. Rău cu rău, dar mai rău fără rău. Dacă lui Harlan i-a sărit ţandăra, nu e bine să-l faci să aştepte.

„I-a sărit ţandăra” erau cuvintele cele mai potrivite. Bărbatul pe care-l văzu Lisa patrulând prin faţa oamenilor lui era dinamită curată. Se strecură neobservată pe un scaun din spate, întrebându-se, ca şi ceilalţi, care putea fi cauza. Atunci privirea lui Harlan căzu asupra ei, dar Lisa nu văzu nimic altceva decât nişte ochi în care se reflectau nori negri, groşi, prevestitori de furtună.

— Ce s-a întâmplat, Harlan? vorbi Steve Diall în numele tuturor.

Harlan se opri în faţa grupului uluit şi vorbi atât de încet încât toţi întinseră gâturile ca să audă mai bine:

— Nimic nu mai merge.

Când fu sigur că toţi îl ascultă, răcni aşa de tare că ei săriră ca arşi:

— Niii-mic!

Îşi reluă patrularea, traversând încăperea în lung şi-n lat, ca o fiară închisă în cuşcă. În timp ce vorbea, rostind cuvinte scurte şi concise, îşi muta privirea de la unul la altui, mânios şi tăios ca oţelul.

— Mai avem trei luni până la lansarea campaniei în care mi-am îngropat inima şi sufletul şi contul de la bancă şi nimic nu e cum trebuie. Fiecare dintre voi e plătit mai mult decât merită, iar voi nu-mi înapoiaţi nici pe jumătate ceea ce aştept de la voi. Poate pentru voi asta e o slujbă ca oricare alta, dar pentru mine este chiar viaţa mea,

şi, la dracu', n-o să mă las doborât de nepăsarea voastră. N-am să tolerez aşa ceva!

În încăpere se lăsă o tăcere atât de grea încât îşi auzeau unii altora răsuflările.

— Am avut încredere în voi, dar voi nu faceţi ceea ce v-am cerut. Ştiţi cum ar trebui să procedez? Să iau frumuşel dosarele voastre şi şi verific cum şi-a respectat fiecare clauzele stabilite la angajare. Doar pentru asta vă plătesc, nu? Am investit sute de mii şi cu ce m-am ales? Cu o harababură!

Luă de la Teddy probele fotografiilor realizate dimineaţă pe insulă. Şi ce văzu? Lisa zâmbitoare, braţ la braţ cu Chuck Webb! Mototoli poza şi apoi distruse întregul stoc.

— M-am ales cu nişte fotografii care arată de parcă au fost făcute de un meseriaş de mâna a şaptea, într-o excursie la ţară, şi cu un model care are tot atâta viaţă în el cât păpuşa Barbie. Nu pot să folosesc aşa ceva. Le aruncă pe jos şi le mai dădu şi un şut. Acolo, pe scaunul ei din ultimul rând, Lisa înţepeni.

Teddy se ridică să adune fotografiile stricate, încercând să le netezească. Se uită cât putu mai critic la fotografii, apoi zise către patronul care spumega:

— Harlan, dar pozele astea nu au nimic rău. Nu ştiu ce te frământă, dar…

— Dispari din ochii mei, Teddy! Dacă-ţi spun că sunt un spanac, sunt un spanac.

— Tu eşti şeful! zise roşcovanul, care nu lăsa să i se citească pe chip nimic din ceea ce simţea.

Aruncă la rândul lui hârtiile pe jos şi se aşează la locul lui.

După ce termină cu fotograful, Harlan trecu pe la fiecare, despicând firul în patru şi mai ales căutând nod în papură, până îi enervă pe toţi şi le trezi o antipatie pe care cu greu şi-o stăpâneau. Lisa se făcuse mică de tot în fundul sălii, aşteptând să-i vină rândul la bruftuluială, dar el trecu pe lângă ea cu o indiferenţă glacială.

Din locul de unde stătea şi îşi curăţa calmă lacul de pe unghii, Maggie îl privea fără ca trăsăturile să-i trădeze panica. Mai asistase la un asemenea spectacol şi altă dată şi se speriase şi atunci. În cele din urmă, când în încăpere nu mai rămase nicio persoană din echipa *Numai Tu* căreia Harlan să nu-i fi frecat zdravăn ridichea, ea vorbi pe un ton plictisit:

— Harley, dacă ţi-ai terminat de jucat rolul de dictator, am vrea să ne întoarcem la lucru.

Harlan se răsuci pe călcâie şi o fulgeră cu privirea. Vocea îi era joasă şi deosebit de amară:

— Nu mă dădăci, Mag. Nu eşti mămica mea.

— Oh, iartă-mă, se scuză ea în batjocură. Am uitat că eşti singurul dintre noi care are dreptul la păreri personale. În fond, totul îţi aparţine, nu-i aşa? Iar noi toţi nu suntem decât nişte robi a căror singură menire e să-şi încovoaie spatele şi să sape. Ei bine, robii ăştia sunt enervaţi până peste poate de comportamentul tău. Iartă-ne că nu suntem perfecţi ca tine. Şi dacă nu-ţi place cum ne facem treaba, înlocuieşte-ne sau fă totul singur, domnule Jameson, dacă îţi închipui că nu ai nevoie de

nimeni.

— Lisa e acolo!

După această replică rostită cu glas scăzut urmă o tăcere absolută. Apoi Maggie se ridică adunându-şi cu grijă sub braţ geanta şi mapa, înainte de a-i răspunde într-o manieră impecabilă:

— Ştiu unde e, şi să nu-ţi închipui că o să mă lovesc în calea mea de ea.

Tocurile îi ţăcăneau pe plăcuţele de gresie, subliniindu-i indignarea în timp ce se îndrepta spre uşă fără să privească înapoi.

Gâfâind şi evident incapabil de a se controla, Harlan se întoarse spre auditoriul încremenit.

— Ei, ce mai aşteptaţi?! Aveţi un serviciu, cel puţin pentru moment. Vedeţi-vă de el!

Pentru că niciunul nu-şi părăsea locul şi toţi se uitau la el ca la un nebun, ieşi el din încăpere, ca o furtună, lăsându-i cu gurile căscate. Pentru că Harlan Jameson nu se înfuria niciodată pe el însuşi. Oamenii lui erau familia lui. Le oferea adăpost, îi consola, glumea cu ei, le trimitea flori de ziua mamelor lor. Când îşi ieşea din sărite, cauza era întotdeauna în afara persoanei lui. Şi toţi, cu excepţia lui Maggie... şi a Lisei erau prea uluiţi ca să reacţioneze.

Lisa îl descoperi pe Harlan sprijinindu-se de balustradă, trăgând înverşunat din ţigară. În locul carismaticei lui energii, emana acum tensiune şi furie. Lisa şovăia. Harlan era genul de om care se lăsa complet purtat de pasiunea care-l stăpânea. Nu era prea sigură că voia să-l întâlnească atâta

timp cât era în starea aceea cumplită. Dar ceva o mâna înainte. Poate expresia pe care i-o văzuse întipărită pe chip la plecarea lui Maggie. Îl lovise uşor, dar exact unde trebuia. Panică adâncă, incomensurabilă. Privirea pierdută a băiatului din Oklahoma depăşit de situaţie. Din acel moment, toată oţăreala lui nu mai fusese decât bravură. Ea fusese singura care observase schimbarea şi doar ea reacţionase. Ea avusese nevoie de el într-un moment când era foarte jos, disperată, în căutarea unei schimbări care să o salveze. Şi el o salvase cu programul *Numai Tu*.

Putea să-l lase baltă şi să nu-l ajute acum, când avea nevoie de cineva? Nu-i spusese el că acel cineva era chiar ea?

Ultimii paşi pe care îi mai avea de făcut până în locul de unde Harlan contempla cu năduf amurgul i-a făcut împinsă de compasiune. Pentru că îl iubea şi nu putea suporta gândul că se simte abandonat şi suferă. Asta i-a dat curaj să-i smulgă ţigara din mână şi să i-o arunce în mare. Harlan zvâcni într-o parte şi ea îşi dădu seama că era surprins. Se aşteptase ca un gest atât de îndrăzneţ să vină de la Maggie. Apoi îşi miji ochii, trase pachetul cu ţigări din buzunar şi scoase altă ţigară, pregătindu-se să şi-o bage în gură cu partea fără filtru. O privi de sus, ca un bărbat superior şi arogant ce era, fixând-o cu o privire care parcă spunea: „Ia să vedem, ai curaj să mi-o arunci şi pe asta?”. Pentru că el se aştepta să-i smulgă ţigara, ea înşfăcă tot pachetul, aruncându-l cât putu de departe.

— Hei!

În timp ce urmărea uluit ţigările zburând prin aer, ea apucă şi ţigara care îi atârna în colţul buzelor şi o mărunţi până nu mai rămaseră din ea decât crâmpeie de hârtie şi resturi de tutun.

— Harlan, te rog, nu mai fuma, vorbi liniştit.

— Acum te am şi pe tine pe cap? Lasă-mă dracului în pace! N-am nevoie de tine.

Vorbise tare şi răspicat, dar sclipirea din ochii lui spunea cu totul altceva. Iar Lisa credea în ceea ce vedea şi nu în ce auzea. Acel licăr de vulnerabilitate o făcu să-şi adune toate resursele.

— Nu e bine ce faci. Pentru că sunt o mulţime de oameni care depind de tine, care ţin la tine.

— Şi vrei să mă faci să cred că eşti şi tu unul dintre ei? zise crud şi dispreţuitor.

— Da, sunt.

— Da. Bine. Am atâţia prieteni câţi mi-am putut cumpăra. Nu-i plătesc destul?

Era în plină agitaţie, ca un vulcan gata să erupă, dar ea, în loc să se ferească din calea lavei, alerga în întâmpinarea ei. Pentru că, deodată, nu se mai temea de el, ci era sincer îngrijorată. Arăta mai degrabă sălbatic şi rănit decât periculos.

— Nu-ţi stă deloc bine când îţi plângi singur de milă, Harlan.

Rămăsese nemişcat, dar Lisa simţea tensiunea ridicându-se în el. Şi deodată izbucni, ca un cazan sub presiune:

— Cu cine crezi că stai de vorbă? Eu te-am făcut ceea ce eşti acum. Fără mine, încă ai mai încerca tot felul de diete idioate, luate de prin

revistele de femei şi care, oricât te-ai ţine de ele, nu merg. Mie trebuie să-mi mulţumeşti şi pentru serviciul pe care-l ai şi chiar şi pentru arătosul tău prieten, aşa că ai grijă pe cine critici!

Urmă un moment îngrozitor. Ochii ei înotau în lacrimi, gura i se strâmbase, trădând tremurul care o cuprinsese, devenind apoi o simplă linie dreaptă. Vorbi totuşi surprinzător de calmă:

— Vă mulţumesc, domnule Jameson. Şi mă bucur că aţi avut ocazia să profitaţi personal de rezultatele muncii dumneavoastră.

Apoi îi întoarse spatele şi, cu o trufie demnă de Maggie, îl părăsi.

— Lisa! strigă el pe un ton poruncitor.

Ea continua să se îndepărteze, străduindu-se să nu şchioapete.

— Lisa!

O jignise profund. Grăbi şi mai tare pasul. Auzi o înjurătură şi o bufnitură puternică. Dar ceea ce o făcu să se întoarcă exact în clipa în care el se prăbuşea, cu spatele sprijinit de perete şi cu genunchii pe punte, fu un strigăt scurt, disperat. Sunetele sunau ciudat, ba a râs, ba a plâns. Când s-a îndreptat îngrijorată spre el, chipul lui era înnebunit de uimire şi de chin.

— Cred că mi-am rupt mâna.

Felul în care-şi ţinea mâna la piept o făcu să se aşeze în genunchi în faţa lui.

— Oh, Harley, lasă-mă să văd. În ce ai dat cu pumnul?

— În peretele ăla. Blestematul ăla de perete e mai tare decât capul meu.

Se crispă tot când ea îi luă mâna. Nu se vedea nicio umflătură sau vânătaie, dar era evident că şocul loviturii îi zdruncinase mâna până la cot.

— Doctorul mi-a spus să caut întotdeauna să mă descarc. Mi-a zis că, dacă ţin mânia în mine, risc să mor. Credeam că a-mi rupe nişte oase e o bună cale de eliberare a energiei negative. Auu!

— Nu cred că doctorul te-a îndemnat să perforezi pereţi de oţel.

Lisa îi ţinea mâinile între mâinile ei cât mai blând cu putinţă. Îi mişcă şi îi frecţionă degetele, apoi i le îndoi puţin.

— Nu cred să fie ceva rupt. N-ar strica însă să te duci să te vadă doctorul de pe vapor. Poate e totuşi o fisură. Apoi, fără să-i dea drumul la mână, continuă pe alt ton: Ce-i cu tine?

Mânia îl făcu să se abţină câteva secunde, apoi cedă. Ca plăcile tectonice care se freacă dedesubtul nostru una de alta până când energia iese la suprafaţă. Cutremurul cel mare fusese în faţa tuturor prietenilor şi colaboratorilor, când îşi ieşise din fire. Acum veneau doar replicile, mult mai slabe.

— Nu ţi s-a întâmplat niciodată să te scoli dimineaţa în cea mai bună dispoziţie sufletească şi apoi totul să se ducă dracului?

— Ba da.

Îl mângâia uşor cu degetul în palmă. Harlan închise ochii, parcă apărându-se de frustrarea care creştea în el.

— De ce nimeni nu poate să-mi ofere ceea ce-mi lipseşte?

— Oamenii îşi dau toată străduania ca lucrurile să meargă bine. Pentru tine şi pentru companie.

— S-ar părea că nu e destul.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Tot felul de probleme – de spaţiu, de termene, de rezervări şi, colac peste pupăză, a venit şi telefonul ăla azi dimineaţă prin care m-au anunţat că s-ar putea ivi încurcături şi cu licenţa. Mă crezi, Lisa? Ţin enorm la toţi oamenii mei. Şi, dacă ei nu mă dezamăgesc pe mine, mă tem că s-ar putea să-i dezamăgesc eu. Dacă eu mă împotmolesc, cad cu toţii. Dacă iau o hotărâre greşită… A doua oară nu mă mai pot întoarce acasă ca un ratat. Pur şi simplu n-aş mai avea puterea.

Fu cuprins de un tremur care-l zgâlţâia din cap până-n picioare, dar care însemna totuşi că se eliberează de o parte din stres.

— Şi de ce nu te-ai întoarce, la o adică, întrebă ea cu o dulce seninătate, obligându-l să vadă dincolo de catastrofa care îl îngrozea. Crezi că părinţii tăi nu te-ar mai primi?

Aşa cum stătea pe genunchii lui, strângându-i mâna şi zâmbind atât de fermecător, Lisa era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Probabil că pentru vreo câteva săptămâni, la început, m-ar lăsa să mai zac iar pe sofa, apoi mi-ar cumpăra un geamantan nou şi m-ar sili s-o iau de la capăt.

Zâmbi. Un surâs – fragil, care îi frânse inima Lisei. Oftă din tot sufletul:

— Sunt obosit, sunt zdrobit, dar nu pot încetini

ritmul. Şi nu îndrăznesc să mă opresc.

— De ce?

Se foi nervos când auzi acel „de ce” şi continuă ca şi când nici n-ar fi vrut să audă acele cuvinte care aveau un impact teribil asupra lui:

— Pentru că nu aş şti cum să o fac. Cred că toate rotiţele mele sunt într-un angrenaj a cărui mişcare n-aş vrea să o stric. Câteodată sunt însă tare ipocrit. M-ai văzut doar ce predică le-am ţinut oamenilor mei.

Râse înciudat pe sine însuşi.

— Am o listă întreagă cu sfaturi date de doctori despre cum pot să înving stresul. M-au avertizat că toate exerciţiile şi toate dietele de pe lume nu-mi vor fi de niciun ajutor şi nu-mi vor salva noul înveliş creat de ei dacă nu voi învăţa să-mi controlez gândirea. Mi-au spus: „Domină-ţi supărările, caută să te detaşezi de situaţia de criză, fii întotdeauna înţelegător cu tine însuţi, stabileşte-ţi priorităţile”… dar, la dracu’, toate sunt priorităţi. Şi uneori ceea ce socoţi a fi un lucru bun poate deveni catastrofal, dacă-l „judeci” cu inima. Nu pot să dezertez de la muncă. Este tot ce am. Mă tem că, dacă voi slăbi ritmul, o să fiu mai sărac şi nu-mi pot permite aşa ceva. Cu atâta lume care depinde de mine…

— Harlan, ai în jurul tău cel mai minunat grup de oameni de pe faţa pământului. Poţi să lucrezi cu ei. Sunt nişte profesionişti excepţionali. Fiecare îşi cunoaşte meseria. Ai încredere în ei! Lasă-i să-şi vadă de treburile lor, iar tu ia-ţi un moment de respiro.

El nu spuse nimic, vădit dus pe gânduri,

meditând la discuţia lor. Aşa că tot ea continuă:

— Despre licenţă e vorba?

Scutură din cap, îngăimând vag:

— La altele mi-a stat mie mintea azi după-amiază…

Era din nou dispus să se analizeze, poate chiar mai în profunzime decât o făcuse până atunci şi, într-un anume fel, cu o viziune mai sumbră ca înainte, fără a mai avea însă violenţa aceea. Cel puţin nu mai avu manifestări exterioare care să-i facă rău.

Era prima dată când îşi coborâse garda în faţa cuiva. N-o mai făcuse până atunci nici măcar în prezenţa lui Maggie. Niciodată nu vorbise despre temerile şi slăbiciunile lui. Cât despre fosta lui soţie, era ultima persoană pe care ar fi lăsat-o să-l vadă vulnerabil. Cu Lisa nu era niciun pericol, pe ea o simţea aproape, alături de el, cu fiecare moment care trecea. Reuşise să-l calmeze puţin, aşa cum reuşise să-i aline, cu mângâierea din palmă, durerea braţului. Era ca ploaia dătătoare de viaţă, după furtuna ameninţătoare. Şi, ceea ce era de-a dreptul caraghios, deşi ea era sursa suferinţei lui, tot ea îl făcea să se simtă bine. La drept vorbind, nici nu era îngrijorat din pricina afacerilor, cât din cauza Lisei. În afaceri cunoscuse deja succesul. Ca bărbat, însă, niciodată. Nu avusese decât decepţii în urma tuturor legăturilor, de aceea se uita acum chiorâş în ochii aceia cenuşii, adânci, ai Lisei. *Să nu spui că nu te-am avertizat*. Nu-i ieşeau din cap cuvintele batjocoritoare. Era cu putinţă? Oare ea nu căuta nimic altceva decât să

se folosească de el? La dracu'! Când trebuia să rişte nu prea obişnuia să plece urechea la spusele altora! De ce ar face-o acum?

Îşi desfăcu genunchii ca ea să poată veni către el. Şi ea se apropie, sprijinindu-şi capul de pieptul lui, iar el îl ţinu apăsat cu mâna sănătoasă. Simţind-o alături, îi reveniră în minte crâmpeie de amintiri – gura ei dulce, corpul ei mlădios, ispita din mângâierile ei – care îl răvăşeau. Ce să facă însă cu aceste amintiri? Pentru moment, poate că cel mai bine era să nu facă nimic, să încerce să redobândească perspectiva asupra lucrurilor.

Dacă ar fi fost vorba de afaceri, ar fi apelat la cei mai buni experţi, ar fi profitat de inteligenţa oamenilor lui cei mai valoroşi, ar fi citit tratate, dar acum, acum era în joc inima lui – şi era singur, fără să ştie încotro s-o apuce.

Instinctul îi spunea s-o ia pe Lisa şi să o ţină strâns lângă el, pentru totdeauna. Dar mândria îi picura veninoasă în ureche: *O să te facă să suferi*. *Nu te vrea pentru ceea ce eşti tu cu adevărat*. *Nu fi prost*.

Avu o înţepătură în mână care i se transmise prin umăr până la tâmple. Îşi simţea sufletul în mii de bucăţele. I-ar fi trebuit un efort enorm să se adune. Nu se vedea în stare să lămurească insinuarea lui Chuck Webb din acea după-amiază, aşa că mai înţelept era să lase lucrurile să curgă de la sine. Ceea ce dorea cu disperare era ca Lisa să-i spună că ţine la el. Acum, în acest moment, avea nevoie să o audă, chiar dacă îl mințea.

Fiindcă se simţea atât de nesigur, fiindcă

vedea că e la un pas de a face o prostie, fără teama că ar putea deveni ridicol, ca de pildă să-i spună Lisei că o iubeşte. Harlan se hotărî să se depărteze de ea. Lisa stătea prea aproape de el, iar el nu era încă pregătit să-şi deschidă sufletul.

— Mă duc să văd ce-i cu mâna asta. Mă doare de mor.

Lisa se întoarse pe călcâie; îngrijorarea luase locul dorinţei. Era greu să lupţi cu tandreţea care i se citea pe chip:

— Merg şi eu cu tine.

— Nu. E problema mea şi vreau să mi-o rezolv bărbăteşte.

Zâmbise, dar Lisa înţelese. Voia să scape de ea. Harlan redevenea bărbatul sigur de sine. Harlan Jameson nu avea nevoie de nimeni.

Ea rămase pe loc, iar el se îndepărta încetişor sprijinindu-şi braţul. Fiindcă nu-i acceptase devotamentul sincer, adoptă o mină resemnată, nu fără a adăuga, totuşi:

— Sper că n-ai să mai faci vreo prostie.

— Nu, doamnă, am epuizat gesturile mari. Tot ce-mi doresc e să găsesc pe navă un chirurg destul de priceput ca să mă readucă la linia de plutire.

Mai ales că îl aştepta o noapte lungă pe care trebuia să o petreacă singur în patul lui mare.

— Bine, atunci, eu mă retrag.

Dar când să plece, mâna lui zdravănă o apucă pe-a ei într-o nepremeditată strânsoare:

— Lisa…

Se opri uitându-se fix la el. Acum ea părea în defensivă. Ce ar fi trebuit să facă? Să-i cadă în

genunchi şi s-o implore să rămână? Fu cât pe ce să o facă. Dar toate facultăţile lui de autocontrol se regrupară şi se auzi spunând cu totul altceva decât ceea ce ar fi vrut.

— Îţi mulţumesc pentru duşul rece pe care mi l-ai administrat.

Zâmbetul ei fu abia vizibil, dar efectul – enorm. Îşi încleştă fălcile ca să nu dea curs slăbiciunii pe care o simţea crescând în piept.

— La dispoziţia ta.

Doctorul de pe vas îi cercetă, îi pipăi şi-i răsuci mâna până când Harlan se făcu alb ca varul; şi-ar fi dat bucuros consimţământul să i-o amputeze, numai să scape. Dar doctorul îl anunţă încântat că nu era nimic grav, fără a-l scuti însă de o întrebare dojenitoare:

— Dar în ce ai dat cu pumnul? Într-un perete de stâncă?

— Cam aşa ceva, recunoscu Harlan. Chiar într-o stâncă.

Cu o compresă rece în jurul braţului, ca să nu i se umfle, şi cu o doză de calmante impresionantă, Harlan se gândea să se întoarcă în apartamentul lui şi să se arunce în pat, dar se pomeni dând târcoale pe la uşa Lisei.

Dacă avea să o caute la o oră atât de târzie, n-o să creadă că e doar un pretext fiindcă vrea să se culce cu ea? Şi nu era aşa. Nu pentru că nu ar fi dorit să se culce cu Lisa – sigur că dorea. Dar şi mai mult dorea să se apropie de ea şi să o absoarbă ca pe un balsam împotriva nefericirii din

suflet. Avea nevoie să acosteze într-un port sigur în noaptea asta, ca să simtă că se însănătoşeşte şi redevine puternic. Lisa era pentru el acest refugiu.

Bătu la uşă şi aşteptă. Mai bătu o dată. Niciun răspuns.

Explicaţia veni însă imediat.

Din spatele uşii închise de la camera cu numărul 6.000 răzbăteau chicoteli de femeie, joase şi excitate, şi replica pe un ton mai înalt a lui Chuck Webb.

O mânie nebună se aprinse în el în timp ce-şi imagina gustul Lisei pe buzele lui şi căldura ei în braţele lui Chuck.

Uşa de la camera 6.000 se crăpă puţin, dar destul cât să-i permită lui Harlan să observe că Chuck era doar în slip. Tipul îi aruncă un zâmbet încrezut şi sec:

— Nu-i nimeni acasă. Se pare că ai ajuns prea târziu. Poate o să ai mai mult noroc data viitoare.

Dacă nu şi-ar fi simţit deja toată mâna amorţită până la cot, Harlan i-ar fi tras o directă drept în moaca aia rânjită. Apoi auzi un murmur neclar, o voce de femeie care-l chema înapoi stăruitor:

— Chuck, vino înapoi în pat.

Uşa cu numărul 6.000 îi fu închisă în nas, lăsându-l să-şi închipuie cam ce se petrecea în spatele ei.

La început Lisa crezuse că avea nevoie de singurătatea calmă a camerei ei, dar perspectiva de a se găsi faţă-n faţă cu tumultul din suflet o sperie, aşa că alese compania celorlalţi. Cel puţin

până când va fi în stare să-şi domine emoţiile. Un hol liniştit de pe puntea Atlantic, numit, nu se ştie de ce, Golful Contrabandistului, i se păru o minunată ocazie şi se grăbi să profite de ea.

— Pot să stau şi eu?

Maggie Jameson o privi pe deasupra paharului înalt, cu o expresie la fel de ceţoasă ca paharul îngheţat. După un abia schiţat efort de a-şi compune o mină adecvată, cu un zâmbet strâmb şi săltând indiferentă din umeri, îi făcu semn Lisei să se aşeze în partea cealaltă a mesei.

Lisa se strecură pe locul arătat şi comandă chelnerului o Cola dietetică înainte de confruntarea cu Maggie. Rimelul i se întinsese puţin în spatele ochelarilor cu rame metalice care-i dădeau acel aer de femeie de afaceri şi în faţa ei era o scrumieră plină ochi cu mucuri de ţigară. Maggie arăta incredibil de fragilă.

— L-ai văzut pe Harlan? întrebă trăgând cu nesaţ din ţigară şi căutând să se comporte firesc. Dar mâna îi tremura.

— Da, adineauri.

— Şi?

— I-am spus să nu-şi mai plângă de milă.

Privirea rece şi albastră a lui Maggie exprima neîncredere:

— Chiar aşa i-ai spus? Şi el cum a reacţionat? Ca Vezuviul, presupun.

Lisa găsi comparaţia potrivită.

— Când am vrut să plec, s-a înfuriat şi a dat cu pumnul într-un perete, cât pe ce să-l rupă.

— Peretele?

— Pumnul.

— Ah, şi acum e bine?

— Am stat puţin de vorbă şi părea să-şi fi revenit.

Maggie ardea ca şi ţigara care rămăsese mică de tot. Parcă uşurată pe moment, murmură:

— Slavă cerului!

Apoi trăgând adânc aer în piept, îşi recăpătă stăpânirea de sine:

— Îmi pare rău că a trebuit să plec. De obicei nu-l las să-şi iasă din fire cu mine, dar, pur şi simplu, n-am putut îndura să asist la a doua scenă de acest fel. O dată îmi ajunge.

Se întrerupseră la apariţia chelnerului, după care Lisa fu toată numai ochi şi urechi, căci Maggie părea dispusă să se confeseze:

— Când s-a mai întâmplat aşa ceva?

Glaciala blondă aruncă un norişor de fum înspre tavan:

— Acum patru ani. Când am văzut cum se distrugea singur şi n-am făcut nimic să-l împiedic.

Zărind în ochii ei albaştri un licăr de vinovăţie, Lisa spuse:

— N-aveai de unde să ştii că era bolnav de inimă.

— Vai, dar fuseseră o grămadă de semne. Numai că eu nu le-am dat destulă atenţie. N-am vrut să cred că s-ar putea prăbuşi. Harlan este atât de… puternic. Asta a fost prima greşeală. Este înzestrat cu o incredibilă forţă de acţiune, care te copleşeşte, pur şi simplu. Ştii asta.

Lisa dădu aprobator din cap. Ştia.

— Atunci, energia lui nu era atât de canalizată, dar să ştii, omul ăsta putea să mute munţii cu mâinile goale. Dacă i s-ar fi cerut, de pildă, să apară la TV într-o campanie de evanghelizare, ar fi convins mulţimile să înalţe catedrale până la cer. Îi simţeai puterea numai stându-i în preajmă. La amintirea acestor lucruri, ochii ei se aprinseseră scurt, apoi se linişti şi stinse ţigara fumată doar pe jumătate, luând o înghiţitură zdravănă din băutura pe care o avea în faţă.

— Apoi s-a stins. Ai văzut licurici? Dau o lumină strălucitoare pe care nimeni nu o poate explica. Îi pui într-un vas de sticlă şi ei continuă să lumineze pentru o vreme. Dar apoi, tot lovindu-se de pereţii de sticlă, devin din ce în ce mai puţin strălucitori, până se sting de tot. New York-ul a fost pentru Harlan ca vasul cu pereţi de sticlă. S-a pierdut pe sine pentru că a vrut să lumineze neîncetat. Crezi că ce ai văzut astă seară a fost cumplit? Dar să-l fi văzut atunci! L-am urmărit cum s-a îndepărtat de toţi din jurul lui şi cum a dus şi afacerile de râpă. Odată stârnită acea energie negativă, s-a hrănit din ea până s-a distrus. Parcă-şi propusese să fărâme tot ce clădise până atunci. Şi Harlan face întotdeauna ce-şi propune. Asta a fost atunci. Când a început să se scufunde, a făcut-o atât de repede, încât nici eu nu mi-am dat seama că se apropie sfârşitul. Lisa, am fost o laşă! Am părăsit corabia când stătea să se scufunde şi l-am lăsat pe el singur la bord. N-am să mi-o iert niciodată!… Când l-am văzut în spital, agăţat de toate dispozitivele alea, n-am crezut că se va mai reaprinde vreodată

lumina aceea din el. Îmi pierdusem orice speranţă. Îl priveam cum era ţinut în viaţă, hrănit, de nişte aparate, alimentat de altele care chiar şi respirau în locul lui, pentru că el era gol pe dinăuntru. Nu-i mai rămăsese nimic, pierduse totul – afacerile, banii, prietenii, încrederea celorlalţi… pe mine. Am vrut să-l rog să renunţe, dar el se agăţa de viaţă. Harlan crede fantastic în Dumnezeu sau, dacă vrei, în puterea pe care o întruchipează Dumnezeu, cum vrei să-i spui. Aşa că mi-am petrecut cea mai cumplită noapte din viaţa mea rugându-mă în genunchi, implorând, promiţând că dacă o cât de mică urmă de lumină se va reaprinde în el nu-l voi mai părăsi niciodată. M-am ţinut de promisiune, până acum câteva minute. Când am simţit că lucrurile se repetă, m-am speriat şi am fugit.

Îşi duse mâna la ochii umezi, iar când şi-o aşează pe masă, mâna Lisei se aşează peste a ei. Degetele lor se împletiră surprinzător de strâns. Maggie o privi pe femeia din faţa ei:

— Dar tu n-ai fugit.

— N-am putut, răspunse Lisa domol.

— Îl iubeşti pe Harlan?

— Da.

Maggie zâmbi, ca o cunoscătoare, uşor invidioasă:

— Atunci pregăteşte-te să intri în marea cursă a vieţii tale.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Să ştii că e un om imposibil, un perfecţionist,

un obsedat de muncă, un om capabil să sară dintr-un singur salt peste un zgârie-nori şi care, când e absorbit de munca lui, poate să uite pentru mult timp de existenţa ta. Când îi intră lui ceva în cap, nu-s decât două posibilităţi: sau te avânţi alături de el, sau te dai deoparte. Dacă vrei să te observe trebuie să faci chestii absolut senzaţionale, nu ştiu, să te arunci în faţa trenului în care e el, de pildă. S-ar putea să se oprească, dar s-ar putea la fel de bine să treacă peste tine în viteză.

— Mi-am plătit asigurarea.

Lui Maggie îi plăcu răspunsul Lisei. De fapt, îi plăcea de ea din ce în ce mai mult. Îi plăcuse şi faptul că Lisa nu tresărise indispusă când i-a spus: „Nu e zi de la Dumnezeu în care să nu-mi doresc ca lucrurile să fi mers bine cu Harlan şi cu mine. Dar nu pot să nu mă bucur că am fost amândoi destul de deştepţi să nu ne agăţăm de ceva consumat şi am mers mai departe.”

— Şi mie îmi pare bine, Maggie. Harlan are atâta nevoie de tine.

Maggie clătină trist din cap, dar fără ranchiună.

— Nu. Nu mai are nevoie de mine. De altcineva are el nevoie acum. Şi aceea eşti tu. Tu ai fost cea care ai încercat să-l readuci la realitate. De acum încolo de tine va avea nevoie. Eu voi continua să lucrez pentru el.

Lisa simţi toată gravitatea cuvintelor lui Maggie. Simţea ce gol lasă pierderea lui Harlan în această femeie. Dar Maggie era realistă. Nu accepta să intre într-o cursă dinainte pierdută. Şi îşi dădea seama că pe Harlan îl pierduse. Se va

retrage aşadar şi-i va lăsa celeilalte laurii victoriei.

— Maggie, cum poţi să spui aşa ceva? Nimeni nu poate suplini ceea ce reprezinţi tu pentru Harlan, iar el, fără îndoială, nu va putea merge mai departe fără tine. Va fi pierdut. Are nevoie şi de tine. A spus că eşti una dintre cele mai deştepte persoane pe care le-a întâlnit.

Maggie zâmbi, fără să reuşească să-şi ascundă prea bine uşurarea:

— Lisa, ai o inimă generoasă. Nu-l lăsa pe Harlan să ţi-o frângă. Câteodată uită cât e de puternic. Fără să-şi dea seama, te va plasa pe locul doi, în urma afacerilor, dacă nu vei băga de seamă la timp. Eu l-am lăsat să-mi frângă inima şi m-am trezit tot mai jos şi mai jos pe lista priorităţilor lui, până n-am mai ajuns să avem în comun decât afacerile. Ceea ce, la urma urmelor, n-a fost chiar rău. Întotdeauna ne-am înţeles mai bine în afaceri decât în căsătorie.

Zâmbi, iar Lisa îi răspunse tot cu un zâmbet, ştiind că de-acum încolo nu mai avea de ce să fie geloasă pe Maggie. Dar în discuţia lor tacticoasă abordaseră mult mai multe subiecte. Maggie vorbise despre punctul ei de vedere asupra perspectivelor femeii de a se realiza în muncă şi a-şi clădi o carieră. Admira sincer scopurile Lisei şi rezumase caustic locul femeii în lumea afacerilor. Lisa era profund impresionată de adâncimea reflecţiilor ei.

— Să nu amesteci niciodată afacerile cu viaţa personală. Dacă poţi să le menţii într-un echilibru, bine, dar nu le confunda. Căci dacă o vei face, tot

pe tine te înşeli, atât în plan profesional, cât şi personal. Harley are dreptate. Sunt inteligentă. Prea inteligentă ca să accept să depind de altceva în afară de inteligenţa mea. Nici nu-ţi poţi închipui ce necaz mi-a fost când a trebuit să înghit ca olandezii ăia să vadă în mine doar o păpuşă blondă şi prostuţă. Şeful primei firme de marketing la care am obţinut un post era cunoscut ca un cal breaz că angaja personal feminin numai dacă fetele erau atrăgătoare. Avea obiceiul să mă cheme la el în birou după orele de program, să se aşeze în spatele scaunului şi să se joace prin părul meu în timp ce-mi vorbea. Şi eu stăteam acolo cu ochii ţintă la fotografia nevestei lui şi a celor patru copii ai lor, fără să îndrăznesc să fac nicio mişcare. Nu puteam abandona serviciul, aveam nevoie de bani şi ştiam că în general trebuie să te consolezi cu ideea că şefii le fac avansuri funcţionarelor. Ei bine, într-o seară m-a chemat din nou şi şi-a lăsat mâna să alunece puţin prea în jos pe umărul meu. Ştii, eu am trei fraţi mai mari ca mine, aşa că am sărit şi, după ce i-am tras tipului un upper-cut, i-au clănţănit dinţii câteva ore. Apoi am deschis uşa şi, de faţă cu toţi câţi mai erau pe acolo, i-am strigat că dacă pe viitor are ceva să-mi comunice, să vină el la biroul meu. N-am închis ochii toată noaptea, ştiind că de a doua zi eram fără serviciu. De cum am ajuns la birou, mi-a şi trimis vorbă să mă duc la el, în sala de şedinţe. Eram sigură că îmi pregătise hârtiile de concediere. Dar când am intrat la el, tipul se făcuse mic îndărătul biroului şi mă implora – acum mă implora – să nu fac ceva care să-i

atragă neplăceri cu nevasta. În ziua aceea am aflat că nu sunt lipsită de putere. Şi n-am uitat-o niciodată. În afaceri îmi pun întotdeauna la bătaie doar mintea şi iscusinţa. Restul nu intră în discuţie. Asta mi-a atras una sau două porecle răutăcioase, dar îmi vine mai uşor să trăiesc cu ele decât cu gândul că aş fi făcut compromisuri.

Doamne, ce bine-i părea că aude toate astea din gura unei femei ca Maggie, pe care o respecta mai presus de orice. Apoi, mai mult ca s-o audă contrazicând spusele lui Chuck decât pentru a-şi forma o părere, întrebă:

— Dar Harlan?

— O, cu Harlan nu se poate compara nimeni. E unul dintre puţinii oameni pe care-i cunosc care şi-a dat seama că am minte fără să încerce să mă bage mai întâi în patul lui. Înainte ca iubirea noastră să se împlinească fizic, între noi a existat o iubire intelectuală. Şi tocmai de asta cred că încă mai suntem prieteni. A apreciat valoarea lucrurilor pe care i le puteam oferi şi nu m-a tratat niciodată altfel decât ca pe egala lui în profesie. El nu atribuie meritele după sex, rasă sau vârstă. Are criterii mult mai serioase. O calitate care m-a atras cel mai tare la el. Are capacitatea de a judeca resursele unui om fără să se cramponeze de detalii exterioare. Acestei însuşiri deosebite îi datorează averea. Mi-a spus că la tine admiră cel mai mult ambiţia profesională. A fost impresionat că ştiai ce vrei şi te-ai străduit să obţii acest lucru.

Da, aşa era. Şi Lisa nu vedea niciun motiv ca să se scuze sau să se justifice. Ştia că procedase

corect. Ceea ce avea acum era încununarea eforturilor ei şi avea tot dreptul să fie mândră. Chuck Webb se înşelase. Nu făcuse şi nici nu va face compromisuri ca să meargă mai departe.

— Deci, continuă Maggie, apropiindu-se pe ocolite şi cu multă grijă de ceea ce o interesa, ai o slujbă de care poţi fi mândră şi se pare că ăsta e doar începutul unei cariere de succes.

— Cred că da, recunoscu Lisa, mai încrezătoare ca oricând.

— Şi asta e tot ce-ţi doreşti profesional?

— Da.

Era tot ce-şi dorise şi visase încă de când începuse să lucreze.

— Ai renunţa la toate dacă Harlan ţi-ar cere-o?

Lisa încremeni. Singurul răspuns care-i veni în minte fură câteva cuvinte pe care le rosti cu glas stins:

— Dar el nu mi-a cerut aşa ceva.

— N-ar strica să începi să te gândeşti de pe acum ce-o să-i răspunzi când are să ţi-o ceară, zâmbi Maggie cu înţelegere.

Cu asemenea gânduri în cap, Lisa dormi agitat, aşa că, atunci când li se alătură celorlalţi la micul dejun, se simţea obosită. În jurul piscinei, la Café Lido, domnea o atmosferă atât de tăcută, încât te-ai fi putut crede între oameni complet străini, în mijlocul lor, singur la masă, stătea Harlan.

Deşi nu el alesese această izolare, nu făcuse nimic pentru a schimba situaţia. Stătea izolat, morocănos şi iritat. Ce-i drept, nici colaboratorii lui nu se simţeau în largul lor şi îi evitau privirea. Dacă

vreunul dintre ei îl atingea întâmplător când trecea pe lângă el, se scuza bățos:

— Iertați-mă, domnule Jameson, ceea ce-l făcea să devină și mai încordat.

„Domnule Jameson!”

Nimeni nu-i spusese „domnule Jameson”. Avea o expresie tot mai împietrită, stăpânindu-se cât putea și străduindu-se să-și termine sucul de fructe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Simțea politețea rece a celorlalți și privirile lor înțepate ca pe un pumnal. Dar nu voia să arate că e impresionat. Și asta îi făcea rău.

— Bună!

Harlan ridică privirea, recunoscător și tulburat că îi venise de undeva salvarea. O văzu pe Lisa zâmbindu-i dulce și dornică de a-i ține companie, dar își aminti și de figura obraznică și nesuferită a lui Chuck Webb. Așa că rămase în aceeași atitudine țeapănă.

Lisa privi în jur:

— A murit cineva?

— Nu, dar cred că se fac pregătiri intense pentru asta.

La auzul replicii lui lipsite de haz și văzându-l cum stă izolat de cei care țineau la el avu o strângere de inimă. Făcea dovada unei mândrii cel puțin prosteşti.

— Ce-ți mai face mâna?

El se uită la bandajul voluminos care ascundea dovada stupizeniei lui. Mâna îl durea ca dracu’.

— Bine.

Lisa stătea în spatele unui scaun gol și își

plimba fără încetare degetele pe spătarul lui. Harlan le privea fascinat cum se plimbă într-o parte şi în alta. Aproape că le simţea alunecându-i pe piele, lovindu-l uşor ca o invitaţie, ceea ce-l arunca la marginea nebuniei. Oare aşa îi făcuse şi lui Chuck noaptea trecută? Se stăpâni ca expresia să nu-l trădeze.

— Pot să stau la masa ta?

— Nu, răspunse fără să o privească.

Ba nu te deranjează şi n-o să scapi de mine aşa uşor. Nu se lăsa înşelată de răceala lui aparentă după ce reuşise să-l facă să fie sincer cu ea aseară. Atâta doar că era încă vulnerabil şi asta se vedea chiar din lupta pe care o dădea cu el însuşi ca să pară altul. Hotărâtă, trase scaunul şi se aşează.

— Când ai de gând să îndrepţi lucrurile? zise ea privindu-i pe angajaţii care stăteau mofluzi.

El îi răspunse cu o privire lungă care părea a spune: „Ce-ar fi să-ţi vezi mai bine de treaba ta?”. Ea se făcu a nu pricepe şi continuă:

— Să-ţi fie ruşine, Harlan! Cu toate diplomele tale ilustre în psihologie, îi laşi pe oamenii ăştia să stea îmbufnaţi ca nişte copii muştruluiţi.

— Presupun că eşti gata să-mi dai şi o grămadă de sugestii minunate.

Vocea lui se dorise nimicitoare. Se ţinea semeţ, deşi era încolţit. Dacă nu l-ar fi iubit atât de tare, mai-mai că i-ar fi turnat restul de suc în poală. Îşi reţinu impulsul, deşi ar fi meritat-o.

— Nu eu sunt expertul, ci tu. Eu mă pricep la vânzări, tu eşti cu psihicul omenesc.

Harlan se gândi imediat că se descurca totuşi binişor cu psihicul lui. Îi veni să zâmbească, dar n-o făcu. Pentru că încă mai era morocănos. Pentru că imaginea Lisei în compania altui bărbat îl rodea ca un acid, iar el nici n-avea dreptul să se plângă. Pentru că nu-i venea să creadă, dar nici nu putea să-şi alunge din minte şi din inimă imaginea aceea. Oare nu era un mare prost dacă o credea sinceră?

— Ce vrei să le spun?

— Că îţi pare rău. Şi să recunoşti în faţa lor că ai greşit.

Se holba la ea de parcă i-ar fi cerut să-şi sacrifice viaţa. Într-un fel, chiar asta îi cerea. Îi cerea să renunţe la mândrie.

— Sau, continuă ea calmă, ai putea să-i concediezi pentru incompetenţă, dacă într-adevăr aşa stau lucrurile. Sau să te consolezi cu gândul că te vor privi ca pe un lepros.

El rămase tăcut, dus pe gânduri.

— Nu te-au mai văzut niciodată înfuriat?

— Nu.

Şi, de fapt, ăsta era lucrul cel mai greu de acceptat pentru el. Detesta să-şi piardă controlul, iar ei îl văzuseră făcând spume la gură.

— Toţi greşim, Harlan.

— Eu, nu!

— Ba, şi tu, Harlan, atât doar că te pricepi mai bine ca alţii în arta camuflajului. Harlan, nu cumva te temi că îşi vor da seama că, la urma urmelor, ai şi tu slăbiciuni omeneşti?

— Nu vreau să am slăbiciuni omeneşti.

Lisa zâmbi şi dădu din cap uluită:

— Mă tem că n-ai de ales. Crezi că n-or să te ierte doar pentru că le-ai arătat că nu eşti chiar perfect?

— Nu pot să…

— Ei bine, ar trebui să înveţi – şi să ştii, domnule, că acum e momentul cel mai potrivit. Ai uitat că le datorezi respect şi trebuie să îndrepţi lucrurile. Acasă se pună odată capăt tăcerii ăsteia jenante. În ce mă priveşte, puţin îmi pasă dacă ultimele zile pe care le mai am de petrecut aici vor fi un infern. Dar ei nu te vor ierta dacă nu le ceri iertare. Ei sunt ai tăi şi te iubesc.

— Eşti şi tu unul dintre oamenii mei? nu se putu abţine să nu întrebe.

— Da, răspunse ea fără ezitare.

Asta îl făcu şi mai îndărătnic. Lisa putu să observe cum se lupta cu emoţiile dincolo de masca lui impasibilă. Se simţea din ce în ce mai rău în colţul în care se refugiase, se bălăbănea riscând să-şi piardă echilibrul. Dar nu ştia că ea este pregătită să-l prindă.

— Crezi că ai înţeles totul, nu-i aşa?

— Da, am înţeles, veni prompt replica ei, care preluase o parte din aroganţa întrebării lui. Te-am înţeles pe de-a-ntregul.

Asta părea să-l sperie cel mai tare. Înainte ca el să-şi revină, Lisa se ridică de pe scaun. Sărutul ei îl luă complet prin surprindere. Îl simţi cum dă înapoi şi atunci îl prinse cu mâna pe după gât şi-l ţinu aşa în timp ce buzele ei se mişcau uşor peste ale lui, uşor, dar evident cu pasiune. Avu timp să respire adânc doar atunci când ea se dădu puţin

înapoi căutându-i ochii mari, albaştri şi rotunzi, care nu păreau că s-ar închide vreodată. Îl mângâie cu blândeţe pe obraz.

— Te aşteaptă treburile. Ar fi bine să te apuci cât mai repede de ele. Şi… închipuie-ţi că sunt cu toţii dezbrăcaţi, adăugă zâmbind şi se dădu un pas înapoi, ca el să poată trece.

Buzele lui fremătară uşor când îşi dădu seama că toţi cei prezenţi fuseseră martori la ieşirea nedisimulat pasionată a Lisei. Ei bine, dacă tot erau atenţi la el…

— E-n regulă. Ajunge!

Harlan îi văzu redevenind morocănoşi, dar nu se lăsă descurajat:

— Să ridice mâna cine consideră că ieri am fost deplasat şi că m-am purtat prosteşte fără să fi avut vreun motiv.

Nu mişcă nimeni. Apoi se ridică mâna lui Teddy, urmată timid de alte câteva mâini. Atunci Harlan o ridică şi el pe-a lui, ceea ce-i încurajă pe toţi ceilalţi să facă la fel. Câţiva din echipă începură chiar să râdă.

— Deci suntem cu toţii de acord. Am fost un prost, total deplasat, iar voi, băieţi, sunteţi cei mai grozavi de pe lume, chiar şi pentru că aveţi răbdare să mă ascultaţi acum. Iertaţi-mă.

Umerii îi căzură şi nu-şi dădu seama cum acest simplu gest care-i trăda descurajarea îi făcu pe toţi să fie la picioarele lui.

— N-am fost supărat pe niciunul dintre voi. Eram furios doar pe mine însumi. Am cedat nervos şi n-aş fi vrut să vedeţi asta. Nu voiam să scad în

ochii voştri, să vă las să aflaţi că şi eu pot greşi. Ei bine, pot să greşesc. Şi cea mai mare greşeală am comis-o chiar ieri. Dar nu pot lăsa pe nimeni să mă bălăcărească aşa cum v-am făcut eu vouă. Dacă cineva vrea să plece, nu-i port pică.

— Foarte frumos din partea ta, Harley, vorbi Teddy. Dar, cum suntem pe un vas în mijlocul oceanului, oricum n-am ajunge prea departe…

Câţiva chicotiră, deja mai relaxaţi, şi Harlan zâmbi slab.

— Trebuie să vă mărturisesc cu toată ruşinea că nu m-am gândit la asta. Dar şi mai ruşine îmi este de felul în care v-am vorbit vouă, oamenii mei, pe care vă consider prietenii mei. Am făcut caz de importanţa mea. Dar dacă sunt ceea ce sunt, adevărul e că n-aş fi reuşit fără voi toţi. Suntem o echipă. Doar întâmplarea a făcut ca eu să am o gură mai mare şi un cont mai gras în bancă.

— Ce-ai zice de o mărire de salariu, Harley, zise cu umor cineva.

— Ei hai, totuşi, să rămânem realişti, avertiză el. Băieţi, ţin la voi sincer. Trase aer în piept şi deveni din nou stăpân pe sine.

Lisa stătea deoparte, uitându-se la Harlan cum trecea de la o masă la alta, vorbindu-le oamenilor, recâştigându-i cu lucruri aparent neînsemnate: o privire directă, strângeri ferme de mână, o inflexiune a vocii în care se simţea puterea lui de convingere, până când între el şi ei se statornici din nou acea coeziune de invidiat. Se întoarse simţind o mână pe umăr.

— Ai făcut treabă bună, îi zise Maggie.

— Şi Harlan la fel.

— Are noroc că ne are şi pe noi.

După aceste cuvinte, Maggie păşi în lungul piscinei cu un aer încrezător. Unul câte unul, capetele se întoarseră după ea, până când Harlan observă mişcarea lor şi se uită şi el în aceeaşi direcţie. Se întrerupse din discuţii, ezitant, în timp ce Maggie se apropia de el, răstindu-se ca de obicei:

— În dimineaţa asta nimeni nu are altceva de făcut decât să se înduioşeze? Cred că ar fi momentul să vorbim despre problema licenţei.

Harlan îi aruncă Lisei o privire, dar Maggie îşi luase rolul în serios:

— Jeff, ăsta-i sectorul tău. În cinci minute vreau să cobori la ţărm şi, faci ce ştii, dar rezolvi problema asta. Nimic nu trebuie să împiedice lansarea acestei campanii. Am investit prea mult în ea cu toţii. Stă în puterea voastră să-l facem pe Harlan să iasă cu capul sus.

Harlan zâmbi înmuiat:

— Mulţumesc, Maggie!

— N-ai de ce. Îmi apăr şi pielea mea.

— Da, nu e rea deloc pielea ta.

Dar n-o atinse. Nu voia să se servească de cealaltă mână.

— Drăguţ din partea ta că ai observat. Data viitoare, mulţumeşte-te doar să arunci beţe de golf, zise cu dispreţ, privindu-i mâna beteagă.

Dar el zâmbea deja cu toată faţa.

Lisa nu văzuse în viaţa ei un om mai preocupat până şi de cele mai mici detalii. Îl observa şi văzu că Harlan se implica în toate aspectele firmei *Numai Tu*, începând cu exercitarea puterii executive şi terminând cu lipitul timbrelor pentru scrisori. Aşa că, toată ziua, abia dacă avură timp să schimbe două vorbe. Chiar şi din mers dicta la casetofon sau dădea ordine clare, într-un ritm cu care celorlalţi le venea greu să ţină pasul. Când întâmplător ochii li se întâlneau, privirea lui era fie scrutătoare, fie aprinsă de o dorinţă fierbinte care ar fi putut să topească şi pereţii. Lisa simţea deja un soi de disperare. Mâine vor ajunge deja în ultimul port. Mâine dimineaţă vor fi la Miami. După care nu-l va mai vedea pe Harlan. Dacă voia să mai petreacă ceva timp împreună cu el, trebuia să acţioneze repede. Cel mai bun lucru era să-i dea o întâlnire.

— Ai luat prânzul?

Lisa îl văzu pe Chuck chiar în spatele ei. Părea plictisit, făcându-şi de lucru cu şnurul de la bluza pe care o purta. Harlan o pusese pe Jill la treabă. În zori, Lisa îi auzise giugiulindu-se şi luându-şi rămas-bun călduros pe hol.

— Nu încă.

Lisa sperase să ia masa cu Harlan, dar el şi Maggie stăteau lipiţi de telefon, căci sau erau sunaţi, sau telefonau ei în California şi comandaseră masa în cameră. Avea prin urmare tot timpul la dispoziţie. De ce să nu şi-l petreacă în compania lui Chuck, desigur cu condiţia ca el să nu încerce să-i facă avansuri supărătoare. De fapt,

prezenţa lui era chiar providenţială. Îl privi cu interes şi îi zise zâmbind:

— Chuck, ai vreun program după-amiază?

El tresări plin de speranţă:

— Nu. Ce propui?

— Să facem puţină mişcare.

— Pare amuzant.

Cuvintele astea avea să le regrete foarte curând, gândi Lisa în timp ce îl lua de braţ. Era hotărâtă să nu-i dea drumul până nu-şi va atinge scopul.

Până nu ajunse în camera lui să se schimbe pentru cină, Harlan nu avu timp să separe gândurile personale de haosul afacerilor din acea zi. Îl preocupa un singur lucru: ce însemnase sărutul de dimineaţă al Lisei?

Odată, când era mic, îi venise ideea să-şi facă minge de fotbal dintr-un cuib de viespi pe care-l găsise în spatele casei. Cu o lovitură sigură, îl doborâse şi eliberase toţi locatarii. Dar nu avusese timp să ajungă până la poartă căci, ţipând cât îl ţinea gura, învăţase că lucrurile se pot întoarce împotriva lui. Ce-şi amintea cel mai bine era cum stătea pe marginea căzii, scuturat de suspine, în timp ce mama lui se ocupa de înţepăturile usturătoare. Şi cum, cu multă compasiune, ea îi spusese să înceteze de a se mai smiorcăi pentru că, la urma urmelor, vina era doar a lui. Trebuia să se fi gândit înainte de a lovi cuibul.

Tot aşa trebuia să se fi gândit şi înainte de a o săruta pe Lisa prima dată.

La urma urmelor, era doar vina lui. Trebuia să fi ştiut că distracţia nevinovată poate lua altă întorsătură, iar el va fi lovit, şi încă în plin.

Îi văzuse pe Lisa şi pe Chuck prânzând în bună înţelegere la Café Lido. Nu-i scăpase nici faptul că plecaseră împreună, grăbiţi. Lisa zâmbea, iar faţa ei îmbujorată era radioasă. Arăta aproape ca atunci când făcuseră dragoste.

Îşi încordă pumnul, dar durerea răspândită în toate articulaţiile rănite îl opri.

Ce dracu' voise cu sărutul ăla? Împinse uşa de la apartamentul lui şi atenţia îi fu atrasă de peticul de hârtie de pe podea. Era o copie după programul croazierei. Îl ridică şi observă că un punct din program era încercuit cu roşu. *Seară country la tonomat*, orele nouă. Şi alături, scrisă în creion, provocarea:

„Cum ar putea un băiat din Oklahoma să reziste tentaţiei?"

Într-adevăr, nu putea.

Mintea lui logică îl avertiza că e provocat. Inima lui neliniştită îi dădea ghes să-şi perie mai repede hainele.

Harlan strânse mai tare braţul lui Maggie. Fusese destul de greu s-o convingă să vină cu el şi nu avea de gând s-o lase să se răzgândească în ultimul moment. Ea detesta genul country, considerându-l o muzică bună doar pentru bărbaţii cu gât de taur, îmbrăcaţi în salopete. Ce-i drept, nici Harlan nu-şi propusese să încerce să o convingă de contrariul. Când venise să-i ceară să

facă pe iubita cowboy-ului crezuse că o să facă un şoc. Îşi călcase totuşi pe inimă şi se hotărâse să accepte o ţinută de compromis: îmbinase luxul ei şic, de oraş, cu stilul proletar – jeanşi colanţi vârâţi în cizme înalte. Pe Harlan, în schimb, nu faptul că îşi punea o costumaţie deosebită îl încânta, ci lejeritatea acestor haine pe care le iubea: cămaşă tip Navajo cu tăietură tipică western, blue jeans marca Wranglers, cizme şi pălărie Stetson. Scoase un oftat atunci când primele note ale lui Randy Travis îi ajunseră la urechi. Lângă el, Maggie se crispă.

Primul lucru la care se gândi Harlan plimbând ochii roată prin localul aglomerat a fost că ideea de a organiza această petrecere cu specific country fusese nemaipomenită: probabil că în toate buticurile de pe vas se vându-se în draci toată ziua. O strategie de marketing remarcabilă.

Oriîncotro te uitai, nu vedeai decât cowboy de oraş, în cămăşi nou-nouţe, cu franjuri şi strasuri şi cu cravate înguste. Probabil că tot ceea ce ştiau despre ţinuturile care se voiau aici evocate aflaseră din filmele cu John Wayne şi Travolta. Bine că muzica era adevărată. Nerăbdător, începu să bată ritmul cu piciorul. Apoi o zări pe Lisa şi începu să-i bată inima, în ritm şi mai îndrăcit.

Era într-un separeu în formă de U, împreună cu Chuck, Jill şi Teddy. Pe vârful capului îşi proptise cea mai caraghioasă pălărie de cowboy, roşie, cu şnururi care se pierdeau ispititor în anchiorul bluzei. Peste această bucăţică de bumbac purta o vestă mulată pe trup, la care asortase o fustă

strânsă cu o curea lată, ţintată. În picioare, peste dresul de mătase purta cizme foarte complicat lucrate. Totul din el se revărsă într-un viguros: „Iuu-huu!”

O trase pe Maggie într-acolo şi îşi scoase pălăria salutându-i cu cel mai autentic accent din Tulsa:

— Bună seara, doamnelor şi domnilor, ne primiţi şi pe noi la masa dumneavoastră?

— Priviţi, tună Teddy. Tex Ritter în persoană! Să ştii că nu-i cinstit, Harley. Noi am aruncat o avere pe ţoalele astea, iar tu n-ai făcut decât să deschizi dulapul.

— Sunt un tip care nu se lasă influenţat de modă. Dă-te mai încolo!

Dar înainte ca Harlan să fi apucat să facă vreo mişcare pentru a ocupa locul dorit, Maggie se trânti pe banchetă, se trase lângă Lisa şi începură să sporovăiască precum două vechi prietene. Nu aşa ceva îşi dorise el. Zâmbind cam amar, îşi făcu loc, înghesuindu-i pe ceilalţi. Nu-i scăpase amănuntul că Lisa avea braţul strecurat sub cel al lui Chuck. Când veni chelnerul, comandă fără să stea pe gânduri un Jack Daniel’s dublu, fără a lua în seamă dezaprobarea lui Maggie. O muzică tânguitoare şi un whiskey erau tot ce-şi dorea în seara asta. Deşi nu-i trecuse mânia, genunchiul lui se mişca în ritmul rock-ului pe care-l impunea „Cadillac-ul lung şi alb” al lui Dwight Yokam.

Lisa era nervoasă. Chiar şi aşa înghesuiţi între toţi ceilalţi, nu simţea decât prezenţa lui, după cum şi el n-o simţea decât pe a ei. Privirea lui era

aprinsă şi pătrunzătoare. Pe chip nu era niciun semn de emoţie. Doar ochii îi ardeau. Erau ca o mare flacără albăstruie, fierbinte. Atât Lisa cât şi Harlan luau parte la discuţiile care se purtau în jurul mesei, dar nici unul nu auzea practic niciun cuvânt din ceea ce se spunea. Încordarea creştea în ei ca mercurul termometrului. Doamne, cât se doreau!

O melodie mai ritmată luă locul celeilalte. Harlan recunoscu interpreţii: Vince şi Reba, ambii originari din Oklahoma lui natală. Având nevoie să scape din aburul privirii lui Harlan, Lisa îi dădu un ghiont lui Chuck. El se încruntă, dar ea-l împinse şi mai tare.

— Hai, Chuck, să le arătăm ce-am făcut noi astăzi după-amiază!

Harlan scrâşni din măsele.

Teddy şi Jill le făcură loc să iasă. Odată ajunşi pe ringul de dans, începură să se mişte în ritm texan, în paşi de doi, în ritmul muzicii, numărând fiecare întoarcere şi pas târşit, aşa cum exersaseră mai devreme împreună cu alte zece cupluri, în holul de la clasa întâi. Privindu-i pe aceşti orăşeni mişcându-se în ritmurile cu care el se născuse, Harlan avea impresia că se află la un club de dans din New York.

— Nu-s drăguţi? remarcă Maggie atunci când dansatorii au format un cerc şi se mişcau toţi în ritm.

Harlan nu părea prea amuzat, mai ales că urmărise cu privirea mâna lui Chuck pe şoldurile Lisei. Luă o înghiţitură de whiskey şi îl savură

simţind cum i se scurge în jos pe gât, amestecându-se cu sentimentele sale şi cu ritmul tânguitor al lui Vince Gill, cântat cu o voce pură, dulce de tenor: „Dar nimeni nu-mi răspunde când strig numele tău”.

Lisa tocmai ar fi vrut să se întoarcă la masă când începu o melodie lentă, iar Chuck o cuprinse în braţe forţând-o la o apropiere care o incomoda. Lisa se străduia să-i îndepărteze mâinile când mai sus când mai jos. Şi îşi aminti cu plăcere de Maggie Jameson, care-i povestise cum îi dăduse un upper-cut şefului ei. Se desprinse brusc de Chuck, înainte ca acesta să fi avut timp să-şi intensifice avansurile. Uitându-se la masa lor ca înspre un refugiu, era gata să se aşeze când Harlan o prinse de încheietură. Fără un cuvânt, aproape târând-o după el pe ring. Se întoarse cu faţa spre ea, fără un zâmbet, şi, luându-i mâinile, i le puse pe umerii lui. Pe ale lui şi le aşează posesiv pe şoldurile ei. Când începură să danseze, ea se simţea pierdută.

— Nu ştiu pasul ăsta, se explică ea.

— N-ai decât să faci ca mine şi se cheamă că vei învăţa ceva autentic.

Garth Brook cânta un cântec de petrecere, din acelea care se cântă când spiritele sunt încinse. Harlan alese în parte paşii tradiţionali, în parte executa un aprig cha-cha-cha. Desigur, combinaţia era foarte personală. Nu s-ar fi putut mişca în ritmul nimănui altcuiva. Tempoul legănat al cântecului era o invitaţie şi Harlan profită ca să o facă să-şi legene şoldurile cât mai aproape de ale lui, dar încetul cu încetul dansul lor se transformă

în ceva pe care niciun instructor de dans de pe vapor n-ar fi îndrăznit să-l predea elevilor lui.

Era un preludiu al dragostei.

Mâinile Lisei se urcară către gâtul lui, degetele dezmierdându-i ceafa, mângâindu-i obrazul, până sub ureche, până când ochii lui se aprinseră tare de tot. Doar simţindu-i în palme pulsul zvâcnind, alergând nebuneşte, propriile pulsaţii ale inimii ei o luară razna. Niciodată nu se simţise aşa de ruşinos excitată ca acolo, în mijlocul acelei încăperi pline ochi, dansând în ritmul lui Harlan Jameson.

Apoi cântecul se sfârşi. El îi apucă mâinile fierbinţi şi le ridică odată cu ale lui, făcând-o să se rotească pe sub braţul arcuit ca un pod. Apoi o lăsă baltă. Ea îşi simţea genunchii atât de nesiguri încât se temea să nu se împiedice în timp ce-l privea depărtându-se uşor legănat, înalt şi mândru către masă. O luă şi ea pe urmele lui, ruşinată şi confuză. Nu se mai simţea în stare să participe la conversaţie, aşa aprinsă de pasiune şi cu gândurile încâlcite. Se aplecă peste masă, îşi luă geanta şi îndrugând ceva ce semăna vag a scuză, plecă glonţ.

Harlan luă repede o înghiţitură şi privi după ea, adresându-i-se numai lui Maggie:

— Iartă-mă câteva minute.

Dar Maggie îl privi enervată:

— Să rămân aici? Glumeşti…

— Te rog.

— Îmi eşti dator vândut.

Începu o melodie stridentă şi ea se scutură toată:

— Grozavă distracţie!

— Mulţumesc, Maggie.

O sărută fugar pe sprânceană şi plecă pe urmele Lisei.

— Cu plăcere, Harlan, zise întorcându-se apoi către ceilalţi şi zâmbind jalnic.

CAPITOLUL PAISPREZECE

În timp ce Lisa stătea în faţa oglinzii încercând să se rujeze cu mână tremurătoare, uşa de la toaletă doamnelor fu dată de perete. Îl văzu pe Harlan şi îngheţă. Privirile li se întâlniră acolo în oglindă şi nu se mai despărţeau. Ea înghiţi cu noduri, gura i se uscase, apoi se întoarse să-l înfrunte. Dar nu-şi găsea cuvintele.

— Nu poţi să dai buzna aici!

El închise uşa:

— Sunt un tip care se duce unde vrea şi face ce are chef!

Cât de provocatoare era aroganţa din cuvintele lui!

O femeie ieşi dintr-o cabină, vru să se spele pe mâini, dar, zărindu-i expresia încruntată, renunţă. Lisa îl străfulgera cu privirea:

— Harlan, cum îţi permiţi…

— Vreau să stau de vorbă cu tine.

— Şi nu puteai găsi un loc mai potrivit?

— E foarte bine şi aici.

Făcu un pas, prinzând-o ca într-o capcană lângă chiuvetă, aplecându-şi asupra ei corpul masiv şi copleşind-o cu dispoziţia lui sufletească.

— Vreau să ştiu ce-a fost cu sărutul ăla.

— Poftim?

— M-ai sărutat dimineaţa. Vreau să ştiu de ce. E o întrebare chiar atât de grea?

Înainte ca ea să fi apucat să răspundă, uşa se deschise şi o bolboroseală uluită îi întrerupse.

— Aveţi ceva împotrivă? mârâi Harlan ameninţător şi tăios. Tocmai discutam cu doamna.

Femeia murmură în grabă:

— O, vă rog să mă scuzaţi, şi dispăru pe dată.

— Harlan, trebuie să ieşi de aici.

— Nu plec până nu-mi răspunzi. Stai puţin.

Trecu pe la toate cabinele, verificând să nu mai fi rămas nimeni înăuntru. Apoi luă plăcuţa galbenă folosită de echipa de serviciu atunci când toaleta se închidea pentru o vreme şi o atârnă pe dinafara uşii. Se întoarse la ea şi tună:

— Ei?

Lisa nu-şi putea aduna gândurile sub tirul privirii lui, care se muta de la ochi la buze, întârziind acolo ca apoi să coboare şi să se oprească pe pieptul bluzei care se mişca agitat. Învolburările senzuale pe care i le transmisese pe ringul de dans încă mai erau acolo, devenind periculos de puternice. Pradă supradozei de adrenalină care-i făcea tot corpul să palpite, Lisa nu ştia cum să interpreteze dispoziţia atât de întunecată a lui Harlan.

— Cum se face că, după ce m-ai sărutat aşa cum ai făcut-o azi dimineaţă, ţi-ai petrecut toată după-amiaza dansând cu Chuck?

Dezaprobarea din cuvintele lui trezi în ea

dorinţa de a se apăra. Cum de îndrăznea să o întrebe aşa ceva, şi încă într-un asemenea loc?

— Pentru că tu nu erai acolo, Harlan. Tu îţi vedeai de afacerile tale.

— Deci bătrânu' Chuck a fost gata să umple locul. Asta e deci? Ce fel de joc faci, Lisa? Cu o mână mă mângâi pe mine şi cu cealaltă îl încurajezi pe el.

Veni şi mai aproape de ea, atât de aproape încât ea simţea răceala plăcuţelor de faianţă. Postura lui agresivă o înfuria, ca, de altfel, şi propria ei reacţie. Nu se temea. Dar aşteptarea o înnebunea, pentru că şoldurile lui se mişcau deja ca o promisiune. Răspunsul ei veni într-un târziu, incredibil de hârşâit:

— Nu mă interesează Chuck. Aş fi vrut să-mi petrec tot timpul ăla cu tine. Pe tine te vreau, Harlan, dar tu eşti întotdeauna ocu…

Gura lui se aruncă asupra gurii ei, paralizând-o. Nu mai avea bandajul la mână şi o mângâia pe ambele braţe, aprinzând în ea un foc aprig. Limba lui se scufunda în gura ei, înecând-o. Degetele i se agăţară neputincioase de cămaşa lui în timp ce lăsă să-i scape un geamăt. Uită cu totul de locul atât de puţin romantic în care se găseau, în timp ce sărutul lui umed şi lung culegea toată pasiunea din sufletul ei. Mâinile lui se mişcau deja de-a lungul ciorapilor, insinuându-se pe sub fusta ei scurtă, până la elasticul dresului. Ea se agita încercând să protesteze, dar greutatea lui o ţinea prizonieră, intensitatea sărutului reducând-o la tăcere. Îi cuprinse coapsele şi o ridică pe marginea

chiuvetei, care o înfioră cu răceala faianţei. Ea protestă violent, dar el îi scotea deja una dintre cizme şi ciorapul de mătase.

— Harlan, pentru Dumnezeu, ce… ce faci?

— Fac ce trebuie.

Sărutul lui fu atât de profund, încât Lisa aproape că uită să respire şi se agăţă de el, fără spor, în timp ce buzele lui îi ardeau obrajii, bărbia, gâtul, tot mai jos, în decolteul provocator. Mâinile lui îi găsiseră sânii şi îi cuprinseseră strângându-i puternic. Ea scoase un sunet incoerent şi-i luă capul între mâini, arcuindu-se într-o implorare care nu mai ţinea seamă de nimic. Dacă ar fi fost instalate acolo termometre, mercurul lor ar fi sărit în aer din cauza fierbinţelii care-i cuprinsese pe amândoi.

Harlan o ridică de fese şi o apropie strâns de el, în timp ce ea îi puse picioarele după şolduri. Se mişcau ca în ritmul dansului, dar putând da acum frâu liber elanului care le venea din adâncul inimii. Ea se agăţase de el, într-un picior avea cizma, iar cu celălalt picior gol îl strângea pe Harlan pe după mijloc, mărind apăsarea după care tânjea.

Aproape că suferea rostindu-i numele, iar şi iar, ca un îndemn de a se grăbi. A durat o secundă, o secundă ca de agonie, până când el se afundă în ea. Tensiunea era prea ridicată pentru a mai lăsa loc fanteziei: el se mişca împreună cu ea ca un piston puternic a cărui glisare devine tot mai intensă. Această forţă nestăvilită o împinse pe Lisa cu spatele în oglindă, în timp ce cu mâinile căuta un sprijin pe marginea chiuvetei. Se simţea ca şi

cum ar fi lovit-o un camion care mergea cu o sută cincizeci de kilometri la oră. Parcă-i şi zărea posterul lipit pe bord: „Nu frânez pentru nimeni!”. Totul se clătina, dispersându-se în unde de şoc puternice, pline de satisfacţie, care continuară până când Harlan avu un spasm violent şi se linişti brusc.

Respiraţiile lor erau puternice, întretăiate. De undeva, de sus, răzbătea muzica, readucându-i la realitate. Harlan se trase puţin îndărăt şi o privi lung pe Lisa.

Ţinea capul dat pe spate, gâtul arcuit, ochii închişi. Corpul îi era scuturat de un tremur uşor, plăcut. Întinse mâna să-i dea o şuviţă de păr după ureche, iar ea clipi şi deschise ochii, concentrându-şi toată atenţia asupra lui.

— O, Doamne, mormăi el. Nu pot să cred că am făcut-o în toaleta publică. Femeie, m-ai înnebunit cu totul!

Gura lui o căută pe a ei cu o blândeţe incredibilă. Apoi se dădu îndărăt. Imaginea ei, aproape de chiuvetă, languroasă, îl umplu iar de senzualitate. În prezenţa ei nu se putea controla. Scoase un oftat care îi trăda efortul de a o face totuşi:

— Aranjează-te! Te aştept afară.

I-au trebuit doar câteva minute, dar lui i s-au părut ore. În cele din urmă, iat-o privindu-l cu ochii ei cenuşii, înceţoşaţi, atât de vulnerabilă. Şi, totuşi, lui îi venea să-i cadă în genunchi. Îi trecu mâna peste obraz. Tremura.

— Vrei să te mai întorci? arătă către club.

Lisa scuturǎ din cap şi şopti:

— Vreau să fiu cu tine.

— Nici nu te-aş lăsa să pleci.

Ajunşi în apartamentul lui Harlan, făcură din nou dragoste. A durat mult, mult de tot. Lisa îşi amintea doar, vag, că la un moment dat el îi spusese că trebuie să se scoale şi să-şi scoată lentilele de contact. Când a deschis ochii era deja dimineaţă şi se simţea infinit mulţumită că s-a trezit în briza răcoroasă a mării, dar în căldura unui bărbat.

Adormit, Harlan Jameson era aşa cum spusese Jill, mult prea bine făcut ca să-l poţi descrie în cuvinte. Cu ochii închişi, cu buzele uşor depărtate, nu mai era nici urmă din energia pe care i-o ştia, era aşa cum doar puţini îl văzuseră: un băiat dulce din Oklahoma, care nu avea nimic deosebit. În orice caz, nu-ţi venea să crezi că poate să mute munţii din loc şi să meargă pe ape. Exact bărbatul de care să se îndrăgostească o fată din Midwest. Lisa nu rezistă pornirii de a-i atinge rotunjimea obrazului.

El scoase un sunet slab şi deschise ochii. Toropeala făcuse să dispară strălucirea lor obişnuită şi nu erau acum decât de un albastru pal. O fixă pe Lisa un moment lung, fără ca mintea lui înceţoşată să înregistreze ceva. Buimăcit de somn, Harlan era adorabil!

— Bună dimineaţa, zise ea.

Ochii lui se închiseră însă la loc.

— E nouă. Vrei micul dejun?

— Nouă dimineaţa? îngăimă.

Era de neconceput! Până la ora asta, de obicei, ar fi alergat vreo zece kilometri, ar fi dat o duzină de telefoane şi şi-ar fi făcut planificarea pentru toată ziua, altceva la fiecare treizeci de minute. Aşa o fi când hibernezi? Nu-i displăcea.

— Harley, o să comand nişte cafea.

— Îhââm…

Pleoapele i se închiseră. Dormea dus.

Lisa se aplecă şi-l sărută duios pe frunte, apoi se îndreptă grăbită spre baie. Acolo, pe uşă, atârnau două halate – unul măsura lui şi altul măsura ei. Cât de sigur fusese pe el, zâmbi şi se înfăşură în halatul mai mic. Telefonă după cafea şi făcu repede un duş. Când ieşi, Harlan era vârât cu totul sub mormanul de cuverturi. Îl lăsă să doarmă, închizând cu grijă uşa cu glasvand.

Sosi cafeaua. O luă pe balcon, ca să se poată bucura de vremea răcoroasă. Era ultima ocazie. La amiază vor ajunge la Nassau. Iar poimâine, va zbura spre casă şi lumea aceea minunată din care făcea acum parte va înceta să mai existe.

Gândurile ei sumbre fură întrerupte de sunetul telefonului. Se năpusti şi-l aduse pe terasă.

— Apartamentul lui Harlem Jameson.

Urmă o pauză destul de lungă.

— Lisa?

— Bună, Teddy.

— Bună dimineaţa.

Îşi putea imagina rânjetul lui obraznic.

— Vreau să vorbesc cu Harley.

— Nu e… disponibil. Pot să te ajut eu cu ceva?

— Ai putea, dar nu de asta am sunat. Întreaga

echipă stă şi aşteaptă ordinele Înălţimii Sale. Să-mi dea un telefon.

— O să-i spun.

Înainte să fi apucat să bea cafeaua pe jumătate, mai sunară şapte telefoane. Se scuza în numele lui, nota mesajele întrebându-se cum făcea Harlan de reuşea să păstreze acest ritm. Începu să-şi facă probleme, nu cumva greşeşte că-l lasă să doarmă? Totul părea să depindă de hotărârile lui. Aşa că făcu singurul lucru pe care-l putea face.

— Alo?!

Vocea era nedesluşită şi tăioasă.

— Maggie, sunt eu, Lisa. Pot să te rog ceva?

— Sigur, Lisa.

— Ai putea să preiei tu treburile lui Harlan în dimineaţa asta?

— În dimineaţa asta? Cât e ceasul?

— 9, 30.

— 9, 30 dimineaţă? O, Doamne! spuse devenind dintr-odată şi mai îngrijorată. Harley e bine?

— E foarte bine. Doarme. Şi e îngrozitor de dărâmat. Are nevoie de o pauză.

— Îi spun asta de ani de zile. Dacă o să reuşeşti să-l mai ţii departe de afaceri încă vreo câteva ore, eşti grozavă. O să cer ca toate convorbirile pentru el să-mi parvină mie.

— Îţi mulţumesc, Maggie.

— Cu plăcere, draga mea.

Era trecut de zece când Lisa auzi apa curgând la duş. Un sfert de oră mai târziu, Harlan apăru ca o stafie, înfăşurat în halatul de baie, clipind din

ochi ca o cârtiţă care dă de lumină. Se lăsă să cadă într-un scaun de lângă ea.

— Cafea.

Lisa îi turnă o ceaşcă.

Harlan închise ochii şi îşi propti picioarele desculţe pe scaunul gol de alături.

— Am intrat în Triunghiul Bermudelor sau e într-adevăr ora zece? Nu-mi pot reveni, orice aş face.

Lisa zâmbi. Îi plăcea accentul dulce cu care vorbea şi felul în care bâjbâia după ceaşca de cafea. Fără lentilele de contact nu vedea nimic. Bău o înghiţitură de cafea şi oftă. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să-i spună, gândi Lisa. Alese să-i spună imediat, profitând de faptul că nu era decât pe jumătate conştient.

— Am făcut bine că ţi-am creat această zi liberă, nu-i aşa?

Deschise mari ochii lui albaştri:

— Liberă, de ce?

— Liberă de afaceri. Ştii ce înseamnă să-ţi iei o zi liberă şi să nu faci nimic? O să-ţi placă. Ai dormit până târziu, acum îţi bei cafeaua pe îndelete, instalat confortabil pe balcon, în halat.

— Am auzit că unii mai fac aşa. Eu, personal, n-am încercat niciodată. Dacă mă relaxez mult, intru în comă. Se spune că dragostea e ca un drog. Cred că azi-noapte am luat o doză mai mare. Mai dă-mi puţină cafea. Am atâtea de făcut azi…

— Nu, n-ai nimic de făcut, Maggie se ocupă de toate în locul tău.

Căscă ochii mari şi se încruntă uşor. Lisa nu-şi

putea da seama cât de tare îl nemulţumea ceea ce decisese în locul lui şi îşi muşca buzele, nerăbdătoare să afle.

— Ai sunat-o pe Maggie?

— Da.

— A fost ideea ta, nu?

Ea dădu din cap, puţin intimidată.

Îşi ridică braţul şi o chemă cu degetele. Lisa veni la el şi avu plăcuta surpriză ca el să o aşeze în poală. Îşi sprijini faţa ţepoasă de pieptul halatului ei şi ea îl auzi scoţând un oftat mulţumit.

— Eşti bună cu mine, Lisa, mormăia înăbuşit. Am ştiut că vei fi bună.

Inima Lisei o luă la goană.

Stăteau aşa îmbrăţişaţi de câteva clipe când sună telefonul, dar Lisa nu reuşi să răspundă înaintea lui Harlan.

— Hmm? Bună, Maggie. Da. Sunt în vacanţă. Nu, n-am uitat. Okay. Voi fi acolo. Mda… e grozavă.

Puse receptorul jos şi se uită la Lisa, întâlnindu-i uitătura suspicios încruntată.

— Ce ai de făcut?

— Trebuie să înregistrez o casetă cu motivaţii. Nu prea mă simt în stare.

Surprinse o licărire de dezamăgire în ochii ei. Lisa se îndreptă de spate şi-şi coborî picioarele pe podea.

— Mă duc să mă îmbrac şi te las să lucrezi.

— Stai aici, iubito! zise, strângând-o în braţe. Sunt numai al tău până la cinci. Crezi că mi-ai putea arăta ce înseamnă să ai timp liber?

Ce putea să spună când o implora din priviri?

— Mi-ai promis o excursie pe ţărm.

— O vei avea. Şi mă vei avea şi pe mine.

Cel puţin pentru câteva ore. Zâmbetul ei era slab, resemnat la gândul că erau lucruri pe care nu le putea schimba. Simţind că starea ei de spirit se schimbase, Harlan o mângâie cu vârful degetelor pe gât, într-o alunecare uşoară către buze.

— Îmi doresc să petrec timpul ăsta cu tine, îi spuse el insistent.

Un timp nu prea îndelungat, oricum insuficient.

Privindu-l cum se trezeşte la viaţă, parcă asista la un răsărit de soare la tropice. Mai întâi se simţeau vibraţii uşoare, tăcute, aproape imperceptibile. Apoi, deodată, se umplea tot orizontul, dramatic, ameţitor, viu, tăindu-ţi răsuflarea. Şi, cu cât soarele se înălţa, căldura devenea tot mai puternică. Aşa era şi Harlan.

Mai întâi o alintă, desenând leneş modele pe genunchii ei, ca apoi să-i dea una peste şolduri şi s-o oblige să se ridice în picioare, cu un îndemn agresiv:

— Hai să mergem! Haide! Doar tu ai vrut să facem pe turiştii, nu?

— Da.

El se uită la ceas:

— Avem la dispoziţie o oră ca să mâncăm. Îmi pun lentilele de contact, mă îmbrac…

— Ce-ar fi să ne întâlnim la Lido?

— E-n regulă. Ia unul din tricourile mele, îţi duc eu lucrurile mai târziu.

Dacă-i mai rămâneau multe lucruri la el o să trebuiască să-şi facă bagajele acolo. Nu-i displăcea

gândul. Luă primul tricou care-i căzu în mână şi îi veni să râdă când citi inscripţia care se voia adânc filosofică: „Fără parale, n-o să-ţi fie moale”. Arogantă şi nostimă ca şi Harlan. Şi-l trase pe ea. Tocmai atunci intră şi el în cameră, aşa că, atunci când se întoarse, dădu cu nasul drept în pieptul lui păros.

— Eşti sigură că vrei să vizitezi oraşul? susură el ca un motan care toarce. Am putea găsi privelişti la fel de frumoase explorând chiar aici, zise desenând uşor cu mâinile ceea ce ar fi vrut să redescopere.

Era un bărbat deosebit de periculos. În cele din urmă, a fost nevoită să-l prindă de încheieturi şi să-i dea mâinile la o parte.

— Parcă zisesem că te relaxezi.

— Dar sunt relaxat!

Începu să o sărute. Lung, până şi-au pierdut suflul. Atunci Harlan a îndepărtat-o:

— Hai, iubito, dispari cât mai departe de mine, pentru că, altfel, singurul lucru pe care ai să-l vezi din Nassau va fi vreun documentar la televizor.

Lisa nu avu nevoie de alt avertisment ca să se îndepărteze repede.

N-a durat mai mult de optsprezece minute să se întoarcă în camera ei, să se schimbe, să se machieze şi să încuie uşa. Şi aşa era prea mult ca să-l laşi pe Harlan singur. Când intră la Café Lido îl văzu dintr-o ochire, aşezat la o masă rotundă. Celelalte cinci scaune erau ocupate. Masa era îngropată sub hârtii, iar Harlan parcurgea cu degetul o coloană de cifre, complet absorbit de

ceea ce făcea.

Lisa nu s-a apropiat imediat. L-a privit mai întâi cum lucrează, vitalitatea cu care o făcea şi felul în care cei din jur dădeau afirmativ din cap la fiecare vorbuliţă a lui. Cu el, lucrurile aveau să se petreacă întotdeauna aşa. O înţelese acum pe Maggie, care îi spusese că ori te avânţi alături de el, ori îl laşi să-şi ia singur zborul.

El şi munca lui – două lucruri care nu puteau fi despărţite. Ca şi cum ar fi simţit împunsătura remuşcării, Harlan ridică deodată privirea. Când dădu cu ochii de ea îngheţă, apoi slobozi un zâmbet absolut inocent care spunea: „Nu mă certa, nu e vina mea”, aşa cum îl mai văzuse până atunci. Păşi spre el cu o expresie severă:

— Domnilor, am rezervat deja timpul domnului Jameson până la ora cinci şi n-am niciun motiv să împart vreun minut măcar cu dumneavoastră. Aşa că, dacă nu vă supăraţi…

— Lisa, dar nu lucram. Băieţii mi-au cerut părerea, atâta tot. Sunt total relaxat, rânji dezarmant.

Ca să compenseze acea mică întârziere şi abatere de la program, Harlan se devotă cu trup şi suflet îndeletnicirii de ghid, purtând-o prin magazinele din Cruz Bay. Pentru cineva care purta cu neruşinare o bluză pe care stătea scris: „N-am nevoie de păr, sunt bogat”, avea cele mai goale buzunare pe care le văzuse vreodată. Cinci minute s-a scotocit în căutarea unui bănuţ cu care să cumpere o păpuşă care-i plăcuse Lisei la piaţa cu obiecte artizanale din pai. Apoi s-a tocmit în toată

regula pentru fiecare penny, la fiecare lucruşor cumpărat de prin buticurile colindate la rând, pe drumul spre Bay Street, şi chiar a lăsat-o pe ea să plătească trăsurica uşoară cu patru roţi cu care s-au plimbat prin Rawson Square, fără să protesteze, aşa cum ar fi trebuit să facă un bărbat. Dar nu a stat pe gânduri şi a folosit cartea de credit pentru un costum de baie roşu, din două piese, al cărui preţ înscris pe etichetă l-a făcut să holbeze ochii cât cepele. Lisa a crezut că îl cumpărase pentru Maggie.

— Poftim. La preţul ăsta să nu îndrăzneşti să-mi spui că n-ai să-l porţi.

Făcu la rându-i ochii mari, dar nu spuse nimic.

Au părăsit zona comercială, mergând de-a lungul şirului de hoteluri şi vilişoare scumpe.

— Hai să-i dăm gata pe ăştia, sugeră el făcându-şi loc prin uşa turnantă.

Fură imediat luaţi la ochi de personalul hotelului, dar Harlan păşi detaşat prin hol. Cuprinsă de un frison din cauza aerului condiţionat, Lisa se agăţă de braţul lui:

— Harley, ce căutăm noi aici?

Cam în acelaşi timp, un gentleman îmbrăcat în negru se apropie de ei şi îi întrebă acelaşi lucru. Harlan îşi coborî ochelarii de soare de pe nas ca să i se vadă ochii albaştri, pătrunzători:

— Domnule, dacă n-aş fi oaspetele hotelului, m-aş afla aici? vorbi el trufaş.

Lucrătorul de la hotel îşi înghiţi nodul din gât şi se dădu la o parte.

Harlan îşi puse din nou ochelarii pe nas şi o

escortă pe Lisa către partea din spate a hotelului, într-o manieră care sugera că erau cel puţin alteţe regale. Chiar în secunda când au păşit în liftul cu pereţi de sticlă care aluneca pe peretele exterior al clădirii, ea se sprijini de el nemaiputându-se stăpâni să nu râdă:

— O, Harley, ai văzut ce figură a făcut săracul? Să-ţi fie ruşine. Probabil că acum se gândeşte că o să cerem să fie concediat.

— Ei bine, nu-mi place să se strige după mine. Şi, pe urmă, aici găseşti cele mai bune plaje. Vreau să te văd purtând costumul ăla de baie.

Ceva din veselia Lisei dispăru. Când au ajuns la primul nivel, Harlan o îndreptă spre toaletă, ordonându-i să se schimbe. Când, după câteva minute, a ieşit, el o studie atent.

— Nu cred că vreau să te mai vadă cineva în costumul ăsta.

— De ce? Arăt groaznic?

Nu-şi putuse da seama în oglinda micuţă de la toaletă.

— Nu. Arăţi al dracului de bine. Fii atentă să nu pierzi vreuna din piese în apă.

Îl apucă deodată o poftă de ea şi o cuprinse posesiv cu braţele pe după umeri. Şi ei îi plăcu foarte mult.

Plaja era încinsă şi nisipul ca o pulbere fină. Harlan împrumută patru dolari de la Lisa ca să închirieze două şezlonguri. Avea pe el costumul de baie, aşa că trebui doar să-şi dea jos cămaşa şi pantofii. Şi portofelul gol. Lisa nu mai înotase până acum în apă sărată şi era cu adevărat încântată.

Gustul îi venea pe gât. S-au jucat ca doi puşti în valurile care se spărgeau, apoi Harlan a schimbat jocul copilăresc într-o alunecare senzuală pe tot corpul Lisei atunci când i l-a uns cu bronzol. Se opri asupra unor locuri pe care soarele nu le văzuse şi nici nu avea să le vadă, făcând-o pe Lisa să devină neliniştită, să pălească de dorinţă nebună. Apoi veni rândul ei să-l ungă şi să-l facă să sufere de aceeaşi frustrare.

— Crezi că ar deranja pe cineva dacă m-aş aşeza alături de tine pe şezlong şi ne-am face puţin de cap?

Lisa îi aruncă o privire nimicitoare.

— Ziceam şi eu aşa... bătu el în retragere, aşezându-se pe propriul şezlong.

Soarele împrăştia o arşiţă care era imposibil să nu te moleşească. După câteva minute Lisa privi profilul lui Harlan. Ţinea ochii închişi în spatele ochelarilor de soare. Îşi dădu seama dintr-odată cât de puţin timp le mai rămăsese. Aflase destule lucruri despre Harlan, dar niciun detaliu despre viaţa lui personală.

— Harlan, unde locuieşti?

— Am un birou pe Fifth Avenue şi unul în Genesee, în zona fabricilor de automobile.

New York şi Flint, în Michigan. Ce contrast!

— Acolo lucrezi, dar unde ai casa?

— Casa?

Se gândi câteva secunde.

— Casa este acolo unde stă familia, aşa că aş putea zice că locuiesc la Tulsa, unde sunt ai mei. Am închiriat eu nişte locuinţe, dar la birou am cele

mai confortabile canapele din lume, aşa că, în general, acolo-mi petrec nopţile.

Ultima afirmaţie nu fusese ostentativă. Nu dormea la birou pentru că voia să nu fie departe de afaceri. Pur şi simplu, nu avea niciun motiv să se ducă acasă. Câteodată, n-are rost să schimbi un loc steril cu altul la fel de steril.

— Dar tu?

Îi cunoştea adresa, dar nu-şi putea imagina cum arăta locul acela.

— Împart un apartament cu Chumley… pisica mea, se grăbi să adauge văzându-i privirea piezişă.

Oare va vedea vreodată cum arată casa ei? În mintea lui gândul acesta devenea tot mai stăruitor. De altfel, se gândea deja la ziua de mâine, la ce va fi după ce vor trage la chei, după ce fiecare îşi va fi reluat viaţa lui.

— Nu ai familie? Îndrăzni să întrebe, căci îşi amintea ce reacţie avusese când adusese vorba despre tatăl ei.

Şi acum simţi cum creşte tensiunea în ea. Răzbătea de dincolo de cuvinte:

— O am pe mama. Stă cam la un kilometru şi jumătate de mine.

— Nu mai ai pe nimeni altcineva?

— Nu.

Durerea adâncă din răspunsul ei îl făcu să bată în retragere, încercând să-i mute gândurile în altă parte:

— Te bucuri că te întorci la lucru?

— Ei, Doamne, aşa ceva nu se întreabă.

Şi ea se pricepea să deturneze discuţia. Aşa că

se decise să fie mai direct:

— Există vreun bărbat în viaţa ta?

Şi, amintindu-şi de Chuck, pumnii îi zvâcniră.

— N-am timp de ei.

— Cât crezi că or să-ţi ajungă doar pisica şi mama?

— Pentru că sunt întinsă pe şezlong iar eşti tentat să mă psihanalizezi?

— Nu pot să fac ceea ce aş fi gata să fac aici în faţa tuturor, aşa că mă gândisem să-ţi pun vreo douăzeci de întrebări.

— Deci la câte am ajuns? La opt?

— Le ţii socoteala?

— Cu asta sunt nouă.

— Bine, dacă-ţi place să joci tare…

— Nici tu nu eşti mai prejos, Jameson.

El se sprijinise pe coate şi privea la puzderia de copii care se zbenguiau în apă.

Întrebarea căzu ca un trăsnet:

— Ce-a stârnit în tine kilogramele în plus?

Vocea ei sună stânjenită în încercarea de a o da pe glumă:

— Credeam că ai fost de acord ca azi să nu lucrezi.

— Lisa, te eschivezi. De ce nu vrei să vorbeşti? Eu mi-am descărcat sufletul. De ce ţi-e teamă? Crezi că aş auzi lucruri care să nu-mi placă? Că o să-mi schimb părerea despre tine?

— E a zecea spre a unsprezecea.

— Încetează! Dacă nu ai încredere în mine…

— O, Harlan, asta e la pagina 101 din manualul de psihologie. Cred că tu poţi mai mult de atât.

— Ai dreptate, e ceva elementar. Dar câteodată dă rezultate. Bine. Mai am dreptul la opt întrebări. Care e culoarea preferată? Ce porţi noaptea când te culci? De unde te informezi, din presă sau de la TV? Ce părere ai despre programa de religie în şcoală? Cum agăţi hârtia higienică la baie? Faci dragoste cu mine diseară, înainte de cină? Care este ultima carte bună pe care ai citit-o? Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Lisa îl privi pe Harlan ca şi cum între ei s-ar fi aflat un zid gros de douăzeci de ani.

— Eşti bun, Harlan. Cel mai bun în domeniul ăsta. Păstrează-te pentru afacerile tale.

— Acum nu lucrez.

— N-aş fi ghicit dacă nu-mi spuneai, zise cu o voce care se voia tăioasă. Nu ştii să te detaşezi de munca ta. Trebuie să fii mereu în frunte, să controlezi oamenii, să le manipulezi minţile, ca…

— Ca cine?

Îi scăpase, nu se mai stăpânise. Se crea o situaţie jenantă. Ea se ridică brusc, trăgându-şi hainele peste costumul de baie care se uscase.

— Îmi ajunge atâta soare. Hai să ne întoarcem!

— Şi eu cred că m-am relaxat destul.

Adună iute restul de lucruri şi o porni după Lisa, care începuse deja să traverseze bătoasă plaja. Era supărată. Ştia că nu el e cauza; pe el doar se descărca. Harlan voia să dibuie acel motiv care-i provoca adevărata supărare, dar nu era nici

locul, nici momentul potrivit. Pentru asta era nevoie de o atmosferă anume şi el se gândise deja cum va face. Aşa că o lăsă să-şi verse năduful pe el, prefăcându-se că nu observă accesul ei de mânie, încercând să o calmeze. Acum. Dar nu avea de gând să o lase să se îndepărteze de el.

Imediat ce au intrat în lift, Harlan o trase spre el şi o îmbrăţişă puternic. Îi înfrânse rezistenţa imobilizând-o, apoi îmbrăţişarea ca de urs slăbi când o simţi tremurând toată.

— Harlan, eu…

— Şşşt! făcu ridicându-i bărbia şi trecându-şi blând buzele peste gura ei. E-n ordine.

Şi continuă să o păstreze lângă el, tot drumul până la chei. Mâna lui mare îi ţinea obrazul lipit de gâtul lui şi ea se cuibări în el, uşurată că nu mai trebuie să îndure povara conversaţiei, ocrotită de căldura lui, de parfumul lui, de forţa lui.

Următoarele minute fură suportabile, dar gândul că inevitabilul avea să se producă devenea chinuitor. Lisa închise ochii şi încercă să ţină în frâu durerile vechi care creşteau în ea ca unda unei viituri şi îi făceau sufletul să sângereze. Văzând-o pradă acestei lupte, Harlan o ţinea strâns, liniştitor, intuind că abia îşi ţine echilibrul, că nervii ei sunt ca pe o muchie foarte subţire.

Au ajuns la vapor. Cu braţul în continuare înlănţuit în jurul ei, Harlan o grăbi spre holul lung unde erau lifturile. Imediat ochii celor din echipa *Numai Tu* se aţintiră asupra lui.

— Hei, Harley, ce…?

Dar el îi descurajă cu un gest scurt al mâinii

care însemna clar „Lăsaţi-mă în pace!” şi trecu mai departe fără să le mai arunce o privire.

O duse pe Lisa în camera ei. Fu puţin surprinsă, dar îi era recunoscătoare. Va putea acum, alături de el, să se adune. Întrebările lui îi zdruncinaseră liniştea sufletească. Îşi dădu seama că nu avea intenţia să plece. Îl privi, nedumerită, cum lua pernele mari din pat şi le îndesa la unul din capetele canapelei. Pe când el lucra să le aranjeze cât mai confortabil, ea nu-şi mai putu stăpâni curiozitatea:

— Ce faci, Harley?

— Toţi avem nevoie de un port în care să simţim că am ajuns la liman. Uite, ţi-am făcut şi eu unul. Şi vreau să mă primeşti şi pe mine în el. Se trânti pe canapea aranjând şi mai bine pernele. Cu un picior pe canapea şi cu celălalt rămas jos pe podea, bătea pernele cu mâna, invitând-o pe Lisa:

— Vin aici, Lisa.

Harlan, *te implor! Nu mă forţa să fac asta*. *N-aş suporta*. Dar mult mai puternic decât acea voce îngrozită din ea auzi o alta care-i şoptea: *Te poate ajuta să treci hopul. Lasă-l! Ai încredere în el*. O porni spre canapea înainte de a-şi fi dat seama că luase hotărârea.

— Cuibăreşte-te aici, iubito. Aaaşa…

O convinse să se aşeze, apoi, când fu întinsă lângă el, trase cuverturile peste amândoi.

— Aşa. Acum e mai bine? Am să te ţin strâns în braţe. Te superi?

O, era atât de bun! Ştia ce voia el să facă: apela la metodele lui terapeutice care dădeau

rezultate. De minune. Clădise în jurul ei, cu grija pe care i-o purta, o fortăreaţă, singura capabilă să ţină piept secretelor crescute şi închise atât de bine în ea. Nu o presa deschis, ci doar sugera calm şi subtil. El, Harlan Jameson. Da, putea să meargă pe ape. Putea să-i vindece rănile din copilărie dacă ea vă găsi curajul să le scoată la iveală. Oftă din inimă şi se aventură:

— Ce vrei să ştii, Harlan?

Mâna lui îi dezmierda blând părul.

— Nu vreau să ştiu nimic. Lucrurile astea nu au nicio legătură cu mine. Te privesc doar pe tine. Dar, dacă ai nevoie de mine, sunt aici. Bine? Înţelegi ce vreau să spun.

Nu înţelese. Cel puţin, nu imediat. Nu, până ce nu începu să povestească.

— Ne-a părăsit, pe mama şi pe mine, când aveam şaisprezece ani. A fugit cu o stricată. De atunci nu l-am mai văzut niciodată. N-a scris, n-a telefonat, nimic.

— Şi asta te-a dat gata.

— Îl uram… M-am bucurat că a plecat, dar nu-l voi ierta niciodată că a făcut-o.

Se crispă, în aşteptarea unor cuvinte care să macine şi mai adânc durerea.

— N-are niciun sens, nu?

Îi mângâie obrajii:

— Ba are.

Avea teribil de mult sens.

Replica lui Harlan îi clătină echilibrul şi o scoase din atitudinea băţoasă. Amintirile dureroase năvăliră, găsind-o fără apărare. Respira cuprinsă

de panică, pe măsură ce se simţea împresurată, şi se agăţă de el ca de un ultim refugiu. El nu spunea nimic, nu o îndruma, nu o forţa. Mâinile lui nu o părăsiră nicio secundă, iar ea se prinse de ele ca de o ancoră. Iar asta o făcea să simtă că nu se scufundă singură în abisul zbuciumat al amintirilor. Harlan era acolo ca să o tragă afară, ori de câte ori va avea nevoie de el. Aşa că se lipi strâns de el.

— Familia noastră n-a fost nici aşa numeroasă ca a ta, nici aşa fericită. Nu am aflat în ea sprijin, sursă de energie pozitivă, ci doar un focar de mânie distrugătoare. Tata avea un serviciu pe care-l ura. Era un om mărunt, toţi se foloseau de el, obişnuia să spună. Era însă extrem de mândru şi cred că nu se putea consola cu acea neputinţă. Singurul loc unde se simţea puternic era acasă, unde conducea aplicând regula pumnului. Nu i-a permis mamei să lucreze, deşi eram tare strâmtoraţi cu banii. N-ar fi putut îndura să aibă propriul ei cont la bancă şi propriile ei cecuri. Îi dădea bani doar pentru costiţă şi ţinea, până la ultimul bănuţ, socoteala restului cu care ea venea acasă de la cumpărături. Dacă întârzia câteodată pe la piaţă o acuza că se întâlneşte cu alţi bărbaţi. Şi eu trebuia să vin acasă când venea el. Nu puteam să-mi fac niciun program după şcoală, pentru că mă ameninţa că o să dau de bucluc. Nu aveam prieteni, pentru că nu mergeam nicăieri şi nici nu invitam pe nimeni la noi. Ne sufoca.

Mi-o amintesc pe mama când era tânără şi minionă. Cred că de groaza tatii a început să se îngraşe, ca să nu-i mai dea ocazia să fie gelos, căci

aşa cum ajunsese să arate nu s-ar mai fi uitat nimeni la ea. Şi uite aşa, mâncarea a devenit pentru noi o consolare. Era o îndeletnicire care-ţi ocupa mult timp, trebuia s-o pregăteşti, să aranjezi masa şi, bineînţeles, s-o mănânci, singura plăcere care îi mai rămăsese. Strategia ei a mers. A mers mai bine decât trebuia. De atunci, în loc să o acuze de infidelitate, a început s-o hărţuiască reproşându-i că nu ţine destul la el, din moment ce se neglijează complet. Singurul lui scop era să o ţină într-o stare de supunere. Ea nu avea încotro, nu-l putea părăsi. Nu ştia să facă nimic, nu lucrase în viaţa ei nici măcar o zi. Şi aşa resentimentele ei creşteau. Şi mă târa şi pe mine cu ele. Jumătate din viaţă mi-am petrecut-o ascultând aceeaşi placă a tatii: „Nu eşti bună de nimic!”, „Eşti leneşă”, „Nu eşti în stare să-ţi porţi singură de grijă”, „N-o să te vrea nimeni niciodată”, „Nu eşti capabilă să te stăpâneşti”, şi aceeaşi placă a mamei: „Hai, mănâncă, o să te simţi mai bine”, „Taci din gură, să nu iasă scandal”, „Nu-l înfuria mai rău”, „Avem nevoie de el”, „Nu asculta ce-ţi spun băieţii, toţi vor acelaşi lucru – la urma urmei, ce altceva i-ar putea interesa pe ei?”, şi, apoi, bineînţeles, propriile mele replici: „Nu-i lua în seamă când te necăjesc” şi „Eşti totuşi drăguţă”. Acum, privind înapoi, îmi dau seama că într-adevăr mă necăjeau, aşa cum eram prinsă între ei doi, dar atunci îi credeam. Credeam fiecare cuvinţel din ce-mi spuneau.

— Dar acum nu mai crezi, nu-i aşa?

Bi-biip.

Ceasul lui Harlan avertiza că se făcuse deja ora cinci. Lisa se strânse la pieptul lui. El înjură printre dinţi şi zvârli ceasul cât colo, într-un colţ al camerei. Ceasul se lovi de perete şi alunecă sub pat. Îi apucă uşor bărbia cu palma, obligând-o să se uite în ochii lui. Privirea lui o soma, ca şi vocea lui:

— Îi mai crezi, Lisa?

Sigur că-i mai credea! Nu o spuse în cuvinte, dar el citise răspunsul printre genele care clipeau în încercarea de a scăpa de privirea lui. Ani şi ani fusese terorizată de acea intoxicare picurată în creierul ei. Rezultatul fusese imaginea infirmă pe care şi-o făcuse despre ea însăşi. Putea el să-i vorbească la infinit, tot n-ar fi reuşit s-o convingă cât de mult greşiseră amândoi părinţii. Până când nu va dori ea însăşi să audă şi să se lase convinsă de acest lucru.

Lisa îşi coborâse privirea şi îi studia linia senzuală a buzei de jos. Ochii lui erau obişnuiţi să vadă prea adânc şi prea departe. Iar ei nu-i plăcea să plângă în faţa nimănui – altă măsură de apărare pe care şi-o impusese de multă vreme. *Nu-i lăsa să te vadă că plângi*. Formulă perfect potrivită cu *Ciocolata alină sufletul*. Nu-şi dădea seama cât de convulsiv îi mototolea tricoul între degete, contrazicând tonul plat cu care spuse:

— Nu, sigur că nu-i mai cred. Au fost şi ei doar doi oameni nefericiţi care s-au dedat la un joc care mi-a tulburat mintea. Am dovedit că nu au avut dreptate. Mi-am luat viaţa în propriile mele mâini, chiar dacă ei nu au reuşit să facă acelaşi lucru cu

vieţile lor. Am obţinut ceea ce-mi doream, Harlan. Am făcut tot ceea ce trebuia ca să obţin promovarea în acea funcţie.

Mai ales ultimele ei cuvinte căzură ca un pumnal ascuţit, înfipt fulgerător în inimă:

— Nimeni nu mai poate spune aşa ceva despre mine.

Nimeni, cu excepţia vocii din interiorul ei. Harlan îşi reprimă dorinţa de a o strânge tare de tot în braţe pentru a-i alina suferinţa. În loc de asta, o mângâia în continuare pe mână, pe păr, pe obrajii catifelaţi, de-a lungul braţelor şi pe spate. Şi era furios pe propria-i neputinţă de a o ajuta.

— Aşa încât, continuă după ce se instală în adâncitura caldă, de-acum familiară a gâtului lui, nici n-am mai dorit să mă salvez. Cu toată povara pe care o târâm după mine, n-aveam niciun chef să permit vreunui băiat să se apropie de mine. Cel puţin nici unuia de care aş fi vrut să mă ataşez. Grăsimea era un tampon minunat. Îi descuraja pe toţi. Şi astfel nu mă puteau răni. Eram convinsă că-mi pot purta singură de grijă. Refuzam să ajung ca mama. Nu voiam să depind de niciun bărbat şi să pierd controlul asupra propriei mele vieţi. Văzusem ce înseamnă să te laşi dominată. Şi am ştiut că nu o să risc aşa ceva niciodată.

Mâna lui Harlan se opri la gândul neplăcut care-l străfulgeră. Aşa îl vedea şi pe el? El, Harlan Jameson, cu ambiţia lui care călca totul în picioare, scăpând de cei care-i stăteau în cale? Oare îl aşeza pe acelaşi plan cu tatăl ei care o dominase? Putea să-i explice că ei nu avea gânduri ascunse atunci

când manipula oamenii, că niciodată nu făcuse rău nimănui, în orice caz, nu intenţionat. Că nu era, aşa cum îl acuzase Maggie, un tip imposibil. Nu-i va face niciun rău. Nu va sta niciodată în calea propriilor ei realizări, care-i aduceau încântare. Apoi se auzi zicându-şi în minte: *Eu te-am făcut ceea ce eşti acum*.

— Lisa, eu nu sunt aşa.

Glasul lui sună atât de neliniştit că ea îşi ridică surprinsă privirea, ca şi cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta:

— Ştiu.

Siguranţa ei îl descumpăni. El ştia exact ce să spună, ce texte să citeze, pe ce butoane să apese ca să reuşească… adică, s-o ajute pe ea să-l conducă la succes. Putea s-o înveţe ce să facă, în ce fel să gândească, ce să simtă. Aşa îşi câştiga existenţa. Dar nu trebuia să se amestece în psihicul ei. Pentru că, deşi o făcuse deja, nu reuşise decât să-i mascheze suferinţa. Lisa nu era un simplu client. Era femeia pe care o iubea atât de mult, încât era gata să renunţe la toţi anii aceia de experienţă pe care-i câştigase printr-o sclipire a intuiţiei.

— Ştii ce m-a atras la tine când ţi-am văzut fotografia?

Lisa simţea cum se îmbujorează în timp ce clătina din cap. Se aştepta să-i vorbească de schimbarea dramatică, dar el nu pomeni nimic despre asta. Alese să-i vorbească despre ceea ce nu se schimbase nici acum:

— Ochii tăi magnifici şi zâmbetul tău m-au

făcut să-mi bată inima nebuneşte. Iar blândeţea şi forţa ta m-au făcut să-mi spun: „Harley, băiatule, trebuie să faci orice şi s-o cunoşti pe femeia asta. Este exact ce-i trebuie”. Vezi tu, în general, m-am simţit hărţuit de oameni, dar eu, ca un mare egoist ce sunt, am luat ce am putut şi am fugit. În tine era ceva care-mi spunea: „Ea n-o să te lase să fugi fără să-ţi dăruiască ceva. O să te simtă imediat aşa cum eşti”. Şi nu m-ai dezamăgit, Lisa.

— Şi am fost?

— Ce?

— Ceea ce-ţi trebuie.

— Da, o, da!

Îşi aplecă mult capul spre ea dând să o sărute, dar în cameră răsună iar alarma ceasului. Şi nu se mai oprea. Harlan se arcui peste Lisa şi, culcat pe burtă, bâjbâi pe sub pat, în întuneric, în căutarea sursei acelui ţiuit supărător. Se auzi o bufnitură şi sunetul încetă.

Lisa încercă să-şi ascundă un zâmbet atunci când el căzu, se lovi, se târî, îşi bălăngăni capul şi, în cele din urmă, se aşeză pe podea, furios şi scuturând ceasul lângă ureche.

— Na! Cel puţin acum am o scuză că am întârziat. O să pot să spun că mi-a stat ceasul. De ce râzi?

Lisa dădea din cap încercând să nu pufnească în râs. În cele din urmă izbucni în hohote, râzând cu lacrimi mari care i se rostogoleau pe obraji. Consumul emoţional o făcuse fragilă şi râsul îi făcea bine, parcă o remonta.

— Nu-i nimic amuzant, bombăni, dar nici el nu

putu să se abţină să nu râdă.

— Harley, e timpul să pleci. Nu vreau să ajungi târziu.

— Oricum nu pot să înceapă fără mine.

Se ridică odată cu el, iar el veni aproape de ea şi o mângâie cu vârful degetelor.

— Ştii ce-aş vrea acum?... tare de tot, chiar acum.

Se juca cu ea insinuant, provocator, până când ea se lipi de el:

— Vreau să-ţi folosesc duşul. Am pe mine kilograme de sare.

— Eşti invitatul meu, zise ea.

Degetele lui o mângâiau în continuare.

— Ce-ar fi să vii şi tu cu mine?

— Harlan, în baia mea abia dacă are loc o singură persoană.

— Cu atât mai bine.

Şi a fost bine. Când nu se agăţau de perdea sau unul de altul, sau nu se loveau de pragul de jos, sau de suportul de prosoape, se frecau unul pe altul cu săpunul alunecos. Locul era atât de îngust încât erau siliţi să stea băgaţi unul în altul, atât de lipiţi încât nici apa nu se scurgea printre ei. Sărutările deveneau tot mai pasionate, iar atenţia lor se îndrepta din ce în ce mai puţin către săpun.

— Te spăl eu pe spate, se oferi Harlan.

Dar când ea se întoarse, un jet de apă ricoşă pe faţa lui. Frecându-se cu mâna la ochi, făcu o tristă descoperire:

— Mi-am pierdut o lentilă de contact.

— Unde? Aici? Ce culoare are lentila?

— Transparentă. N-ai cum s-o găseşti. Probabil s-a dus deja pe scurgere. Lisa… nu-i nimic. Lisa… nu trebuie să…

Ea se aplecă cu greu în spaţiul îngust, măturând pardoseala cu degetele şi atingându-l cu fundul ei frumos modelat. Icni când mâinile lui o înşfăcară şi o aduseră lipită de el. Uitase cu totul de lentila pierdută.

— Harlan…

O înghionti şi începu să se frece de ea foarte provocator.

— Ştii că optzeci la sută din accidentele casnice au loc în baie?

Şi zicând acestea îi îndoi genunchii şi ea îl simţi cu totul în ea. Lisa se agăţă de suportul de prosoape şi, deşi la început fu destul de reţinută, totul se termină într-un ritm ameţitor.

— Ai o idee fixă cu baia? Trebuia să-mi fi spus dinainte, zise ea ştergându-şi părul.

— Fiindcă mă trag dintr-o familie cu şase copii şi o singură baie, m-am învăţat să acţionez repede, nu-mi amintesc să fi stat în viaţa mea mai mult de un minut în baie. Dar recunosc că nu mi-a displăcut să împart minutul ăsta cu tine.

Îi aruncă prosopul pe după gât, o trase spre el şi o sărută pe îndelete.

— Nu-mi place să fug după… dar trebuie să plec…

— Ştiu că trebuie să pleci. Nu-i nimic, zâmbi înţelegătoare.

— Vino şi tu cu mine, trebuie doar să imprim o bandă.

Simţeau aceeaşi disperare. Nu mai aveau prea mult timp. Nici el nu voia să irosească niciun minut în care mai puteau fi împreună. Şi nici ea nu mai voia să stea fără el.

— Dacă nimeni n-o să aibă nicio obiecţie...

— N-o să zică nimeni nimic dacă aşa vreau eu.

Ea râse văzându-l atât de arogant şi simţi cât de mult îl iubeşte pentru că îi oferise această zi pe care n-o s-o uite toată viaţa.

Studioul de înregistrare fusese improvizat în apartamentul al lui Maggie. Tehnicienii instalaseră panourile de mixaj în livingul spaţios, iar microfoanele în dormitor. Când Harlan îşi făcu apariţia cu o întârziere de o jumătate de oră, cu Lisa după el, nimeni din echipă nu suflă o vorbă. Maggie se uită totuşi la ceas şi-i aruncă patronului o privire severă.

— Am întârziat cumva? zise el ca şi cum n-ar fi avut habar. Doamne, cred că mi-a stat ceasul. Îmi pare rău că v-am făcut să mă aşteptaţi.

— Nu-i nimic, Harley, mârâi Maggie pe un ton mieros care lăsa să i se bănuiască perfect acreala. Oricum, n-aveam altceva mai bun de făcut.

— Să trecem la treabă! Vreau să înregistraţi tot, de prima dată, şi vom edita mai târziu. Aveţi scenariul la îndemână dacă îmi pierd cumva şirul gândurilor?

Scenariul apăru imediat.

— Harley, putem face o probă de înregistrare?

— Sigur că da. Hai, Lisa!

O prinse de mână şi o trase cu el în dormitor.

— Lisa poate să te asculte şi dacă stă aici cu noi, sugeră Maggie. Aşa n-o să-ţi abată atenţia.

Harlan îi aruncă o privire de sus:

— Vrei să spui că nu sunt un profesionist desăvârşit?

— Scuză-mă, nu ştiu ce-a fost cu mine, pentru o clipă am uitat că tu eşti şeful.

Îi aruncă blondei insolente o privire grăitoare:

— Da, doamnă, eu sunt şeful.

După ce o instală confortabil pe Lisa la picioarele patului impunător din dormitorul lui Maggie, Harlan își puse căştile şi reglă înălţimea microfonului după impresionanta lui înălţime. Apoi îi zâmbi Lisei:

— Eşti sigură că n-o să te plictiseşti? O să dureze vreo nouăzeci de minute.

— N-am altceva mai bun de făcut.

El rânji, plăcut impresionat de acest răspuns, apoi îşi întoarse capul şi-şi duse mâna la una din căşti:

— Da, te aud. Nivelul e bun, da. Gata? Okay.

Îşi coborî vocea până când sună ca cea a unui disc-jockey:

— În direct din apartamentul 8001, Harlan Jameson vă readuce în atenţie muzica anilor ’60. Înşfăcaţi-vă copiii şi pregătiţi-vă să dansaţi până veţi cădea laţi. Ce ziceţi de asta? Unde mi-e paharul cu apă?

Unul din tehnicieni se repezi cu o carafă:

— Poftim!

— Toarnă în mai multe pahare, fără gheaţă. Nu vreau niciun zgomot de fond când vorbesc.

Mulţumesc. Şi faceţi ceva cu luminile astea. Vreau întuneric, să mă pot vedea gândind!

Sunetistul, care nu mai lucrase cu el, îl privi curios şi chiar se încordă. Tocmai trăgea perdelele când îşi făcu Maggie apariţia.

— Eşti gata?

Se apropie de Harlan dădăcindu-l ca pe un copil. Sau ca pe o vedetă.

— Nu vreau să te fac să ai trac, dar din chestia asta vei scoate un coş de bani. Ai grijă, nu rata!

— Îţi mulţumesc! Eşti o dulce că mă ţii în priză, Maggie.

— Şi eu te iubesc, zise reglându-i căştile, apoi îl fixă cu privirea. Ce s-a întâmplat cu ochii tăi?

— Ah, mi-am pierdut o lentilă făcând sporturi acvatice. Dar dacă închid un ochi, pot să citesc.

Maggie se uită înspre Lisa, care roşise deja, apoi, din nou, către imperturbabilul ei fost soţ.

— E-n regulă. Cum a fost ziua liberă?

— Grozavă, n-ar strica să încerci şi tu.

— Eu şi timpul liber? Mă sfătuieşti să joc cricket sau să mă dedic cine ştie cărui hobby casnic? Phil! Dacă o să mă apuc de aşa ceva, vă rog să nu mă lăsaţi. Prefer să-mi petrec fiecare minut roind în jurul unui nebun egoist, care mă face tot mai bogată, motiv pentru care îl şi suport. Apoi îşi întoarse privirile către Lisa: Ai tot ce-ţi trebuie?

Ochii ei nu-l slăbeau pe Harlan:

— Da.

— Atunci, hai, la treabă, Harley, mai zise Maggie, ieşind şi trăgând după ea uşa glisantă.

Rămase doar Harlan, faţă-n faţă cu microfonul,

învăluit în umbre întunecate. Lisa îl privea vrăjită cum se pregăteşte să vorbească. Ţinea ochii închişi, îşi relaxase corpul şi începu să respire adânc, din diafragmă. Parcă era o locomotivă care suflă aburi. Puterea creştea în el cu fiecare răsuflare.

— 3…2…1… Aici Harlan Jameson. Mă bucur nespus să vă pot vorbi, căci asta înseamnă că aţi luat deja o hotărâre – aţi hotărât să o rupeţi cu tiparele defetiste care vă trag înapoi şi vă împiedică să vă puneţi total în valoare. Eu voi vorbi, iar voi mă veţi asculta. Dar nu vreau să staţi ca nişte buşteni cu căştile în urechi. Doar n-o să mă lăsaţi pe mine să fac toată treaba. Mă veţi ajuta pe mine ca să vă ajutaţi pe voi.

Lisa era familiarizată cu vocea aceea, cu felul dinamic în care capta mintea ascultătorilor, orientându-le gândirea. Arăta altfel decât şi-l imaginase ea. Ascultându-i casetele îşi închipuise că e agitat, că face gesturi dramatice cu mâinile, ca să-şi ilustreze ideile. Dar când vorbea, Harlan nu se mişca. Era foarte liniştit şi incredibil de concentrat, canalizând totul în voce şi privind fix, undeva în faţa lui, ca şi cum ar fi vrut să intre în contact vizual cu ascultătorii. Această senzaţie de intimitate făcea ca tot ceea ce spunea să sune atât de bine. Nu se uita pe notiţe. Făcea pauze scurte, atât cât să soarbă câte o înghiţitură de apă. Şi părea să fi uitat cu totul de existenţa ei.

Dar Lisa greşea. Era chiar foarte prezentă în mintea lui. Nu era el omul căruia să i se distragă atât de repede atenţia. Mai ales când lucra

folosindu-şi vocea. Îi plăcea să înregistreze benzi. Într-o cameră, pe întuneric, îşi acorda gândurile şi emoţiile până când avea impresia că intră în contact cu sufletul fiecăruia dintre cei care-l ascultau. Odată creată această atmosferă, putea să vorbească ore în şir. Dar asta se întâmpla atunci când nu o avea şi pe Lisa printre ascultători. Nu se putea abţine să nu-i arunce câte o privire. Licărul de admiraţie din ochii ei avea efecte ciudate asupra puterii lui de concentrare. Dar era un profesionist de elită, aşa încât continua să vorbească, să emoţioneze. În timp ce mintea lui Harlan lucra intens, o parte din el o adora pe Lisa pentru felul în care stătea cu picioarele vârâte sub ea, ca un copil. Şi, totuşi, nu era nimic copilăresc în felul în care bluza i se mula pe rotunjimile corpului. Poate că în ochii ei era o doză de inocenţă, dar forma gurii ei era numai ispită. Simţea că atenţia i se îndepărtează de la ceea ce făcea. Dacă nu lua măsuri, în curând avea să se bâlbâie ca un idiot.

— Ei bine, am cam obosit să fac totul pentru voi. Aşa că vă acord patru minute, voi număra pentru voi, şi, în aceste patru minute vreau să vă treceţi în revistă scopurile: personale, profesionale, financiare şi spirituale, orice lucru care prezintă importanţă pentru voi. Tot ceea ce vă cer este să nu vă opriţi din scris înainte de a se termina cele patru minute. Nu vă opriţi. Nu vă gândiţi prea mult. Scrieţi tot ce vă vine în minte. O să vă pun o muzică liniştitoare, ca să nu-mi auziţi respiraţia când privesc peste umărul vostru. Nu opriţi banda. Apucaţi-vă de scris şi ne reîntâlnim peste patru

minute.

Harlan se dădu un pas îndărăt de lângă microfon şi făcu un gest în direcţia Lisei. Crezând că vrea să-i ceară ceva de care are nevoie, se grăbi spre el. Dar se dovedi că nu avea nevoie decât de ea. Îşi duse degetul la buze şi-i făcu semn spre microfon. Apoi o trase lângă el şi o sărută. Atât de pătimaş şi de îndelungat, că ea fu şocată, date fiind împrejurările. Dar puterea pe care o generase în ultimele patruzeci de minute era ca un afrodiziac şi simţi că-i este imposibil să-i reziste. Se arcui lângă el, în timp ce gura lui o căuta pe-a ei şi cobora în jos pe gât, până către vârful sânilor. Lisa îşi pierdu controlul şi suspină când el o strânse şi o muşcă uşor. Uită cu desăvârşire de echipamentul de înregistrare în timp ce mâinile lui înaintau sub bluza ei, iar buzele lui fierbinţi şi limba lui umedă o explorau în felul lui atât de personal. Avea patru minute şi le folosea să o umple pe ea de dorinţă nebună. Cum ultimele secunde zburau deja, îi netezi bluza şi o sărută uşor, vrând să-i calmeze pasiunea.

— Harley, e timpul să vorbeşti iar, se auzi în cască vocea tehnicianului. Gata: cincisprezece, paisprezece, treisprezece, doisprezece, unsprezece...

Harlan îşi îndreptă poziţia, şi degetele lui mângâiară faţa Lisei. Mai simţi nevoia să o strângă o dată, tare, în braţe. Simţi ca o vibraţie când ea îi spuse ceva ce el nu mai putea auzi din cauza căştilor de pe urechi. Apoi îşi reluă cu totul atitudinea profesională, respirând adânc şi

închizând ochii. Abia atunci se întoarse spre microfon.

— Suntem din nou împreună. Sper că aţi folosit timpul cel puţin la fel de util cum am făcut-o eu.

În cealaltă încăpere tehnicienii de sunet chicotiră, dar Maggie îi puse la punct cu o privire autoritară. În spatele lor, nu putu însă nici ea să-şi reţină un zâmbet. Microfonul captase patru minute de respiraţie îngreunată şi nu numai atât. Harlan poate că nu auzise, dar echipamentele de sunet prinseseră confesiunea şoptită a Lisei: „Te iubesc, Harlan” şi o imortalizaseră pe bandă.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Erau din nou pe mare, apropiindu-se de Miami. Ultima mondenitate a croazierei urma să fie cina de adio a căpitanului, o reuniune elegantă, în ţinută de gală. Pentru că înregistrarea începuse târziu, Lisei îi rămăsese doar o jumătate de oră să se pregătească. Îi strânsese repede mâna lui Harlan şi-i promisese că se vor întâlni la cină. Pe urmă alergase să se îmbrace şi, spre norocul ei, ieşise din cameră odată cu Chuck.

„Ia te uită ce rochie!” Ochii lui Chuck nu lăsau să se vadă mirarea. Lisa purta o rochie strălucitoare de lamé cu mâneci bufante, decolteu adânc şi pliuri bogate, potrivită pentru tango. Când se mişca, rochia înflorea în jurul ei. Chuck ar fi dorit în momentul acela, mai mult decât orice, să o sărute.

— Mâine dimineaţă o să ajungem la destinaţie

şi aproape că nu am fost deloc singuri în timpul călătoriei.

Lisa îşi permise un zâmbet subţire.

— Nu păreai să fi dus dorul singurătăţii.

— De ce să nu petrecem această ultimă noapte împreună?

I-a atins braţul şi ea s-a mirat că o mână atât de fierbinte poate să lase o senzaţie rece. Porni în lungul holului, nedorind să mai rămână prea mult în faţa uşilor, de teamă ca lui să nu-i mai vină şi alte idei de petrecere a ultimelor ore.

— Dar Jill?

— Trebuie să rămână cu ai ei în noaptea asta. Mâine se întoarce la New York. În orice caz, a fost o aventură trecătoare… Cu noi situaţia e alta.

Cu o săptămână în urmă ar fi dat orice să audă aceste cuvinte. Acum sunau dureros de fals şi la fel de plăcute ca o plombă. Se întâmplaseră atâtea lucruri care-i schimbaseră felul de a gândi! În primul rând, Harlan Jameson.

— Cred că trebuie să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, Chuck, spuse ea cu toată diplomaţia de care era în stare.

— De ce? Pentru că ai intrat sub influenţa lui Jameson?

Râse, dar sunetul nu-i plăcu Lisei.

— Încă nu te pricepi la afacerile astea, nu-i aşa? Unde o să fie el mâine şi unde vei fi tu? În acelaşi loc? N-aş crede. El şi toată echipa lui de isteţi or să fie departe. Nu are timp pentru oraşe mici şi tu eşti ca un oraş mic, Lisa. Indivizi ca Jameson folosesc oamenii pentru ceea ce pot lua

de la ei şi pe urmă trec mai departe. Crezi că peste o lună o să-şi mai amintească de tine? Crezi că va mai păstra amintiri duioase despre micuţa Lisa Reynolds? S-ar putea să-şi mai aducă aminte doar că a câştigat ceva bani de pe urma ta. Nu vei fi decât o cifră în bilanţul anual. Oameni ca el nu au viaţă personală.

Ajunseseră la lift. Lisa îl fixa cu o privire care ar fi rupt inima majorităţii bărbaţilor. Dar el nu cunoştea mila. Rânji văzându-i figura îndureratã.

— Trebuia să mă iei când ai avut ocazia, Lisa, pentru că mâine o să fii doar un peştişor din iazul meu. Pur şi simplu, ai pierdut ocazia.

Uşile se deschiseră. Decât să stea cu el în cabină, Lisa alese scările, coborând câte două trepte, într-o goană periculoasă pentru tocuri. Ajunse pe puntea principală cu puţin înainte ca uşile liftului să se fi deschis, dar cu respiraţia tăiată. Îşi îndreptă umerii şi intră în sală. Când să se aşeze, Chuck, deja în spatele ei, îi potrivi scaunul fără un cuvânt. Dar Harlan lipsea de la masă.

Îl văzu traversând încăperea. Cine-ar fi crezut că un băiat sărac din Oklahoma ar putea arăta atât de elegant în fracul acela alb, imaculat! Trecu pe la toate mesele strângând mâna membrilor echipei, discutând amical, bătându-i pe spate şi zâmbind larg. Omul acesta era, vădit lucru, un bun conducător. Sigur pe sine, puternic, fără defecte. De ce să-şi fi dorit un agent comercial din Michigan drept soţie?

Gândeşte-te bine ce-o să-i răspund!

Dar el n-a întrebat nimic. Când ochii lui se îndreptară prima dată spre ea, Lisa lăsă privirea în jos.

— V-am făcut să mă aşteptaţi?

— O, Harley, tu eşti forţa care ne conduce vieţile, n-am putea face niciun pas fără tine.

— Teddy, mă faci să râd.

Chiar în momentul în care se aşează, chelnerul indonezian apăru cu o sticlă de şampanie. Se uită la etichetă şi clătină din cap aprobator. Se auzi un pocnet discret. Harlan degustă şi exclamă:

— Umple paharele! În seara asta avem ce sărbători.

Lisa întinse cupa, aşteptând ca el să o ridice pe a lui, dar Teddy i-o luă înainte:

— În sănătatea lui Harlan, care plăteşte bine, ne oferă băutură bună, şi a Lisei, care ne-a făcut pe toţi fericiţi în această croazieră.

Roşind, Lisa ridică paharul. Pe deasupra lui, observă privirea pătrunzătoare a lui Harlan şi se uită repede în altă parte. El toastă:

— Pentru prietenii mei vechi şi noi! Şi să avem parte de cât mai mulţi bani!

— Harley!

Harlan zâmbi sarcastic, dar atenţia lui se îndrepta spre Lisa, care stătea neobişnuit de tăcută, evitându-i privirea. Distanţa care îi despărţea pe deasupra mesei părea cumplit de mare şi se gândi că după terminarea cinei n-o va mai lăsa să se depărteze de el nici măcar cu un centimetru.

— Chuck, tu şi Lisa mai rămâneţi în Miami, sau

vă întoarceţi direct acasă?

Întrebarea lui Jill creă o tensiune bruscă, dar Chuck răspunse fără complexe:

— Direct acasă. Nu mai întârziem o clipă. Trebuie să fim la lucru mâine dimineaţă. Nu-i aşa, Lisa? Afacerile-s afaceri.

Lisa zâmbi forţat şi luă o înghiţitură mare de şampanie. Cina deveni grozav de apăsătoare.

Lisa n-a putut să împingă nici măcar o bucăţică de peşte pe gât. Înghiţea în sec. Lumina a scăzut, iar chelnerii păşeau ceremonios, aducând pe platouri specialităţile pe care ea le privea fără interes. Zâmbi în sinea ei. Harlan Jameson era chiar mai bun decât ciocolata şi îngheţata.

Lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. Spre disperarea ei, Maggie anunţă că s-a organizat o petrecere în cinstea Lisei, pe puntea Lido, cu muzică, dans şi băutură din belşug, până-n zori sau până când gazda va cădea peste bord. Ideea a fost salutată cu entuziasm de toţi, în afara invitatei de onoare. Făcea mari eforturi să nu plângă. Mai ales când Harlan înconjură masa şi veni să-i ofere braţul. Lisa se agăţă de el. Nu se putea stăpâni. De la primul lor dans fusese deja pierită în faţa acestui bărbat pe care a doua zi avea să-l piardă. Doamne, se simţea că o epavă! O parte din ea părea că se rupe în bucăţi, iar cealaltă voia să sfâşie tot ce-i ieşea în cale.

Mulţumiţi, toţi se îndreptau spre lift. Harlan nu spuse nimic, nici măcar n-o privi pe Lisa. Asta o ajută să meargă mai departe. Apoi ajunseră şi văzu ce pregătise Maggie.

Toată puntea strălucea de lumină, în mijlocul întunericului magic. În salon cânta discret o mică orchestră şi piscina era înconjurată de un bufet somptuos, cu torţe şi figurine de gheaţă. Şi, peste tot, colaje cu fotografii ale Lisei, făcute de Teddy şi Moe, ca nişte postere mari colorate. Iar în centru, o fotografie mărită a ei împreună cu Harlan, în piscină, o imagine suficient de fierbinte ca să topească cei patru delfini de gheaţă, lungi de patru picioare fiecare.

— Ce părere ai? întrebă Maggie strecurându-se între ei şi prinzându-i afectuos pe după umeri.

— Nimic nu-i prea bun pentru vedetele noastre.

— Mulţumesc, Maggie, reuşi să spună Lisa. Nu putea să-şi dezlipească privirea de la fotografia aceea. Se vedea udă, cu Harlan lângă ea atingându-i obrazul. Păreau pe punctul de a lua foc, lucru care se şi întâmplase de altfel.

— Ei, distraţi-vă, copii, beţi, mâncaţi şi veseliţi-vă. Harlan plăteşte.

Maggie se retrase, pe tocurile ei înalte.

— Apropo, că tot vorbim de plată… Uite.

Lisa privi stupefiată hârtia de douăzeci de dolari pe care Harlan i-o strecurase în mână.

— Datoria de după-amiază. Ştii, scaunele de pe plajă şi taxiul… Nu am niciodată cash la mine. Nu mă încurc cu fleacuri.

Lisa se înecă.

— O, Doamne, nu face asta. Iubitule, nu face asta.

Harlan se apropie de ea, iar mâinile ei se

sprijinină pe pieptul lui. Cu vocea înăbuşită, îi spuse tremurând:

— Nu pot să-mi iau rămas-bun dimineaţa, Harlan. Pur şi simplu nu pot. Hai s-o facem acum.

— Ce?

O strânse la piept cuprins de spaimă.

— Nu.

Nu putu să spună mai mult. Vocea i se frânse. Trebuia să lămurească situaţia înainte ca amândoi să ajungă la limită. Nu era locul potrivit pentru asta. Respiră adânc şi încercă din nou. Vocea îi suna răguşit:

— Aveam toată – noaptea. N-am de gând să pierd nici măcar o secundă.

O desprinse uşor de el.

— O să depăşim şi momentul ăsta. În regulă?

Riscă o privire înspre el. Ochii îi înotau în lacrimi. Nu mai era sigură de nimic. Degetele lui Harlan se împletiră cu ale ei şi o trase din nou spre el.

— N-o să te mai mişti de lângă mine. O să încercăm să facem figură bună câtva timp şi pe urmă căutăm un loc liniştit. De acord, Lisa?

Ea îşi înghiţi lacrimile. Încercă să zâmbească, dar buzele îi tremurau.

— Bine.

Harlan nu putea să o lase pe această femeie să plece. Ştiuse asta din momentul în care numai se topise în faţa disperării ei. Trebuia să existe o modalitate de a amâna despărţirea. Nu putea să plece acum, renunţând la promisiuni şi la atâtea lucruri nerostite. Dacă n-ar fi fost decât cele

întâmplate astăzi, tot ar fi luat-o pe sus şi ar fi dus-o cu el la New York. Dar nu putea să-i ceară să renunţe la tot ce obţinuse muncind din greu. Trecu peste insinuările lui Chuck Webb. Nu contau. Nu conta decât ea şi ceea ce realizase. Era o certitudine, în pofida tuturor eşecurilor trecute. Dacă ar fi făcut-o să renunţe acum ar fi fost probabil mânioasă. El nu era genul de bărbat care să nu lase urme. Iubind-o ar fi înghiţit-o într-o secundă. Nu s-ar fi putut stăpâni. Iar ea nu avea nevoie de încă o personalitate care să o domine şi să-i submineze încrederea în sine. Dar asta însemna oare că trebuie s-o lase să plece?

Se strecurară prin mulţimea de feţe familiare. Lisa era prea răvăşită ca să recunoască pe cineva.

Se prinsese de Harlan ea şi cum ar fi fost ultima ei legătură cu viaţa. O scenă ridicolă era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit în acel moment. Dar nu se aşteptase ca ideea despărţirii s-o doară atât de tare. Îi stricase tot echilibrul interior. Simţindu-l atât de aproape de ea, nu reuşea nici măcar să gândească normal. *Ce-ai să-i răspunzi*? Ce s-ar fi făcut dacă el n-ar fi întrebat nimic? Se simţea foarte confuză. Simţi că i se strânge stomacul de spaimă. Era mai cumplit decât răul de mare.

— Haide, spuse deodată Harlan. Să plecăm de aici!

Strângând-o şi mai tare de mână, ocoliră mulţimea şi urcară repede scara în spirală Acare ducea spre puntea de control de deasupra. În cabină era întuneric şi linişte. Agitaţia rămăsese

undeva dedesubt.

— Vrei ceva rece sau fierbinte?

— Fierbinte, îngăimă Lisa.

Tremura şi avea nevoie de ceva cald ca să-şi revină.

— A, n-ai putea să-mi dai cei douăzeci de dolari înapoi?

Schiţă un început de zâmbet. Zâmbi şi Lisa foarte slab.

— Găseşte-ţi un loc. Mă întorc imediat.

Prin geamul larg se putea urmări activitatea de pe vapor. În întuneric Lisa reuşi să-şi distingă totuşi faţa palidă reflectată într-unul din geamuri, când se aşeză pe o banchetă capitonată.

— Poftim. Ai grijă, e fierbinte.

Luă ceaşca, oarecum surprinsă de alegerea lui. Era cafea, dar simţi şi miros de ciocolată şi frişcă. Observându-i expresia, Harlan încercă o glumă:

— Momentele disperate cer măsuri disperate.

Se aşeză lângă ea, dar nu prea aproape. Avea nevoie de oarecare distanţă pentru a-şi limpezi gândurile. Avea nevoie de un plan de acţiune, de un ţel clar. Pe urmă totul se rezolva. Emoţiile erau prea puternice. Încercă să-şi amintească tot ce ştia. Pentru Dumnezeu, doar era Harlan Jameson! Trebuia să existe o soluţie!

— Fotografiile sunt minunate, nu-i aşa?

Nu era un început prea bun pentru o discuţie inteligentă, dar măcar o făcuse să-l privească.

— Trăsnet!

— Mă bucur.

— Meritul e al tău.

— Mai degrabă al tău, răspunse ea blând.

— Maggie crede că ar fi şi mai bine dacă ai mai lucra puţin cu ea. Ştii, interviuri, ceva de genul ăsta…

— „Confesiuni ale unei gurmande”. La asta te referi?

Harlan făcu o grimasă.

— Nu chiar. Ceva mai inteligent. Altfel Maggie nu s-ar fi oferit.

— Nu ştiu, Harlan. Pentru asta ar trebui să mă întorc la tine.

N-ar fi vrut ca încercarea lui să sune astfel, dar îl făcu să se agaţe şi mai mult de ea.

— Dacă mai avem nevoie de fotografii ai să vii la New York. Vei fi plătită ca model, desigur.

— După cum i-ai spus lui Teddy, ai destule fotografii ca să acoperi jumătate din pereţii de aici – dacă ceea ce am văzut eu jos este numai un exemplu. Cred că e momentul să pun punct carierei de model şi să mă întorc la munca mea.

— Împreună cu Chuck…

Era probabil copleşită de nefericirea ei, căci nu sesiză tonul acid al remarcii lui. *Cu mine va merge înapoi acasă*, *nu cu tine*. Harlan strânse din dinţi. Simţea că pierde teren. Că o pierde pe Lisa. Începuse să-i meargă mintea la tot felul de lucruri neplăcute: Chuck şi Lisa sărutându-se pe hol, nemernicul de comerciant trântindu-i uşa în nas, insinuarea neobrăzată că Lisa ocupase postul prin seducţie. Oare se folosea şi de el în acelaşi fel? Dacă ar fi gândit normal, la rece, şi-ar fi dat seama că toate astea sunt prostii. Dar el nu gândea

normal. Intră în panică. Mai cumplită decât toate era nesiguranţa: şi dacă Lisa nu-l iubea? Gândurile i se învălmăşeau înnebunitor. Fusese o săptămână minunată, se apropiaseră foarte mult şi se bucuraseră unul de celălalt. Asta să fi fost tot? Dar de fapt îşi dorise vreodată şi altceva? Merita să aştepţi o viaţă pentru o astfel de aventură, chiar scurtă şi pasională, cu o femeie singură, nesigură, dar ispititoare ca Lisa Reynolds. Şi cine să se fi bucurat de toate astea dacă nu bărbatul care le făcuse posibile? Oare de aceea îi răspunsese ea? Pentru că o condiţionase? Pentru că era vulnerabilă? Şi pentru că el era ca un uragan? Cine era el ca să-şi permită să o ia pe sus pe Lisa? Ce ar fi putut-o determina să-l aleagă pe el şi nu pe Chuck Webb? Cu siguranţă că nu fizicul. Singurul avantaj pe care-l avea Harlan era că reuşea să atragă şi să domine. Era bogat. Asta o ţinuse şi pe Maggie alături de el, cu ani în urmă. Putea oare să o atragă pe Lisa numai şi numai cu asta până când ea ar fi reuşit să-i împărtăşească dragostea?

Nu se temea să umble prin lumea afacerilor cu doar doi dolari şi ceva mărunţiş în buzunar, dar nu găsea destulă încredere în sine ca s-o întrebe pe femeia de lângă el dacă-l iubeşte. Dacă răspunsul ar fi fost negativ? Îşi revenise după eşecuri profesionale, dar nu credea că va putea suporta riscul unei neîmpliniri în viaţa personală. Aşa că de ce să nu reducă riscul, deplasându-l în aria competenţelor sale? Îşi formulase propunerile cu o glumă pe seama lui Maggie, dar acum asta părea soluţia ideală.

— Lisa, vino cu mine la New York.

Tresări surprinsă. Ceaşca îi tremura în mână şi îl privea, prea mirată ca să poată vorbi.

— Am nevoie de tine, Lisa.

— Harlan…

— Lasă-mă să termin.

Voia să ducă la capăt ceea ce începuse. Dacă exista vreun lucru pe care ştia să-l facă bine, atunci era să propună o afacere.

— Vino să lucrezi cu mine. Compania se dezvoltă şi am nevoie de oameni ca tine să o împingă pe drumul cel bun. Am nevoie de cineva care să-mi conducă departamentul comercial. Îmi trebuie un specialist. E o afacere serioasă, iar tu eşti bună, Lisa. Ai toate calităţile care garantează succesul. Vom lucra împreună, unindu-ne forţele. Am nevoie de tine, Lisa. Ştiu că propunerea mea vine pe neaşteptate, dar eu sunt genul de om care ştie când a găsit ceea ce vrea. Şi acum te vreau pe tine.

— Ca să lucrez pentru tine? punctă ea.

— Da. Vreau ca oamenii cu care lucrez să-mi fie apropiaţi şi de încredere.

— Ca Maggie.

— Da, ca Maggie. Desigur că mai sunt detalii de pus la punct, dar deocamdată pot să-ţi ofer salariul actual şi ceva în plus.

— Vreau încă o sută de mii de dolari în plus.

Harlan clipi. La naiba, Maggie o să-l omoare!

Prea era cusută cu aţă albă. Dar se trezi spunând:

— Bine, în regulă.

Ar fi acceptat orice. Forţa lucrurile, fără să se gândească la consecinţe. Dar răspunsul Lisei căzu ca un trăsnet:

— Nu.

— Cuuum?

Lisa îşi puse ceaşca de cafea deoparte şi se ridică.

— Nu, Harlan, nu vreau să particip la afacerea ta. Mă voi întoarce la viaţa mea. Trebuie să-mi fac bagajul. Mulţumesc pentru tot: excursia, oferta... totul. Noapte bună.

Spusese nu. Şi plecase înainte ca ei să înţeleagă ce se întâmplă.

Primele lucruri pe care le-a văzut Lisa când a intrat în cameră au fost cele două rochii pe care le lăsase în apartamentul lui Harlan. Erau atârnate de uşă în saci de plastic, curate şi călcate. Căutând să-şi stăpânească bătăile inimii trase geamantanul şi începu să împacheteze suvenirurile cumpărate pentru colegele de la birou, împreună cu propriile lucruri.

Gesturile mecanice o ajutau să-şi pună ordine în gânduri. Mai avea de trecut noaptea asta şi dimineaţa următoare pentru a reîncepe viaţa ei obişnuită.

Expeditivă, îşi luă rochia înfloratăpe care o cumpărase pentru drumul de întoarcere. Amestecul de portocaliu şi oliv se potrivea cu pielea ei bronzată. Va face un duş şi va fi gata de plecare. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Îşi concentră atenţia asupra mărunţişurilor, pentru că

lucrurile importante o răvăşeau.

Se descurca destul de bine, totuşi. Cel puţin până în momentul în care intră sub duş şi simţi ceva sub picior. Rămase cu ochii aţintiţi la lentila de contact a lui Harlan, aflată chiar lângă talpa ei. Plecă de acolo şi se trânti în portul sigur pe care el i-l construise pe sofa, plângând cu sughiţuri. Nici măcar nu mai încerca să se stăpânească. Mai bine să lase durerea să se reverse decât să o păstreze în suflet pentru totdeauna.

Am nevoie de tine, spusese el. Dar nu pentru el avea nevoie de ea, ci pentru *Numai Tu*. Cât de proastă a fost să nu înţeleagă asta! Harlan nu avea de fapt nevoie de nimic, de la nimeni. Se avea doar pe sine, era ca un mecanism suficient sieşi.

Să facă parte din echipă... să lucreze pentru el... Ca Maggie. O unealtă folosită pentru a face bani. Doamne, cât fusese de naivă! Chuck avea dreptate, afacerile sunt afaceri. Ei bine, n-avea nevoie de un cec gras şi de un program de sănătate de la Harlan Jameson şi *Numai Tu*. Ea îl dorea pe Harlan. Ce prostie să nu se gândească! Asta era tot ce putea el să ofere: „Am nevoie”, „Vreau” – doar un mod de a spune „compania mea”. Niciodată „iubesc”. Şi doar cuvântul acesta ar fi trimis-o în zbor spre New York, după el. Închise ochii, auzind ecoul vocii lui: *O să facem o grămadă de bani*. *Dar nu cu mine, domnule Jameson! Contractul nostru a expirat.*

La prima bătaie în uşă, Harlan se repezi să deschidă. Dar la vederea băiatului în uniformă îi

pieri tot cheful.

— Domnul Jameson?

— Da.

— Pentru dumneavoastră.

Harlan luă pachetul adus de filipinez. Îl puse pe masa de cafea din marmură, încercând să se calmeze înainte de a-l desface. Două tricouri, lentila de contact într-o pungă de celofan şi un afurisit de bilet cât se poate de rece: „Mulţumesc pentru ospitalitatea pe care ne-ai arătat-o mie şi lui Chuck. Mult succes în dezvoltarea programului *Numai Tu*. Lisa”.

Îl mototoli nervos. Nu! N-o va lăsa să reducă toată săptămâna asta doar la atât. Ceva nu mersese noaptea trecută. Nu ştia ce, dar trebuia să existe o cale de rezolvare. Îndesă grăbit tricourile în geanta de voiaj. Restul bagajelor erau deja pe chei, cu ale celorlalţi, aşteptând să fie controlate de vameşi. Lentilele de contact erau înghesuite în buzunar. Urcă treptele câte două, dar ajunse la uşa Lisei prea târziu. Plecase deja şi nu mai erau decât două ore până la debarcare.

Harlan nu mai ştia de câtă lume se izbise căutând-o disperat pe toate punţile. Mulţi îl cunoşteau însă destul de bine pentru a se feri din calea lui când vedeau că are un scop precis. În cele două ore folosise fiecare secundă, dar tot mai rămăseseră două punţi necercetate. În orice caz, de pe navă se putea coborî pe o singură cale. O va găsi acolo.

Puntea se lăsase deja pentru cei care trecuseră prin vamă şi înghesuiala era mai mare decât la un

concert de rock. Apucând bine geanta de voiaj se avântă în mulţimea pasagerilor. Era cât pe ce să-i scape.

— Voiai să pleci fără să-ţi iei rămas-bun?

Lisa îl privi încremenită. Încercase totul ca să evite acest moment.

— Am făcut-o azi-noapte.

— Noapte bună şi rămas-bun nu înseamnă acelaşi lucru.

O prinse cu putere de încheietura mâinii. Nici măcar presiunea mulţimii nu putea să o smulgă de lângă el. Se zbătea şi se răsucea, sperând că el va înţelege. Dar el, nimic!

— Harlan, trebuie să prind avionul.

— La dracu', am să-ţi rezerv un avion particular, dacă asta-i problema, şuieră printre dinţi.

— Trebuie să plec.

— Nu pleci nicăieri.

— Harlan, te rog.

O femeie solidă cu un milion de suveniruri aproape că o dărâmă pe Lisa. Harlan o sprijini la timp. Nu i-ar fi dat drumul pentru nimic în lume. Braţele lui se contractară strivind-o de pieptul lui puternic. Lisa trebui să-şi ridice puţin capul ca să nu se sufoce. Şi în momentul în care a făcut asta, el a sărutat-o. Era multă autoritate în gestul lui care cerea un răspuns imediat.

Îi simţi gustul lacrimilor şi dorinţa de a se abandona cu totul. Dar tocmai atunci l-au recunoscut ziarişti.

— Domnule Jameson, aici! Doar câteva

cuvinte, vă rog...

S-au trezit în mijlocul unei gloate gălăgioase, grosolane şi imposibil de ignorat. Respirând greu, privind insistent faţa chinuită a Lisei, Harlan ar fi fost în stare să-i arunce peste bord. Dar îi cunoştea destul de bine pentru a-şi da seama că îi va linişti mai uşor acordându-le câteva clipe decât opunându-se furios insistenţei lor. Mâna lui mare prinse bărbia tremurândă a Lisei.

— Aşteaptă-mă, Lisa, te rog. Nu te mişca. Trebuie să stăm de vorbă. Vreau să mă aştepţi.

Trebuie... *Vreau*...

Din momentul în care Harlan a fost forţat să-i dea drumul, Lisa şi-a continuat drumul cât de repede a putut, prin mulţimea de trupuri. N-a şovăit o clipă, până nu s-a văzut în siguranţă în avion, cu Chuck lângă ea.

Întoarse capul spre fereastră, prefăcându-se adormită, şi plânse înfundat tot drumul până în Michigan.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

În faţa haosului de afară, Lisa trânti uşa, refugiindu-se în spatele biroului ei, la o ceaşcă de cafea. Timp de câteva minute savură aroma şi căldura cafelei. Acum era gata să facă faţă nebuniei unei zile încărcate. Şi nu era singura zi de acest fel, toate erau aidoma de când se întorsese la lucru. Se săturase.

Fusese destul de greu să se întoarcă pe viscol, găsindu-şi maşina la aeroport cu bateria

descărcată, trebuind să ia un taxi, să suporte acea primă noapte lungă în singurătate, când până şi gândul de a despacheta era un efort prea mare. Atmosfera familiară a apartamentului i se părea acum străină, ştearsă şi neinteresantă. Frigul a fost un alt şoc. La fel şi pierderea tratamentului special de care se bucurase din partea lui Teddy, Maggie, Jill, chiar şi a lui Moe. Ce dor îi era de ei şi ce ciudat i se părea că nu-i va mai vedea mâine! Şi Harlan... Încă nu se putea gândi la el. Din fericire, era atât de epuizată încât a dormit buştean până când ceasul a sunat la ora şase, în dimineaţa aceea îngheţată din Michigan. Colegele fuseseră emoţionate să o vadă înapoi, întâmpinând darurile primite cu exclamaţii de încântare, lăudându-i pielea bronzată. Apoi urmase teancul de dosare care o aşteptau pe birou. Se aşezase şi începuse să le studieze pe cele de la A la J, extrăgând esenţialul şi luând note. Asta îi umplea timpul. Pe urmă, foarte nervoasă, venise mama ei să o ia, pe la cinci, aducând şi pisica şi punându-i un milion de întrebări. Lisa le respinsese pe toate, mai ales pe cele de tipul „Ai întâlnit vreun bărbat interesant?”

S-au oprit să cumpere o baterie nouă şi l-au rugat pe şeful staţiei de benzină de la aeroport s-o instaleze. Pe urmă s-a întors cu Chumley acasă, în camerele liniştite şi goale. Iar a doua zi totul s-a schimbat la serviciu.

Lisa nu pricepea ce se întâmplase. De cum a intrat în birou, atmosfera a devenit glacială. S-a întâlnit cu vreo trei comis-voiajori care au trecut pe lângă ea fără un cuvânt. Funcţionarii care stăteau

de vorbă la o cafea s-au ridicat, şi-au spălat ceştile şi s-au întors imediat la birourile lor. Ar fi putut să treacă toate astea cu vederea ca pe nişte simple coincidenţe, dar la sfârşitul zilei nu mai era nici urmă de îndoială: Lisa Reynolds era *persona non grata*.

Din ziua aceea a fost din ce în ce mai izolată. Nimeni nu vorbea cu ea în pauza de masă. Legăturile telefonice erau încurcate, mesajele pentru ea se pierdeau. În locul ei din parcare a găsit un munte de zăpadă. Era atât de supărată, încât un buchet de flori trimise de Teddy Streeter a făcut-o să se închidă în birou şi să plângă timp de o oră. De la Harlan – nimic. Dar nici nu se aştepta să o caute. Era un om ocupat, probabil că avea alte lucruri de făcut.

Vineri ajunse la capătul puterilor. Veni la birou la ora nouă, ca de obicei, şi află că ceilalţi erau în şedinţă de la opt. Dar ea nu fusese anunţată. Se strecură la locul ei, scuzându-se scurt. Ce putea să spună? Că cineva din birou o boicota pentru nu se ştie ce motiv ascuns? O întâmpină privirea inexpresivă a lui Chuck Webb şi ghimpele îndoielii o săgetă.

Lisa se aşează la birou în faţa ceştii de cafea, întrebându-se ce putuse Chuck să spună pentru a-i întoarce pe toţi împotriva ei. Pe urmă Patty, una dintre telefoniste, o brunetă drăguţă cu care obişnuia să-şi împartă sandvişurile, ciocăni la uşă.

— Astea au sosit pentru tine, Lisa. S-au rătăcit din greşeală sub alte hârtii. Îmi pare rău.

Îţi pare rău pe dracu'! Mai bine ai fi sinceră,

Patty.

Luă teancul de bileţele, aproape o duzină. Deasupra, unul de la Harlan Jameson. Dedesubt, altul, tot de la Harlan Jameson: „Sună-mă”. Amândouă veniseră marţi. Miercuri, altul: „Sună-mă azi”. Ieri, joi, sunase de patru ori, fără să lase vreun mesaj, doar numele. Un nume care ar fi putut deschide toate uşile, dar care nu putea să treacă de telefonistă.

— Închide uşa.

Bruneta tresări la tonul Lisei. Jenată, făcu ce i se spusese.

— Acum, Patty, vreau să ştiu ce se întâmplă. Imediat!

— Nu ştiu…

— Las-o baltă! Credeam că suntem prietene.

— Şi eu la fel.

Tonul ei posac o făcu pe Lisa să se aşeze din nou pe scaun şi să-şi stăpânească agresivitatea.

— Patty, ce Dumnezeu se întâmplă cu voi? De când m-am întors, mă simt de parcă aş avea o boală tropicală.

— Majoritatea colegelor o numesc ambiţie nestăvilită.

— Ce?

Bruneta făcu un semn din cap spre dosarele McGuire.

— Şi?

— Se zvoneşte că ai lucrat pe la spate pentru a le obţine.

— Cum?

Era stupefiată. I-au trebuit zece secunde ca să

închidă gura.

— Cine a putut să spună aşa ceva?

— Cineva care ştie.

Telefonista era din ce în ce mai acră. Chiar dacă Lisa nu era sigură, putea ghici după privirea ei. Patty se ţinea după Chuck încă de la venirea lui la firmă. Mai rău nici că se putea.

— Chuck le-a spus tuturor că am obţinut afacerea pe căi necinstite, nu-i aşa? Dar de ce-l cred toţi?

— De ce nu l-ar crede, nu tu l-ai luat în croazieră? Ce nu e de crezut? Acum pot să plec?

Lisa încuviinţă din cap, absentă.

— A, Lisa, domnul Jameson a spus că va reveni la ora unu.

Lisa rămase în birou, aşteptându-i telefonul. Voia să-i audă vocea, avea nevoie de ea ca să prindă putere. Ar fi vrut să-şi descarce sufletul. Harlan ar fi putut rezolva totul. El putea orice.

Aştepta cu o disperare iraţională, încercând să-şi înăbuşe spaima, să-şi controleze durerea, sperând că Harlan va putea să înlăture toate problemele cu logica lui infailibilă şi calmul său profesional. La ora unu era deja un pachet de nervi. Dar până la patru nu sună nimeni şi se simţea deja ca o epavă. Cu mâinile tremurânde formă numărul pe care i-l lăsase Patty.

— Biroul domnului Harlan Jameson, răspunse o voce impersonală. Cu cine vreţi să vorbiţi?

— Cu domnul Jameson.

— Îmi pare rău, nu-l puteţi găsi până miercurea viitoare. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

Lisa închise ochii, total descurajată. Ce mesaj ar fi putut să-i lase? O rugăminte disperată din Michigan: „Ajută-mă, Harlan! Singură nu mă mai descurc”.

— Niciun mesaj, mulţumesc.

Şi închise. Simţind că e pe punctul de a ceda nervos, îşi luă geanta şi haina şi ieşi fără să se uite în dreapta sau în stânga.

— Patty, pentru azi am terminat.

— Domnul McGuire vrea să te vadă înainte de a pleca.

Nici măcar nu se opri.

— Voi fi în biroul lui luni la prima oră.

Deschise uşa. O rafală de vânt rece îi tăie răsuflarea. Porni spre casă, orbeşte, oprindu-se o singură dată.

Maggie îl privea pe Harlan cum mototoleşte vesel una din paginile agendei de lucru a zilei. Când ajunse de forma unei mingi, cocoloşul fu trimis în coşul de hârtii, aflat pe post de panou de baschet. Controlându-se, Maggie îşi îmbrăcă haina elegantă de birou.

— Cine mai e acum? Tot Knicks?

— Pistons.

Şşş… Altă hârtie zbură spre coş.

— Mulţimea e în delir…

O spusese cu o totală lipsă de entuziasm. Maggie stătea încruntată.

— Pe cine am pariat?

— Cum, pe cine? Pe Detroit. Eu pariez doar pe învingători.

Pierzându-şi brusc interesul pentru joc, împinse scaunul pe spate, astfel încât să-şi poată ridica picioarele pe biroul scump. Trase absent un fir din stofa pantalonilor.

— E gata totul pentru luni? întrebă Maggie.

Îşi răsucea pe deget firul de aţă.

— Harley?

— Da.

— Luni?

Nici nu se uită la ea.

— Ce-i cu luni?

— Ţi-ai pregătit discursul?

— Lucrez la el.

Era de ajuns. Maggie traversă camera şi rupse firul cu care se tot juca. Se uită surprins pe deasupra ochelarilor cu rame de metal. Îşi lăsase barbă. Faţa lui de copil părea mult mai aspră. Dar îi stătea bine. Inactivitatea nu i se potrivea însă. Harlan potolit – o imagine de neînchipuit!

— Harley, oamenii ăştia te plătesc regeşte, e de neiertat cum te porţi.

— Am greşit cu ceva? Calmează-te, Maggie.

— Uite că nu vreau să mă calmez! Simt o mâncărime în palme, de parcă ar trebui să te pocnesc.

— Încearcă totuşi să-ţi stăpâneşti nerăbdarea, te rog.

Zâmbetul lui era lucrul cel mai apropiat de umorul autentic pe care îl văzuse în ultimele zile. Dacă ar fi fost câinele ei i-ar fi pipăit nasul, i-ar fi schimbat dieta şi ar fi chemat veterinarul.

Din cauza Lisei, desigur! Maggie nu întrebase

însă nimic. Încerca să nu se amestece în problemele lui sentimentale, oricât de prost ar fi fost ele conduse. Dar nu ştia cât va mai putea suporta, ea… sau compania, această stare a lui. De când se întorsese din Caraibe nu mai era el însuşi. Se schimbase foarte mult. Continua să lucreze, să se mişte, dar era complet lipsit de strălucire. Maggie văzuse dispărându-i strălucirea pe cheiul din Miami. Respira, vorbea, se mişca, dar era la fel de golit ca atunci, în acel pat de spital, cu ani în urmă. Bănuia de ce avea el nevoie pentru a reveni la viaţă, dar nu ştia cum să procedeze.

Materialele pentru campania de extindere se aflau acum în coşul neobişnuit de plin: notiţe pe marginea fotografiilor Lisei făcute de Jill şi Steve. Nici măcar nu se uitase la ele.

— Jill vrea să pornească de aici, Harley…

Ar fi jurat că vede încordarea ridicându-i-se din vârful degetelor până la umeri, ca un val.

— Dacă ai timp, uită-te peste ele. Am încredere în tine. Nu trebuie să-mi ceri mie aprobarea.

Noroc că Maggie era atât de epuizată, altfel şocul ar fi ucis-o. Harlan n-ar fi lăsat niciodată să treacă ceva fără aprobarea lui finală. Acum ea trebuia să hotărască. Putea să-i pună totul în faţă şi să provoace o explozie sau să-şi vadă de treburile ei, în linişte. El stătea pe scaun, fixând peretele din faţă, cu mâinile atârnându-i neajutorate. Fără gânduri. Adună ea toate hârtiile.

— Am eu grijă de tot, Harley.

— Mulţumesc, Maggie. Mă gândesc să mă duc acasă pentru o vreme.

— Acasă? Unde?

— La Tulsa.

Clipi. A privi în ochii lui era ca şi cum ai fi alunecat printr-un tunel fără capăt.

— Vrei să mergi cu mine? Toţi vor fi bucuroşi să te vadă.

Ea începu să râdă.

— Singurul lucru care i-ar face fericiţi ar fi să mă vadă plecând.

Dar pe Lisa ar fi plăcut-o. O, cât de mult ar fi plăcut-o pe Lisa!

— Cât timp o să lipseşti?

Ridică nehotărât din umeri.

— Nu ştiu.

O, *Harley*, *nu face asta*! Îl văzu cum se năruie. Nu fusese destul de rapidă să-l prindă la timp, cu patru ani în urmă. Fusese prea ocupată cu propriile ei probleme. De data asta n-o să-l mai piardă. Trebuia să existe o cale de a-l salva. Ochii ei se opriră pe o casetă, fixând-o atent când recunoscu eticheta. O ridică de parcă ar fi fost mană cerească.

— Harley, în timp ce tu stai acolo… scriindu-ţi discursul, asta aşteaptă să fie editată. M-au tot întrebat de ea. Aşa că, dacă nu vrei să intri în conflict cu ei…

— Pune-o în aparat. Mă ocup de ea imediat.

Maggie respiră adânc şi introduse caseta. Cu o vizibilă lipsă de entuziasm, el îşi puse căştile şi se întinse în scaun, apăsând butonul de pornire şi închizând ochii.

— Te deranjează dacă mă uit peste astea?

Maggie flutură hârtia când el îi aruncă o privire. N-ar fi vrut să se îndepărteze... în cazul că...

Harlan îi făcu semn spre o măsuţă goală de cafea şi lăsă iarăşi gândurile să-l poarte aiurea.

Maggie se uită la ceas, apoi la el, nefiind sigură ce reacţia va avea. Nimic nu putea fi mai rău decât opacitatea aceea. Orice, chiar şi durerea, era mai bun decât starea asta. Dacă avea nevoie de o terapie de şoc, atunci o va avea. Neliniştită, dar plină de speranţă, aşteptă. Patruzeci de minute.

Harlan sări de pe scaun şi opri grăbit aparatul. Deodată, tot ce ţinuse adânc îngropat în el izbucni la suprafaţă şi i se oglindi pe chip. Maggie se ridică şi îl ţinu de mână.

— Las-o să meargă! ordonă ea încet.

Timp de o secundă crezu că se va opune, dar el se retrase în spatele aceleiaşi feţe impasibile care o umplea de compasiune.

Mâna îi tremura, aşa că Maggie nu-i dădu încă drumul. Timp de patru minute lungi, cumplite îi simţi pulsul în timp ce el se chinuia în sunetul celei mai mari iubiri pe care o cunoscuse vreodată. Pe urmă, brusc, se linişti când o auzi pe Lisa spunând: „Te iubesc, Harlan”.

Se întinse să închidă aparatul şi de data asta Maggie îl lăsă. Îşi scoase căştile şi ochelarii, ştergându-se la ochi cu o mână nesigură.

— Maggie, ce să mă fac?

Era exact ceea ce aştepta.

— Lisa te iubeşte, Harley. Am greşit când am spus că nu e potrivită pentru tine.

— Atunci de ce nu vrea să fie alături de mine? Nu-mi va răspunde niciodată. Ce-am făcut ca să fiu astfel pedepsit?

Maggie îl cuprinse pe după gât şi îşi apăsă obrazul pe fruntea lui. Îi simţi sângele zvâcnind în tâmple.

— Ce i-ai spus?

Se lăsă din nou pe scaun. Răspunse cu o voce răguşită, care-i trăda regretul:

— I-am cerut să vină să lucreze pentru mine. I-am spus că o fac şefa departamentului comercial. Că-i măresc salariul cu o sută de mii.

— I-ai… ce? O sută de mii – nici să n-aud! S-ar putea să valoreze atâta din alte puncte de vedere, dar nu la lucru. Poţi să pui diferenţa, dar din propriul tău buzunar.

— Maggie, dar totul e buzunarul meu.

Avea dreptate.

— A spus nu?

Încuviinţă trist.

— Şi ce-a răspuns când i-ai spus că o iubeşti?

O pauză lungă.

— Harley! I-ai spus că o iubeşti, nu-i aşa?

linişte.

— Harlan, i-ai spus…

— I-am spus că am nevoie de ea, că am putea lucra împreună, că…

— O, Doamne, Harley, cât de prost poţi să fii. Nu de o propunere de afaceri avea ea nevoie, ea îşi dorea o cerere în căsătorie.

Îl simţi cum tresare.

— Doar la asta te-ai gândit, nu-i aşa?

— Păi… da, cred, că da.

De fapt nu mersese cu gândul atât de departe. Tot ce ştia era că are nevoie de ea.

— M-am gândit că am putea ajunge şi la asta, ştii… cu atenţie, lucrând împreună şi… Nu-mi place rolul de soţ. Ar trebui să ştii asta. Doamne, dacă dau greş? Dacă-i fac vreun rău?

— Va supravieţui. E destul de puternică şi ar putea chiar să te înveţe câte ceva.

— N-aş putea să-i ofer nimic din ceea ce-şi poate dori o femeie.

Maggie îl prinse de bărbie şi îl întoarse spre ea.

— Eşti orb? Harlan, tu eşti tot ce-şi poate dori o femeie. Tot.

Clipi uimit, aşa că Maggie continuă şi mai hotărâtă:

— Eşti tot ce-şi doreşte Lisa. Aşa că ce mai aştepţi aici?

Respiră adânc, o dată şi încă o dată, trăgând aerul până în stomac, apoi se întinse spre telefon.

— Carrie, vreau să schimb rezervarea la avion. Maggie observă deodată cum îi revin strălucirea *şi puterea*. *Pregătește-te*, *Lisa*! *Vine spre tine*.

Întunecată, plină de păcat şi de tentaţie, dar în acelaşi timp de consolare şi de calorii. Lisa luă cutia, o desfăcu şi respiră mireasma interzisă: bomboane cu cremă de unt, caramele, praline. Mirosul avea asupra ei un efect asemănător celui resimţit de câinele lui Pavlov. Un reflex condiţionat. Stres, egal mâncare. Ciocolată, egal mulţumire. Acestea erau ecuaţiile care dominaseră cea mai

mare parte a vieţii ei. Îşi imagină gustul care i-ar fi impresionat papilele gustative, făcând-o să saliveze de poftă. Şi dintr-odată, ca un intrus, un gând conştient. *Merită acea secundă de mulţumire toate orele de vinovăţie*?

„O, taci din gură, Harlan!”

Faci asta pentru că simţi nevoia să mănânci, *sau pentru că ai impresia că hrana îţi va răsplăti într-un fel frustrarea şi durerea*? *Este ceea ce faci o răsplată*, *ceva ce ai câştigat şi de care te poţi bucura*? *Dacă este aşa*, *de ce nu eşti mândră de asta*? *De ce nu-ţi împărtăşeşti experienţa cuiva care ţine la tine*? *Dacă nu e ceva ce ai vrea să împărtăşeşti şi altora*, *înseamnă că nu merită s-o faci.*

Lisa trânti cutia pe masă. Toate bomboanele gustoase se amestecară. „Mulţumesc, Harley. Mi-ai luat chiar şi această plăcere!” Începu să se plimbe prin cameră, frecându-şi mâinile neliniştită, trecând printr-o dureroasă senzaţie de eşec. Se apropia seara de sâmbătă, plină de ore goale şi minute fără sens. Se aşeză şi începu să plângă. Putea astfel să-şi petreacă noaptea de vineri. O durea gâtul şi ochii îi ardeau. Spaima mai scăzuse. Dar acum nu se putea răsfăţa nici măcar cu dulciuri fără să simtă mental interdicţia ca o palmă a lui Harlan Jameson. *Dacă tot nu-ţi pasă de nimic*, *scufundă-te ca o piatră*, *iubito*.

Apucă un pumn de bomboane de ciocolată şi se lăsă pe canapea, muşcând dintr-una cu un gest sfidător. Cremă de portocale. Bună, dar nu ca sărutările lui Harlan. Lisa se afundă în perne şi lăsă

valul de suferinţă să crească. Cum de putuse Chuck să facă aşa ceva? Îi distrusese reputaţia. Cum avea să-şi revină? Sperase că situaţia va deveni atât de insuportabilă încât ea îşi va pune coada între picioare şi va fugi. Asta voise de fapt.

Ochii i se închiseră, năpădiţi de lacrimi. Cum putuse să fie atât de proastă? Lăsase un om şmecher şi răutăcios să-i distrugă cariera cu insinuări. Ratase marea ei şansă. Jocul era prea dur pentru ea. Nici măcar nu se putea retrage. Era… Se opri. Ce era de fapt? Unde se petrecea tot acest monolog interior? Ajunsese cumva la: *Am dat greş*, *nu pot să fac asta*, *nu sunt destul de bună*. *Sunt grasă*, *sunt leneşă*, *nu merit să fiu fericită*?

Nu era vocea ei şi obosise să o mai asculte. Voia să audă altceva, ceva puternic, pozitiv. Instinctiv, încerca să se agaţe de ceva. Puse o casetă şi se întoarse pe canapea în timp ce vocea lui Harlan inunda încăperea. O absorbea ca un burete, împreună cu încrederea şi cu sugestia de putere pe care vocea le iradia. Portul ei sigur. *O*, *Harlan*, *am nevoie de tine*.

Cu ochii închişi, cu perna strânsă la piept, îl asculta pe Harlan vorbind, imaginându-şi-l atât de puternic de parcă l-ar fi ţinut în braţe. Asculta casetă după casetă. Apoi, într-una din orele dimineţii de sâmbătă, o resimţi ca pe o lovitură. „Cum poţi să ai totul în mână şi totuşi să nu te agăţi de nimic? Pentru că ceea ce ai nu este ceva de care să ai nevoie. Ai nevoie numai de ceea ce este deja în tine. Întotdeauna a fost acolo. Trebuie să faci asta pentru tine, nu pentru mine, numai

pentru tine, pentru niciun alt motiv. Pentru că meriţi să-ţi oferi tot ce ai mai bun. Cu credinţa asta poţi să schimbi orice. Schimbarea începe din interior, ceea ce este exterior nu mai contează atât de mult”.

La asta se referise el. Despre asta tot vorbise. Cum de uitase? Cum de îl ascultase vorbind fără să audă de fapt ce spune? Ascultă cu inima, cu sufletul, cu mintea, până în zori. Părea că redescoperă ceva, când, pe la nouă fără un sfert, se auzi o bătaie în uşă. Se îndreptă într-acolo mormăind:

— Cine e?

— Harlan.

Trase de uşă la limita celor patru centimetri ai lanţului de siguranţă, ca să se convingă. Pălărie rotundă, ochelari cu rame metalice, barbă.

Era Harlan.

Îl fixă îndelung, până când el spuse:

— Te iubesc, Lisa.

Pe urmă îi trânti uşa în faţă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

— Lisa?

O, Doamne! Era Harlan! Aici!

Privirile Lisei zburară prin apartament, înregistrând, în fugă, dezordinea care depăşea orice limită. Văzu pe un bufet cutia de la pizza de vineri seara, bomboanele pe masă, haina şi servieta acolo unde le aruncase în disperarea ei, o mulţime de şerveţele folosite, cearşafurile întinse

pe canapea. Iar la uşă – Harlan Jameson.

— Pleacă! Totul aici e într-o stare jalnică.

În voce i se simţea panica.

— Şi ce dacă?! Am prins toate stopurile din New York, apoi am intrat într-un blocaj, am petrecut aproape toată noaptea într-o parcare. Sunt obosit şi mi-e frig. Dacă nu vrei să văd, am să-mi scot ochelarii. Îmi dai măcar o ceaşcă de cafea?

Tăcere. Apoi zgomotul lanţului de siguranţă.

Când îl văzu i se lumină privirea. Stătea în prag, tremurând, în haina lui maron din catifea reiată şi piele de căprioară, cu ochelarii în mână.

— Pot să intru?

Te iubesc, *Lisa!* Aşa îi spusese? Nu putea să-l mai lase să plece. Îl trase înăuntru.

— Eşti drăguţă să mă conduci la un scaun? N-aş vrea să-mi sparg capul ăsta prost.

Timp de o secundă rămase nemişcată, covârşită de emoţie, la fel de orbită ca şi el. Pe urmă respiră adânc, aproape suspinând:

— Pune-ţi ochelarii!

Era complet răvăşită, dar adorabilă, cu ochii înroşiţi şi înlăcrimaţi, cu zâmbetul tremurător. El privi în jur, apoi se prăbuşi pe un scaun.

— Locul ăsta a fost lovit de un uragan?

Zări cutia de bomboane şi le numără repede: lipseau şase, cinci erau însă pe măsuţa de cafea.

— Am sosit la timp, nu? Când le-ai cumpărat?

— Vineri, îngăimă cu un aer vinovat.

— Chiar aşa? Draga mea, îţi admir stăpânirea. Eu aş fi golit cutia la primul semafor…

Lisa îi înconjură gâtul cu braţele şi-l sărută apăsat. Se auzi un zgomot uşor. Ofta de parcă greutatea întregului Pământ i s-ar fi luat de pe umeri. Când amândoi îşi pierdură răsuflarea, ea îl rugă, fără să se depărteze prea mult:

— Spune-mi încă o dată!

— Ce?

— Că mă iubeşti.

— Eşti sigură că n-o să mă dai afară trântind uşa după mine?

— Sunt sigură.

— Te iubesc.

Îi mângâie părul negru şi strălucitor, obrajii îmbujoraţi, buzele moi şi umede.

— Ţi-am cerut doar o cafea, dar crezi că aş fi grosolan dacă ţi-aş mărturisi că în clipa asta te doresc mai mult decât aerul pe care-l respir?

— Aş spune, citându-te, hai s-o facem!

Îl conduse în dormitor, iar el o întinse pe pat, nemaiobosindu-se să o dezbrace. O strângea atât de tare lângă el, încât ea simţi că se pierde cu totul. Rări puţin sărutările, lăsând-o să-şi revină. Acum părea într-o dispoziţie excelentă:

— Scoate-ţi haina şi aşteaptă un pic.

Harlan se ridică şi se execută. Apoi o prinse din nou în braţe.

— Pot să rămân aici în noaptea asta?

Nu era decât nouă dimineaţa, dar cererea nu părea deloc ciudată.

— Rămâi cât vrei.

Îşi trecu degetele prin barba lui:

— Arăţi cu totul altfel…

— Îţi place?

— Foarte mult. Eşti mai atrăgător. Când te-ai hotărât s-o laşi să crească?

— Draga mea, spuse încetişor, un bărbat nu hotărăşte să-şi lase barbă, creşte ea singură până când se hotărăşte să facă ceva cu ea. Dar nu numai cu barba stau lucrurile astfel.

Îi luă mâna, coborându-i-o:

— Lisa, n-ai vrea să faci tu ceva în privinţa asta?

— Plăcerea e de partea mea.

Se ocupă de centura şi de nasturii lui. După ce termină, îl rostogoli pe spate şi încercă să-l facă să se simtă ca acasă. Cu sărutările ei languroase, cu atingerile provocatoare, frecându-şi trupul gol de al lui, creând senzaţie după senzaţie, Lisa îl aduse în pragul delirului.

— Lisa, iubito, ar fi mai bine să te grăbeşti.

Era pe punctul de a rupe totul în jurul lui, iar ea părea încă destul de calmă. La naiba, îl tachina. Era mai mult decât putea suporta un bărbat în starea lui de disperare.

Văzând că l-a adus acolo unde voia ea – scos din minţi, aproape pierzându-şi echilibrul – Lisa se strecură deodată sub el. Îşi găsi poziţia potrivită, simţindu-l cum ajunge, fierbinte, direct la ţintă, gemând, pufnind şi suflând din greu.

În sfârşit, îi văzu ochii strălucitori, larg deschişi, privind-o de parcă ar fi vrut să se scuze.

— N-aş spune că am fost prea blând.

— Nu, zâmbi Lisa, dar am vrut să-ţi mulţumesc pentru că ai venit să mă vezi.

O trase din nou în jos, strivind-o la pieptul lui şi rostogolindu-se apoi împreună. Cu degetele, încerca să-i înveţe din nou contururile feţei. Mărturisirea lui veni brusc:

— Simţeam că înnebunesc de dorul tău. Vineri am ascultat o bandă, pe care era înregistrată vocea ta. Am luat primul avion ca s-o ascult pe viu. Spune-mi ce-mi spuneai acolo.

— Harlan, m-am îndrăgostit de ţine de la acel prim dans.

— De când aştept să aud asta!

Îşi lăsă capul în jos şi începu s-o sărute pe gât. O simţi înfiorându-se. Era teribil de sensibilizată – de respiraţia lui, de greutatea cu care o apăsa, de volumul care creştea în ea, când el începu să-şi mişte coapsele. Îşi scoase ochelarii şi-i aruncă deoparte.

— Aşa! Acum văd tot ce mi-am dorit.

Iar ea se topi sub sărutările lui.

— Harley, aş vrea să vorbim despre câteva lucruri pe care le-am învăţat de curând.

— Îmi spui mai târziu.

Era tot mai insistent în mişcări şi privirea Lisei se înceţoşă de dorinţă.

— Se pare că pot să redevin un motor în plină funcţiune în mai puţin de patruzeci de minute.

Lisa se trezi la două în după-amiaza aceea, atât de fericită încât i-a luat, o veşnicie să se mişte. Îl sărută pe Harlan, care mormăi incoerent şi se întoarse pe partea cealaltă. Îl lăsă să doarmă până ce avea ea să-i pregătească un întârziat mic

dejun pe care să i-l aducă la pat.

Aroma de cafea îl făcu să se trezească şi să bâjbâie după ochelari. Mâncară într-o atmosferă hedonistă: Lisa în halat de baie, Harlan înfăşurat în cearşafuri. Pe urmă, el puse tava deoparte şi o ghemui din nou la pieptul lui, începând să-i mângâie părul.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

— N-am primit mesajele până vineri.

— Nu ştiam numărul tău de acasă şi n-am reuşit să o mituiesc pe telefonistă ca să mi-l dea. M-am oferit să-i cumpăr o maşină nouă. Dar nu sunt sigur că m-a crezut.

Chicoti. Nici ea nu-l credea. Nu-şi închipuia cât de disperat fusese. Era bine că femeia nu acceptase. Maggie ar fi avut un şoc să vadă un Calais ’93 pe lista de cheltuieli.

— De ce au ajuns mesajele mele atât de greu?

— E o întreagă poveste.

— Are a face cu bomboanele?

Da, totul… Îi istorisi totul pe îndelete, fără să omită vreun detaliu, încheind:

— Încă nu pot să-mi explic de ce cred toţi minciunile lui Chuck.

— Persoanele slabe sunt uşor de păcălit.

Harlan însuşi se putea da de exemplu. Chuck Webb îl jucase ca pe un prost.

— Şi acum…?

— N-am să-l las pe nemernic să mă înlăture. Odată credeam că soarele însuşi se învârteşte în jurul lui. Le-o fi spus că m-am culcat şi cu el. Mulţumesc lui Dumnezeu că n-am făcut-o.

Harlan îi mulţumi şi el lui Dumnezeu că Lisa nu-i observase faţa, a cărei expresie de încordare se transformase într-o mare uşurare. O îmbrăţişă cu putere.

— Şi, Harlan, am înţeles în sfârşit ceea ce spuneai tu.

— Despre ce?

— Despre nevoia de a te schimba. Am crezut că slujba şi pierderea greutăţii vor rezolva totul, dar n-a fost aşa. Trebuia să mă schimb pe mine însămi, să întorc spatele vechilor minciuni. Ştiai asta şi totuşi m-ai lăsat să merg înainte şi să cred că am găsit răspuns la toate întrebările. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nimeni nu poate să te înveţe să te iubeşti, aşa ceva se simte. Nu puteam să o fac în locul tău. Aş fi vrut, dar nu se putea. Vrei să-ţi dau banii înapoi?

Clătină din cap.

— A meritat fiecare bănuţ. Arăt splendid şi l-am întâlnit pe Harlan Jameson.

Mâna lui îi cuprinse obrazul, iar sărutul lui fu blând şi adânc.

— Asta numim noi, specialiştii, „a consolida”…

— Mai arată-mi o dată.

El îi dădu ascultare. Îi plăcea. Se sprijini suspinând de pieptul lui.

— N-am să-l las pe Chuck să-mi încurce planurile. N-am să pierd avansarea. Am câştigat-o cinstit.

— Bravo! şopti el închizând ochii, simţindu-se îngrozitor. Pe el unde-l lăsase?

— Dacă cedez acum, învinge el. Refuz să-i dau această satisfacţie. Maggie m-a învăţat asta.

Mii de mulţumiri, Maggie, făcu el haz de necaz. Se forţă să zâmbească atunci când privirea Lisei poposi asupra lui.

— Dar cele mai importante lucruri le-am învăţat de la tine.

— Sunt un geniu, nu-i aşa?

— Da, Harlan, eşti. Şi te iubesc.

O sărută, dar nu se simţea nici pe departe un geniu. N-avea de ce să fie încântat de ideea că o învăţase pe femeia de care avea cea mai mare nevoie cum să se descurce fără el.

După asta n-au mai discutat despre problemele lor personale. S-au îmbrăcat şi s-au aşezat pe canapea sporovăind despre *Numai Tu* şi angajaţii de acolo. Harlan a invitat-o la cină în oraş. S-au întors târziu şi s-au dus la culcare. Lisa a adormit în braţele lui Harlan, dar s-a trezit singură.

Se ridică şi începu să caşte. Harlan stătea la capătul patului, complet îmbrăcat, Chumley torcea mulţumită la el în poală.

— E cel mai nefolositor animal care a existat vreodată, remarcă el, când o văzu trează.

— Pleci…

Vocea îi tremură, pentru că înţelese deodată. Sigur că pleca! Ce-şi închipuise ea?

— Aşteptam să te trezeşti. Vreau să-ţi spun ceva şi pe urmă plec. Lasă-mă s-o fac repede. Ţi-am oferit o slujbă pentru că am crezut că e o şansă pentru tine, să-ţi dezvolţi talentul, dar am avut şi un motiv egoist. Am făcut-o ca să te pot vedea în

fiecare zi.

Ea păru că vrea să spună ceva, aşa că el ridică mâna:

— Lasă-mă să termin.

— Bine.

— Lisa, ştiu că nu sunt omul cel mai potrivit pentru tine. Ţi-aş putea promite că o să mă schimb, că o s-o las mai uşor cu afacerile, că o să-ţi acord toată atenţia mea numai ţie, dar aş minţi. Mă cunosc bine. O să obţii exact ceea ce vezi: un fost vagabond din Oklahoma, acum orb şi chel, care nu ştie când să renunţe. Sunt ambiţios. Îmi place să-mi croiesc propriul meu drum, să-mi clădesc propria mea lume, pe care s-o pot controla. Eu nu am viaţă personală. Noaptea trecută, pentru prima dată după trei ani, am luat o cină care să nu fie de afaceri. Am trăit atât de mult pe drumuri, că nu mai ştiu cum e să te aduni. Am nevoie de asta alături de tine.

O privi circumspect. Părea gânditoare, dar nu i se citea nimic pe chip.

— Lisa, sunt cu adevărat mândru de ceea ce ai reuşit. Nu vreau să-ţi iau nimic înapoi, dar sunt un tip mare, iar umbra mea e la fel de mare. Te poţi pierde în ea.

Trase aer în piept.

— În după-amiaza asta trebuie să vorbesc la North Bank Center din Flint. E un seminar de trei zile. Apoi mă întorc la New York. Încerc să fiu cât pot de sincer. Nu vreau să-ţi fac rău, dar nici nu vreau să te pierd. Te iubesc. Te vreau alături de mine. Gândeşte-te la asta!

O aruncă pe Chumley pe podea şi se întinse să o sărute cu toată pasiunea din sufletul lui.

— Acum plec. Am să înţeleg, oricare o să fie hotărârea ta.

Îi mângâie obrazul fierbinte, somnoros, ducând cu el această imagine. Va înţelege probabil, dar nu va depăşi momentul aşa uşor.

Chuck Webb privi pe deasupra ceştii de cafea când uşa biroului se deschise. Clipi surprins.

— Mama mi-a spus că nu-i frumos să loveşti pe cineva care poartă ochelari, zise Harlan Jameson scoţându-şi ochelarii şi punându-i în buzunar. Pumnul lui trimise scaunul pe rotile al lui Chuck până în perete.

— La naiba!

Era o mare uşurare. Îşi puse din nou ochelarii.

— Nu pot să nu ţin cont de ceea ce spunea mama. Mai continuă tu să o necăjeşti pe Lisa cu minciunile tale şi am să uit că mama spunea, de asemenea, să nu tragi când nu e sezon de vânătoare. Mi-a părut bine să te văd, Chuck.

Lisa era în birou, cu o mână pe dosare şi ţinând cu cealaltă fotografia ei cu Harlan în piscina de pe vasul *Paradise*. Ceea ce avea în acest birou era tot ce-şi dorea din punct de vedere profesional. Dar fotografia reprezenta tot ceea ce şi-ar fi dorit în viaţa personală. *Găseşte o cale să le îmbini*, spusese Maggie. Iar Harlan îi oferise această cale. În ultimul an îi arătase cum să menţină controlul asupra propriei vieţii, iar azi dimineaţă îi oferise şansa unui viitor pe care şi-l dorea mai mult decât

orice pe lume. Lovi biroul cu mâna. Era greu să rupă legătura cu trecutul, pentru că aici, în acest birou, obţinuse aproape tot ce dorise. Mai avea un singur lucru de făcut. Se sprijini de birou, atingând petalele veştede din buchetul trimis de Teddy şi privind din nou fotografia. Era timpul să mai schimbe câte ceva. Nu putea să lase totul să se piardă.

Colegele Lisei se adunaseră la o cafea în salon şi râdeau. Se făcu linişte şi mişcarea încetă la intrarea ei. Ostilitatea lor nu mai era aşa de vie, nu ca săptămâna trecută, dar era încă dureroasă.

— Nu vă ridicaţi, le spuse calm. Sunt doar în trecere.

Se îndreptă spre chiuvetă şi-şi spălă ceaşca. Opri apa şi se trezi privind în gol. Era un cadou de la colege, când fusese promovată. Pe ceramica albastră era scris: „Carpe diem”. În loc să o pună pe marginea chiuvetei, o şterse cu mare grijă şi se întoarse cu faţa spre colege. Chuck o urmărea cu coada ochiului. Probabil era deja învinsă.

— Aş vrea să vă spun că mi-am dat demisia.

Tăcere. Toţi clipiră. Deveniră jenaţi şi remuşcarea îi rodea deja. Pe toţi, în afară de Chuck.

Lisa şovăia. Nu se aşteptase că va fi aşa de greu să-şi ia rămas bun. Căldura şi camaraderia colegelor, respectul pentru bărbaţii de la departamentul comercial o făceau să se înece. Avea un nod în gât şi nu mai putea vorbi.

— Am discutat mult cu Jason, care a hotărât să

menţină în continuare, deocamdată, tot el responsabilităţile.

Era o încântare să-l vadă pe Chuck Webb cum păleşte. Dar nu era destul, satisfacţia trebuia să fie mai mare. Căci rămânea mica lui înşelătorie.

— Şi acum trebuie să plec. Patty, nici azi, nici mâine nu voi mai fi aici. Am altă slujbă. Şi, spuse îndreptându-se spre locul unde stătea ţeapăn şi jenat Chuck, data viitoare când vreun nemernic o să împrăştie zvonuri că trăiesc cu şeful, să ştiţi că atunci nu vor fi minciuni. Chiar o să mă mărit cu şeful.

Nimerise în plin.

Maggie Jameson se uita neliniştită la ceas. Patru sute de oameni aşteptau în sala cu tavanul decorat cu frunze aurii şi cu stucaturi elegante ca să-l audă pe Harlan vorbind. Era o mulţime impresionantă care mai şi plătise o sumă frumuşică pentru această conferinţă. Dar Harlan, ia-l de unde nu-i!

Maggie şi el luaseră prânzul împreună. Ce-i drept, pe mare grabă. Harlan fusese închis în el şi monosilabic. Lucru absolut neobişnuit. Când o anunţase că se duce să joace golf, Maggie izbucnise în râs. În fond, terenul nici nu era încă pregătit. Calm, o întrebase ce bani are la ea. Numără şaizeci şi şapte de dolari. Bombăni nemulţumit că trebuie să se oprească în drum la un automat ca să mai ridice vreo câteva sute. Era exclus să nu fie vreun proprietar de terenuri care să poată fi mituit pentru a-i da drumul pe gazon.

De atunci Maggie nu-l mai văzuse.

În mai puţin de zece minute camera s-a umplut de funcţionari şi au mai năvălit şi două echipe de televiziune care-i împărtăşeau îngrijorarea.

— Bună, Maggie!

Se întoarse răsuflând uşurată:

— Lisa, Harley e cu tine?

— Nu. Eu abia am sosit.

— O, Doamne! Îl omor! Am lucrat luni de zile ca să pregătesc asta şi acum dumnealui dispare.

Se opri.

— Dar tu ce faci aici?

— Am venit pentru un post.

— În calitate de ce?

— De comerciant, deocamdată. Harley şi cu mine trebuie s-o discutăm şi pe cealaltă.

— Bun venit la bord, o îmbrăţişă Maggie.

Apoi începu din nou să se agite:

— Îl vei avea numai după ce îl fac eu bucăţi-bucăţele… zise rămânând cu ochii peroniţi înspre coridorul lateral.

— Am întârziat?

Maggie se uită la el şi începu să-l boscorodească. Transpirase şi pantofii de golf erau murdari. Faţa îi era arsă de vânt, dar rânjea nepăsător.

— Mai ai doar cinci minute şi o grămadă de explicaţii de dat, amice, îl repezi ea.

— Terenul ăla e amenajat cum n-am mai văzut până acum, o minunăţie, am nimerit o lovitură perfectă şi…

Se opri brusc privind încremenit îndărătul lui

Maggie. Aceasta însă nu-l mai băga în seamă. Se ruga pentru un miracol:

— Paul, Betty Jean, hai să-l facem să arate mai omeneşte. Vreau să tragem nişte cadre... Harley, rămâi aşa!

Dar ce, mai putea să se mişte!? O lăsă pe Maggie să-i scoată puloverul transpirat şi să-l îmbrace cu o cămaşă albă, apretată, şi cu o haină elegantă. Îi legă iute cravata în timp ce alţii din echipă îi aranjau părul şi faţa, acum proaspăt rasă, prezentabilă pentru televiziune. El stătea însă acolo de parcă ar fi prins rădăcini, fără a-şi lua ochii de la Lisa.

— Pantofii! Unde sunt pantofii? O, Doamne! O să trebuiască să improvizăm. O să iasă de după cortină direct în spatele podiumului. N-o să se vadă nimic de la brâu în jos.

Maggie îi aranjă cravata pentru ultima oară. Pe urmă aruncă o privire la chipul lui, dar se îngrozi. Parcă era în comă.

— Harley?!

— Ce este?

— Eşti gata?

— Pentru ce?

Părea dus de pe lumea asta.

— Harlan, discursul... televiziunea... Ce naiba?

— Aaa! Sigur, sigur. Sunt gata.

Se întreba cum de mai respira. Nu putea să-l împingă în faţa a patru sute de oameni şi a camerelor TV în halul ăsta. Trebuia să facă ceva!

— Lisa, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i omului ăstuia că te măriţi cu el înainte să dăm

faliment cu toţii!

— Da, răspunse Lisa pierzându-se în albastrul intens al ochilor lui.

Da! Spusese da! Harlan încercă să-şi recapete suflul. Maggie îl scutură de braţ:

— Hai, odată, adormitule! O să te întorci la coamele plugului în Oklahoma.

În momentul în care Lisa dispăru, Harlan reveni la viaţă. Îi zâmbi slab lui Maggie şi-şi pipăi haina surprins că o are pe el.

— Crezi că o să faci faţă acolo, Harlan?

O bătu uşor pe obraz:

— Sigur că da. Profesionistul perfect... Îţi aminteşti?

Şi chiar aşa începea să arate – trăgând adânc aer în piept şi începând să funcţioneze ca un motor cu reacţie. Cineva din echipa tehnică le făcu semn:

— Intraţi pe acolo, domnule Jameson... când sunteţi gata.

Închise ochii, îşi relaxă braţele şi o porni ca un motor turbo.

La ridicarea cortinei, se dezlănţui un ropot de aplauze. Harlan îşi ocupă locul în spatele podiumului.

— Sunt Harlan Jameson şi în următoarele trei zile o să încercăm să ne cunoaştem – eu şi voi, patru sute din cei mai apropiaţi prieteni ai mei.

Aplauzele deveniră asurzitoare. În culise, Maggie şi Lisa se ţineau de mâini, cu răsuflarea tăiată. Apoi Harlan începu să vorbească.

Timp de trei minute a fost un izvor de inspiraţie, nesecat, cu patru sute de suflete în

mâna lui. Apoi se opri brusc în mijlocul unei propoziţii. Privi pe deasupra mulţimii hipnotizate şi clătină din cap uimit.

— Cred că mă veţi ierta pentru câteva secunde, femeia pe care o iubesc tocmai mi-a spus că o să se mărite cu mine şi nici măcar n-am sărutat-o.

— Să fii la-nălţime, Harlan! se auzi un glumeţ din spate.

El râse cu gura până la urechi:

— O să mă străduiesc. Mă întorc imediat.

Traversă scena cu pantofii lui de golf, în timp ce Maggie bombănea:

— Se duce totul dracului…

Lisa se trezi deodată în braţele lui, luată pe sus şi sărutată. Urmă o discuţie pasionată printre respiraţii grăbite.

— Asta vei avea, iubito.

Arătă spre pantofii de golf care contrastau cu haina elegantă de seară.

— Asta şi vreau.

— Am uitat să te-ntreb dacă-ţi plac copiii. Ştii că sunt dintr-o familie numeroasă. Eram şase. Va trebui să punem la punct un program de „producţie” …

— Îmi plac copiii. Te plac pe tine. Dar dacă nu te întorci acolo, n-o să fii în stare nici măcar să-mi plăteşti salariul pe prima săptămână, darămite să mai creşti şi şase copii.

Îl împinse către scenă, dar repede îl trase înapoi pentru un lung sărut.

— Te iubesc, Harlan! Acum, du-te!

Râzând, Harlan se întoarse la microfon lăsând urme de noroi şi iarbă de pe terenul de golf. Trase adânc aer în piept privind figurile celor din sală, care aşteptau. Apoi întrebă tărăgănând cuvintele, ca-n Oklahoma:

— Deci unde rămăsesem?

Lisa Reynolds avea mari speranţe că va pierde kilogramele în plus care o chinuiau ca un adevărat coşmar urmând programul „Total you", dar nu visase că va ajunge chiar vedeta lui numărul unu. Noua ei siluetă o transformă în câştigătoarea unei croaziere de vis în Caraibe, ocazie cu care.....

Marele magnat **Harlan Jameson,** iniţiatorul programului este cucerit de Lisa, pe care o socoteşte creaţia lui. Până când îşi dă seama că de fapt este marea iubire...

COLECŢIA

LUCKY IN LOVE

NOROCOS ÎN DRAGOSTE

ISBN: 973-96137-3-X

Preţ: 1800 lei